

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoPr/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215213146
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1215213146.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: G.. K. H. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom L. nad N. č. XXX, zastúpená spoločnosťou Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s.r.o., IČO: 36 836 460, Bratislava, Ďumbierska č. 3F, za ktorú koná Mgr. Matúš Kanis, proti žalovanému: Centrum pre deti a rodiny Pezinok, IČO: 00 163 261, Pezinok, Nová č. 4642/9, zastúpený spoločnosťou Fonsiuris s.r.o., IČO: 47 240 318, Bratislava, Kominárska č. 2,4, za ktorú koná Doc. JUDr. PhDr. Adriána Švecová, PhD., o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, o náhradu mzdy, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 9. apríla 2019, č.k. 58 Cpr 4/2015-606, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 9. apríla 2019, č.k. 58 Cpr 4/2015-606, **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 9.4.2019, č.k. 58 Cpr 4/2015-606, I. žalobu zamietol; II. žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Vychádzal zo žaloby doručenej Okresnému súdu Trnava dňa 30.10.2013, postúpenej mu dňa 26.5.2015, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorá jej bola daná žalovaným dňa 10.6.2013 a náhrady trov konania. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, pracovala u žalovaného na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 16.4.2010, v znení jej dodatku č. 3 zo dňa 15.6.2011 na pracovnej pozícii profesionálneho rodiča s miestom výkonu práce na adrese jej trvalého pobytu. Pracovný pomer bol dojednaný na dobu určitú do 30.6.2011 a dodatkom č. 3 bol zmenený na dobu neurčitú. Spolu s pracovnou zmluvou jej žalovaný odovzdal v písomnej forme obsah pracovnej náplne. V rámci výkonu práce pre žalovaného mala od 19.4.2010 zverené do profesionálnej rodičovskej starostlivosti maloleté deti G.: G., narodená dňa X.X.XXXX a K., narodený dňa XX.XX.XXXX, ktorý začal od septembra 2012 navštevovať 1. ročník Základnej školy v L. nad N.. Listom zo dňa 6.12.2012, jej žalovaný oznámil, že maloletý K. má na základe zistených skutočností nastúpiť od 10.12.2012 do Spojenej školy v Trnave, s čím nesúhlasila, nakoľko dieťa dobre poznala a mala za to, že takáto zmena neprispieje k zdravému vývoju dieťaťa. Okrem toho považovala žalovaným zistené skutočnosti za nedostatočné, pretože stav maloletého posudzovali osoby bez dôkladnej znalosti celej veci. Nevidela inú možnosť, pričom mala záujem urobiť všetko preto, aby bol zachovaný zdravý telesný a duševný vývoj dieťaťa, rozhodla sa prípad medializovať. Na vyššie uvedené reagoval žalovaný listom zo dňa 19.12.2012, ktorým ju napomenul za porušenie pracovnej disciplíny a upozornil na možnosť výpovede podľa § 63 ods. 1 písm.

d/, e/ Zákonníka práce. Žalovaný ako dôvod napomenutia uviedol porušenie bodu 12 a 13 pracovnej náplne a súčasne ju vyzval, aby svojim konaním a prístupom predchádzala situáciám traumatizujúcim dieťa. Nesúhlasila s týmto napomenutím, považovala ho za nedôvodné. Maloletý K. začal od januára 2013 navštevovať Spojenú školu v Trnave, o priebehu starostlivosti bol žalovaným vyhotovený záznam zo dňa 4.3.2013 adresovaný Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, v ktorom žalovaný uviedol, že jej vzťah spolu s manželom k maloletým deťom je hodnotený pozitívne. Dňa 3.6.2013 žalovaný prišiel po maloleté deti do školy s tým, že ich berie od nej späť k sebe do domova, spolu s deťmi prišli do jej bytu, kde si mali deti pobrať svoje osobné veci a odísť do domova, žalovaný jej podal iba stručné vysvetlenie, že ide o podnet M. R. a jeho otca D. R., ako aj na základe nimi podaného trestného oznámenia pre podozrenie z týrania maloletých detí. Dňa 10.6.2013 sa dostavila k žalovanému za účelom vysvetlenia celej situácie, na tomto stretnutí jej dal žalovaný k nahliadnutiu zápisnicu z výpovede M. R. a jeho otca D. R. a oznámil jej, že bolo na ňu podané trestné oznámenie, zároveň jej doručil aj dve písomné napomenutia a upozornenia na možnosť výpovede. Prvé napomenutie sa týkalo porušenia jej pracovnej disciplíny konaním v rozpore s pozíciou profesionálneho rodiča u žalovaného, konkrétne išlo o porušenie bodu 2, 6 a 13 pracovnej náplne, keďže nepostupovala v záujme zverených detí. Podkladom pre napomenutie bol úradný záznam zo dňa 31.5.2013 a záznam zo stretnutia zo dňa 6.6.2013, kedy došlo k stretnutiu žalovaného s maloletou G. G.. Na základe týchto podkladov bez možnosti, aby sa vyjadrila, dospel žalovaný k záveru, že sa o deti riadne nestará, poskytuje im nevyhovujúce bytové podmienky, deti nedostávajú vreckové, ktoré im patrí, nie sú vychovávané rovnocenne ako jej biologické deti, je porušované ich súkromie - sledovanie správ, denníkov, súkromnej korešpondencie, nie sú zabezpečené základné potreby dieťaťa v súvislosti so zabezpečením výdavkov na stravovanie, ošatenie, obuv, na zabezpečenie ostatných vecí a služieb osobnej potreby dieťaťa. Druhé napomenutie sa týkalo porušenia bodu 2 a 13 pracovnej náplne, dôvodom bola skutočnosť, že žalovaný na základe ŠZŠ od Centra špeciálno-pedagogického poradenstva zo dňa 16.4.2013 dospel k záveru, že do individuálneho plánu, ktorý je povinná v zmysle pracovnej náplne predkladať, uviedla nepravdivé informácie týkajúce sa zlej adaptácie maloletého K. v novej škole. Žalovaný uviedol, že uvádzaním nepravdivých informácií konala proti záujmom dieťaťa. Pri oboch napomenutiach ju žalovaný upozornil na možnosť výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. d/, e/ Zákonníka práce; s napomenutiami nesúhlasila, považovala ich za nedôvodné a snažila sa celú situáciu vysvetliť, čo žalovaný nevzal do úvahy a ponúkol jej dohodu o skončení pracovného pomeru, ktorú odmietla podpísať. Následne na to jej žalovaný predložil dokument označený ako „Výpoveď daná zamestnávateľom - pôsobenie zamestnanca do skončenia pracovného pomeru“, podľa § 63 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce, ktorú výpoveď odôvodnil tým, že ju v posledných šiestich mesiacoch na porušenie pracovnej disciplíny upozornil, čím porušila povinnosti uvedené v pracovnej náplni i ustanovení § 81 písm. a/, c/ Zákonníka práce. Odmietla výpoveď prevziať z dôvodu, že si nebola vedomá porušenia pracovnej disciplíny, skončenie pracovného pomeru považuje za účelové a v rozpore s dobrými mravmi. Listom zo dňa 30.10.2013 žalovanému oznámila, že naďalej trvá na tom, aby ju žalovaný zamestnával.

2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie výpoveďou žalobkyne, zástupcom žalovaného, svedkami, oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav. Žalobkyňa ako zamestnanec uzatvorila so žalovaným ako zamestnávateľom dňa 16.4.2010 pracovnú zmluvu č. X/XXXX, na základe ktorej žalobkyňa pracovala pre žalovaného na pozícii „profesionálneho rodiča“ s miestom výkonu práce L. nad N. č. XXX, na dobu určitú do 30.6.2011, s dohodnutým druhom práce vykonávanie profesionálnej výchovy maloletých detí v rodine žalobkyne. Na základe dodatku č. 3 zo dňa 15.6.2011, sa pracovný pomer žalobkyne upravil na dobu neurčitú. Popis pracovnej činnosti žalobkyne ako zamestnanca upravoval samostatný dokument označený ako „Pracovná náplň“ zo dňa 16.4.2010. Podľa bodu 2 pracovnej náplne, profesionálny rodič sleduje vývoj dieťaťa a svoje poznatky o jeho vývine pravidelne zaznamenáva v osobnom denníku. Vo svojej výchovnej práci volí výchovné metódy, ktoré sú v súlade s deklaráciou detských práv. Svojou výchovnou činnosťou rozvíja duševný a duchovný vývoj dieťaťa, rozvíja morálne a mravné cítenie. Polročne vypracováva písomne správu o dieťati. Podľa bodu 6, suma poskytnutá detským domovom na úhradu výdavkov na dieťa v profesionálnej rodine je určená na úhradu výdavkov na stravovanie, ošatenie, obuv, na zabezpečenie vecí a služieb osobnej potreby dieťaťa - vedie sa evidencia výdavkov. Podľa bodu 12, profesionálny rodič dodržiava mlčanlivosť vo veciach služobného charakteru. Podľa bodu 13, všetky mimoriadne udalosti o dieťati (výchovné problémy, hospitalizácia, úraz, pobyt dieťaťa mimo rodiny a iné) bezodkladne oznámi riaditeľke detského domova. Profesionálny rodič vedie peňažný denník, osobnú kartu na zverenú predmetu, osobný záznam dieťaťa, pedagogický denník. Rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, odbor sociálnych vecí a rodiny, č. K zo dňa 19.09.2012, bol žalobkyňa spolu s

manželom zapísaná do zoznamu žiadateľov o náhradnú rodinnú starostlivosť. Zo záznamu z pohovoru so žalobkyňou zo dňa 18.10.2012 vykonaným triednou učiteľkou G. L. zistil, že na základe dlhšie pretrvávajúcich slabých výchovno-vzdelávacích výsledkov maloletého K., informovala žalobkyňu o tom, že maloletý K. výrazne zaostáva oproti ostatným spolužiakom v získaných poznatkoch. Škola navrhla žalobkyňi komplexné vyšetrenie maloletého K. v CPPaP Trnava, v opačnom prípade môže dôjsť k opakovaniu 1. ročníka, čo by bolo pre dieťa nežiadúce. Emailom zo dňa 26.11.2012 a dňa 6.12.2012 žalovaný vyzval žalobkyňu na zaslanie sociálnych správ o zverených deťoch. Emailom zo dňa 6.12.2012 riaditeľ základnej školy v G., G. F. Z., zaslal žalovanému zamietavé stanovisko o integráciu maloletého K. do základnej školy, ktoré odôvodnil tým, že vzdelávanie žiakov s mentálnym postihnutím integrovanou formou v podmienkach štandardnej triedy základnej školy z odborného hľadiska sa neodporúča, ak nie je na škole špeciálnym pedagógom zabezpečený sústavný odborný prístup, pričom uvedená škola nedisponuje takým špeciálnym pedagógom. Listom zo dňa 6.12.2012, resp. 7.12.2012, žalovaný oznámil žalobkyňi, že vzhľadom na zistené skutočnosti týkajúce sa maloletého K. z psychologických vyšetrení, vyšetrení špeciálneho pedagóga, pozorovaní psychologičiek žalovaného, učiteľky základnej školy, jeho osobnostných a intelektových predpokladov, žalovaný hľadal možnosti integrácie. Vzhľadom na odmietavé stanovisko Základnej školy G. a Základnej školy L. nad N., žalovaný oznámil žalobkyňi, že maloletý K. bude zaradený do špeciálnej školy v Trnave s nástupom dňa 10.12.2012 a súčasne zaslal žalobkyňi rozpis dopravných spojov do školy a informáciu, že je možné každý deň doniesť maloletému stravu, ktorú bude pracovník školy prihrievať. Z reportáže založenej v spise na CD nosiči vyplýva, že reportáž pripravil N. T.; v reportáži je zobrazená základná škola bez uvedenia jej názvu alebo sídla, riaditeľ školy a žalobkyňa. Maloletý K. nie je zobrazovaný tak, aby tomuto bolo vidieť tvár, resp. v oblasti tváre je jeho podoba rozostrená alebo je snímaný zozadu. Súčasne bolo uvedené, že žalobkyňa býva s maloletým v L. nad N.. Riaditeľ školy uviedol, že počas mesiacov september a október škola zistila, že maloletý K. nedosahuje výchovno-vzdelávacie výsledky aké by mal, z dôvodu ktorého škola navrhla psychologické vyšetrenie, ktoré preukázalo, že maloletý K. patrí do špeciálnej školy. V ďalšej reportáži bola navyše zobrazená biologická dcéra žalobkyne a jej vnučka. Podľa článku uverejneného na webovom portáli www.noviny.sk, podnet na spracovanie tejto témy podala žalobkyňa, ktorá sa v texte spomína krstným menom a priezviskom v pozícii profesionálneho rodiča maloletého K., ktorý prišiel z Detského domova a má iba staršiu sestru. Žalobkyňi sa nepáči preloženie maloletého K. do špeciálnej školy v Trnave, chce aby zostal pri nej. Riaditeľ školy D. L. sa vyjadril, že počas mesiacov september až október K. jednoducho nedosahuje výchovno-vzdelávacie výsledky, aké by mal. Žalobkyňa si myslí, že to všetko je mierené proti nej za to, že sa v minulosti nepohodla s riaditeľom. Maloletého K. vraj učiteľka bije. Psychologické vyšetrenie však poukázalo na to, že maloletý K. patrí do špeciálnej školy. Zdá sa, že prípad sa posunul do roviny osobných konfliktov medzi školou a profesionálnou matkou. Z článku uverejneného na webovom portáli www.noviny.sk vyplýva, že podnet na spracovanie tejto témy podala žalobkyňa, ktorá sa v texte spomína krstným menom a priezviskom v pozícii profesionálneho rodiča maloletého K., ktorý prišiel z Detského domova a má iba staršiu sestru. Žalobkyňa uviedla, že maloletého K. v minulosti týral jeho otec tak, že ho hádzal o stenu. Maloletý K. žije so žalobkyňou neďaleko Trnavy a do školy to má len pár metrov. Premiestnenie do školy v Trnave by znamenalo hodiny cestovania denne. Škola tvrdí, nemáme na to podmienky, profi matka zase máte, ale nechcete. Základná škola s materskou školou L. nad N. zaslala žalovanému listom zo dňa 10.12.2012 sťažnosť na zamestnanca žalovaného (žalobkyňu), ktorá uvádzala nepravdivé informácie o riaditeľovi školy, učiteľke H. L. v médiách (TV JOJ) a internetovej stránke TV JOJ s cieľom, aby maloletý K. zostal na škole v mieste bydliska a nemusela ho doprevádzať do špeciálnej školy v Trnave, čím zdiskreditovala dobré meno školy, riaditeľa školy a učiteľky školy. Riaditeľ školy požiadala o verejné ospravedlnenie škole, riaditeľovi školy a učiteľke školy. Listom zo dňa 18.12.2012 uvedená škola upustila od verejného ospravedlnenia, vzhľadom k tomu, že riaditeľka žalovaného informovala riaditeľa predmetnej školy o tom, že nevedela o medializácii klienta žalovaného K. G. zo strany žalobkyne, ktorý tak konal bez súhlasu žalovaného. Listom zo dňa 19.12.2012 žalobkyňa napomenula žalovaného (pravdepodobne žalovaný napomenul žalobkyňu, poznámka odvolacieho súdu) na porušenie pracovnej disciplíny a upozornil aj na možnosť výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. d/, e/ Zákonníka práce, pričom ako dôvod napomenutia bolo uvedené porušenie bodu 12 a 13 pracovnej náplne a súčasne vyzval žalobkyňu, aby svojim konaním a prístupom predchádzala situáciám traumatizujúcim dieťa. Porušenia pracovnej disciplíny sa žalobkyňa dopustila konaním, ktoré je v rozpore s pozíciou profesionálneho rodiča v Detskom domove. Uvedenému predchádzala situácia zo dňa 6.12.2012, kedy žalobkyňa zavolať televíziu JOJ, aby medializovala klienta žalovaného K. G. s prezentáciou svojej osoby ako profesionálneho rodiča, teda zamestnanca žalovaného. Dňa 7.12.2012 bola odvysielaná reportáž v televízii JOJ v správach o 12,00 hod. a 17,00 hod. i dňa 8.12.2012 o 19,30 hod. Po odvysielaní boli tieto reportáže zverejnené

aj na internetovej stránke TV JOJ v rubrike krimi - čierna kronika. Celé konanie žalobkyne bolo bez upovedomenia a hlavne súhlasu zamestnávateľa (žalovaného). Žalobkyňa konala svojvoľne, bez vedomosti a súhlasu riaditeľky žalovaného ako jej priameho nadriadeného. Žalovaný súčasne uviedol, že bez upovedomenia a oznámeniu svojmu zamestnávateľovi, žalovaný (pravdepodobne žalobkyňa, poznámka odvolacieho súdu) v televízii JOJ uvádzal informácie o maloletom K., ktoré mohli viesť k nerešpektovaniu a porušeniu zásad o ochrane osobných údajoch klienta žalovaného. Zo Správy z nadviazania osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013 vyplýva, že žalobkyňa mala zverenú starostlivosť o maloleté deti G. počas výkonu svojej práce v Detskom domove ako profesionálny rodič od 19.4.2010. Maloletá G. vyslovila dňa 22.1.2013 súhlas so zverením do pestúnskej starostlivosti žalobkyne, deti sú spokojné a radostné. Na základe interakcií s maloleťmi deťmi a žalobkyňou, ktoré sa uskutočnili dňa 22.1.2013 a 11.2.2013, psychologička žalovaného G. L., odporučila realizáciu pestúnskej starostlivosti žiadateľov, a to žalobkyňu a jej manžela. Z výsledkov vstupného pedagogického pozorovania Spojenej školy v Trnave zo dňa 23.3.2013 zistil, že maloletý K. je správne zaradený a bude úspešný žiak. Listom zo dňa 16.4.2013 Centrum špeciálno-pedagogického poradenstva v Trnave zhodnotilo adaptačný proces maloletého K. na špeciálnej základnej škole ako úspešný, na prostredie školy a kolektív sa maloletý adaptoval bez výraznejších problémov a v relatívne krátkom čase, zažíva pocit úspechu a sociálnej začlenenosti, ktoré mu chýbali pri vzdelávaní v základnej škole. Podľa porady pracovníkov odborného tímu CPPR konanej dňa 3.5.2013, riaditeľka žalovaného informovala pracovníkov o návšteve pána M. R. a jeho otca, ktorí vyjadrili nespokojnosť so starostlivosťou žalobkyne o zverené deti a na žalobkyňu a jej manžela sa rozhodli podať trestné oznámenie. Po porade tímu bol zvolený postup dočasného odobratia detí od žalobkyne, oboznámenie žalobkyne so situáciou, preverenia situácie v rodine, preverenie informácii v škole, u lekárky, u susedov a vyhodnotenie situácie. Zo záznamu zo stretnutia žalovaného a M. R. a D. R. zistil, že M. R. uviedol, že od septembra 2011 pozoroval nedostatočnú starostlivosť o deti zverené žalobkyňi, kedy z jej strany dochádzalo k fyzickým a psychickým nátlakom na zverené deti. Maloletej G. bol zo strany žalobkyne odobratý mobilný telefón, zakázaný internet, nemala možnosť vybrať si oblečenie, nikam ju osamote nepúšťala; maloletý K. bol často fyzicky trestaný. M. R. tiež uviedol, že nie je vyhovujúca ani bytová situácia žalobkyne, nakoľko od 24.4.2013 sa do jej domácnosti nasťahovala jeho manželka D. s ich dcérou (19 mesiacov), myslí si, že motívom starostlivosti žalobkyne o zverené deti je iba finančný prospech. Zo záznamu zo stretnutia s maloletou G. G. konanom dňa 5.6.2013 (potom čo boli zverené deti odobraté z rodiny žalobkyne), vyhotovenom dňa 6.6.2013 vyplýva, že žalovaný vykonal šetrenie za účelom preverenia skutočností, ktoré sa dozvedel od zaťa žalobkyne. Maloletá G. uviedla, že vreckové od žalobkyne nedostávali (aj keď to na papieri podpísali), táto jej hovorila, že vreckové im dáva napríklad prostredníctvom sladkostí a vecí, ktoré im kupuje, ako aj že žalobkyňa preferuje vlastnú dcéru pred ňou, nemá nikde súkromie, žalobkyňa jej pozerá do všetkých vecí, do mobilu, denníka s tým, aby žalovaný o daných skutočnostiach žalobkyňu neinformoval, stretnutia so žalobkyňou sa pravdepodobne obáva. Maloletý K. zvykne byť pokrikovaný (popríklad dostane po zadku alebo pohlavky) pri učení a podobne. Záverom psychologička žalovaného Q. R. zhrnula, že v záujme detí a ich budúcnosti nie je ďalej vhodné, aby boli v starostlivosti žalobkyne. Z listiny označenej ako „Prerokovanie Dohody o skončení pracovného pomeru, Výpoveď daná zamestnávateľom - G. K. H.“ zo dňa 10.6.2012 zistil, že so zástupcami odborov ZO SLOVES, bola prerokovaná dohoda o skončení pracovného pomeru v prípade nesúhlasu žalobkyne s dohodou, bude jej daná výpoveď zo strany zamestnávateľa; za organizáciu je podpísaná riaditeľka žalovaného R. G. a Q. R., za ZO SLOVES je podpísaná L. F., L. L. a Q. R.. Listom zo dňa 10.6.2013 žalovaný napomenul žalobkyňu za porušenie pracovnej disciplíny a upozornil ju na možnosť výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. d/, e/ Zákonníka práce, pričom ako dôvod napomenutia bolo uvedené porušenie bodu 2 a 13 pracovnej náplne; súčasne bola žalobkyňa vyzvaná, aby svojim konaním a prístupom predchádzala situáciám traumatizujúcim dieťa. Porušenia pracovnej disciplíny sa žalobkyňa dopustil konaním, ktoré je v rozpore s pozíciou profesionálneho rodiča v Detskom domove. Uvedenému predchádzala situácia, kedy do odovzdaného individuálneho plánu za obdobie január 2013 až jún 2013, ktorý je povinná o maloletom K. predkladať žalovanému. Overením predmetných skutkov a faktov, resp. správou - Vyjadrenie k adaptačnému procesu dieťaťa v prostredí ŠZŠ od Centra špeciálno-pedagogického poradenstva zo dňa 16.4.2013, dospel žalovaný k skutočnosti, že žalobkyňa údaje a informácie podala v správe nepravdivo a nezakladajúc sa na realite, keďže v nej uvádzala informácie o maloletom K., že tento si nevie zvyknúť na novú školu, nevie sa začleniť do nového kolektívu, odmieta písať domáce úlohy, je málo zaťažovaný na hodinách vyučovania, demotivovaný a prestup bol nešťastným krokom, všetko v rozpore so správou Centra špeciálno-pedagogického poradenstva zo dňa 16.4.2013, ktoré poukazuje na dobrú adaptáciu maloletého K. do K., nevyskytli sa žiadne problémy, ani komplikácie, ktoré by bolo treba riešiť, vyhovuje mu menší kolektív, je mu poskytovaná

individuálna starostlivosť a pozornosť, zažíva pocit úspechu a sociálnej začlenenosti, ktoré mu chýbali pri vzdelávaní v základnej škole, kde bol sociálne izolovaný, adaptačný proces bol vyhodnotený ako úspešný. Na tieto skutočnosti bol žalovaný (pravdepodobne žalobkyňa, poznámka odvolacieho súdu) už v minulosti písomne i ústne upozornený, avšak aj napriek správam od psychológov, pedagógov základnej školy a pracovníkov úradu práce, sociálnych vecí a rodiny tieto odporúčania nebral do úvahy ani po upozornení riaditeľky žalovaného ako priamej nadriadenej žalobkyne a opakovane nadradila svoje vlastné záujmy nad záujem dieťaťa. Listom zo dňa 10.6.2013 bola žalobkyňa zo strany žalovaného napomenutá na porušenie pracovnej disciplíny a upozornená na možnosť výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. d/, e/ Zákonníka práce, pričom ako dôvod napomenutia bolo porušenie bodu 2, 6 a 13 pracovnej náplne; súčasne bola žalobkyňa vyzvaná, aby svojim konaním a prístupom predchádzala situáciám traumatizujúcim dieťa. Uvedenému predchádzali zistenia žalovaného o nevyhovujúcich bytových podmienkach žalobkyne o tom, že zverené deti nedostávajú vreckové, ktoré im patrí, zverené deti nie sú vychovávané rovnocenne ako deti, ktoré nie sú zverené do starostlivosti žalobkyne, je porušované súkromie zverených detí - sledovaním správ, denníkov, súkromnej korešpondencie, nie sú zabezpečované základné potreby dieťaťa v súvislosti so zabezpečením výdavkov na stravovanie, ošatenie, obuv, na zabezpečenie vecí a ostatných služieb osobnej potreby dieťaťa, všetko v nadväznosti na úradný záznam zo dňa 31.5.2013 a dňa 6.6.2013, ktorý obsahuje odporúčanie, že nie je v záujme detí a ich budúcnosti, aby boli naďalej v starostlivosti žalobkyne. Z návrhu dohody o skončení pracovného pomeru zistil, že žalovaný ponúkol žalobkyňi skončenie pracovného pomeru dohodou ku dňu 10.6.2013, pričom zamestnávateľ je povinný zamestnancovi v najbližšom výplatnom termíne vysporiadať všetky mzdové nároky odpracované obdobie, vrátane náhrady mzdy za nevyčerpanú dovolenku. Žalovaný ako zamestnávateľ dal žalobkyňi ako zamestnancovi dňa 10.6.2013 výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce na základe opakovaného porušenia pracovnej disciplíny vyplývajúcej z jej pracovnej náplne v posledných šiestich mesiacoch, na ktoré porušenie pracovnej disciplíny bola žalobkyňa upozornená napomenutím zo dňa 19.12.2012 a dňa 10.6.2013; pracovný pomer žalobkyne skončí uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby dňa 31.8.2018. Zo zápisu zo stretnutia zo dňa 10.6.2013 vyplýva, že dňa 10.6.2013 o 9,30 hod. sa v kancelárii riaditeľky žalovaného uskutočnilo stretnutie so žalobkyňou, riaditeľkou žalovaného a koordinátorom Centra podpory profesionálnych rodín L. F.; žalobkyňa si vypočula oznámenie o porušení pracovnej disciplíny, preštudovala si predložené dokumenty, vlastnoručne ich podpísala a prevzala z každého po jednom vyhotovení s tým, že s napomenutím nesúhlasí. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nedokázala vysvetliť nastolené otázky relevantným spôsobom k predmetným upozorneniam, bola jej ponúknutá a predložená dohoda o skončení pracovného pomeru, ktorú po prečítaní odmietla, následne bola žalobkyňi predložená výpoveď z pracovného pomeru spolu s uvedením dôvodov skončenia pracovného pomeru, ktoré vyplývali z upozornení zamestnávateľa a bol jej daný priestor na vyjadrenie sa. Žalobkyňa odmietla prevziať predmetný dokument, nakoľko s dôvodmi skončenia pracovného pomeru nesúhlasila s tým, aby jej žalovaný doručil výpoveď prostredníctvom pošty, postavila sa a odišla. Následne žalobkyňa pod oknami kancelárie začala vykrikovať skutočnosti ohľadne výpovede hlasným a vulgárnym spôsobom. Žalovaný vzhľadom na ukončenie pracovného pomeru so žalobkyňou ju odo dňa 12.7.2013 do 31.8.2013 preradil na inú prácu zodpovedajúcu jej kvalifikácii, a to na prácu vychovávateľa v G. - T.. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, odbor kriminálnej polície, ČVS: ORP-XXX/X-OVK-TT-XXXXKd, zo dňa 4.7.2013, bolo odmietnuté trestné oznámenie M. R., v ktorom uviedol, že má podozrenie, že rodičia jeho manželky D. R., K. H. a M. H., psychicky a fyzicky týrajú deti, ktoré majú zverené do svojej starostlivosti ako profesionálni rodičia, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku; trestné oznámenie bolo podané dňa 31.5.2013. Listom zo dňa 29.8.2013 žalobkyňa podala na Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, sťažnosť voči konaniu riaditeľky žalovaného, ktorá jej dala výpoveď z pracovného pomeru za hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny listom zo dňa 17.4.2014 oznámilo žalobkyňi, že jej podanie nie je možné hodnotiť ako sťažnosť v zmysle zákona č. 289/2012 Z.z., súčasne jej ponúkol možnosť stretnúť sa v rámci mediácie. Záznam o riešení sporu mediáciou zo dňa 5.8.2014 žalobkyňa odmietla podpísať. Žalobkyňa listom zo dňa 30.10.2013 oznámila žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že žalobkyňa vypracovala o zverenom maloletom dieťati G. G. sociálne správy zo dňa 30.11.2012, 31.12.2012, 31.1.2013, 28.2.2013, 31.3.2013 a 30.4.2013. V poslednej správe žalobkyňa poukázala na nevhodný vzťah, ktorý maloletá udržiava s problémovým 24. ročným chlapcom z ich dediny, bola objednaná ku gynekológovi a gastroenterológovi, ona tento vzťah nepodporuje, maloletá vzťah ukončiť odmieta, bol jej uložený zákaz stretávania sa s uvedeným chlapcom. Žalobkyňa vypracovala o zverenom maloletom dieťati K. G. sociálne správy zo dňa 30.11.2012, 31.12.2012, 31.1.2013, 28.2.2013, 31.3.2013 a 30.4.2013. V správe zo dňa 30.11.2012

hodnotila školské výsledky maloletého K. ako slabšie. Učiteľka navrhla jeho integráciu s čím súhlasila v nadväznosti na skutočnosť, ktorú po upovedomení žalovaným, absolvovala s maloletým psychologické vyšetrenie. Na základe uvedeného vyšetrenia sa má maloletý vzdelávať podľa variantu A špeciálnych škôl. Trvala na tom, aby maloletý ostal na základnej škole z dôvodu, že tento je okrem iného naviazaný na kolektív žiakov ešte z materskej školy, cestovanie do Trnavy ho bude fyzicky veľmi vyčerpávať, je celiatik, a preto musí do školy do Trnavy nosiť jedlo v obedári, spojená škola je veľmi ďaleko od autobusovej stanice. Nevidela dôvod na preradenie maloletého do špeciálnej školy, nakoľko riaditeľ základnej školy je povinný integrovať žiaka z jeho obvodu, ak má žiak variant A. Navyše podľa nej si maloletý nechce zvykať na nových spolužiakov. Zo správy datovanej dňa 31.12.2012 vyplýva, že maloletý K. po tom, čo sa dozvedel, že musí odísť do inej školy z toho ochorel, nevedel sa s touto skutočnosťou vyrovnáť. Preradenie maloletého do špeciálnej školy hodnotila ako unáhlený a nešťastný krok, navyše nedostal žiadnu šancu byť integrovaný, nie je to v záujme dieťaťa a v budúcnosti sa to prejaví na jeho negatívnom správaní. Súčasne vyslovila, že hrozí, že maloletý bude premiestnený späť do Detského domova vzhľadom na organizačnú neúnosnosť situácie. Maloletý sa z veselého chlapca zmenil na úzkostné dieťa, ktorému sa vrátili tiky z minulosti. Zo správy datovanej dňa 31.1.2013 vyplýva, že maloletý K. potom, čo nastúpil do špeciálnej školy sa jeho výsledky a správanie v škole zhoršili, má výraznú nechuť k učeniu, učivu v špeciálnej škole nerozumie, uvoľnenejší režim vyučovania mu nevyhovuje, nechce sa mu doma učiť, má pocit, že nemusí nič robiť, od svojich spolužiakov odzerá negatívne správanie. Zmena školského prostredia mu z hľadiska správania neprospeľa. Preradenie maloletého do špeciálnej školy nepomohlo, práve naopak, správaním sa vrátil tri roky dozadu, čo bolo ovplyvnené i neúmernou záťažou z každodenného cestovania. Opätovne poukázala na absolútnu disharmóniu rodiny spôsobenú umiestnením maloletého do špeciálnej školy v Trnave, z dôvodu ktorého podnikla kroky smerujúce k zmene formy náhradnej starostlivosti z profesionálnej na pestúnsku. Zo správy datovanej dňa 28.2.2013 vyplýva, že maloletý K. ani vo februári nie je plne aklimatizovaný na nové školské prostredie. Zo správy zo dňa 31.3.2013 zistil, že maloletý K. si postupne zvyká na nové školské prostredie, dosahuje veľmi dobré školské výsledky, avšak začal používať neslušné výrazy a opakuje správanie takýchto detí aj doma, no agresívne sa doma neprejavuje, čo je správanie jasne kopírované zo školského prostredia. Zo správy zo dňa 30.4.2013 vyplýva, že v tomto mesiaci maloletý K. dosahoval v škole veľmi dobré výsledky, cíti sa veľmi úspešný, keď sa mu podarí prečítať čokoľvek mimo čítanky, úspešný je aj v písaní, učí sa rád. Podľa výpisu klasifikácie prospechu, správania a dochádzky maloletej G. na Odbornom učilišti internátnom v Trnave, jej prospech za prvý polrok školského roku 2012/2013 je v slovenskom jazyku, telesnej výchove a odbornom výcviku výborný a v predmete občianskej náuky, matematiky, technológie a potravín a výživy hodnotený ako chválitebný. Z potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti občana/ uchádzača o zamestnanie zistil, že žalobkyňa bola práceneschopná od 26.11.2013 do 29.11.2013. Podľa bodu 2.2 a 2.3 internej normy č. IN-041/2012 Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, metodického pokynu č. 4-9/2012 zo dňa 15.8.2012, účinného odo dňa 1.9.2012, profesionálny rodič informuje vopred dohodnutou formou v pravidelných intervaloch o zmenách prostredia, v ktorom dieťa žije, o zmenách v zložení členov domácnosti, o zmenených vzťahoch v rodine. Odborný tím vyžaduje od profesionálneho rodiča predkladanie podkladov na vyhodnocovanie plánu výchovnej práce s dieťaťom a individuálneho plánu rozvoja osobnosti dieťaťa vo vopred stanovených intervaloch. Profesionálny rodič dôsledne vedie potrebnú dokumentáciu o dieťati a predkladá ju v dohodnutých intervaloch. E-mailom zo dňa 21.1.2013 žalovaný informoval žalobkyňu o internej norme č. IN-041/2012, ktorú jej v prílohe poskytol a vyzval ju na podpísanie oboznámenia sa s touto smernicou na porade konanej dňa 29.1.2013. Z výpovede R. G. zistil, že je riaditeľkou žalovaného, ktorá na otázku žalobkyne prečo žalovaný čakal s prvým napomenutím takmer dva týždne uviedla, že sa preverovala a prešetrovala situácia, riešila sa aj sťažnosť základnej školy a obce L. na základe záznamu spomínanej reportáže. Žalobkyňa medializovala prípad zo svojho pohľadu, pričom tvrdila, že otec maloletého K. trieskal o stenu, táto skutočnosť spôsobila ujmu žalovanému a maloletému K. aj tým, že prišla sťažnosť zo strany starostky obce a riaditeľa základnej školy. Deťom mohla byť spôsobená ujma tým, že tam bol štáb a nakrúcali to. Aj napriek tomu, že názov žalovaného a priezvisko maloletého K. v reportáži spomenuté neboli, nič to nemení na tom, že žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu v tom, že išlo o informácie, o ktorých sa dozvedela počas pracovného pomeru a tieto použila v televízii a keby nepracovala u žalovaného, tieto informácie by nemala. Na ďalšiu otázku žalobkyne, prečo žalovaný čakal s druhými napomenutiami takmer dva mesiace uviedla, že informácie boli zo strany žalobkyne zaslané až v marci a správy mesačných hodnotení na deti za november 2012, december 2012, január 2013, február 2013, marec 2013, odovzdala žalobkyňa až na opakovanú výzvu pri šetrení domácnosti dňa 15.4.2013. Navyše sa situácia preverovala aj v škole a čakalo sa na posudok z psychologickej poradne. Žalobkyňa do individuálneho plánu od januára až júna 2013 písala skutočnosti, ktoré nekorešpondovali s vyjadreniami školy a ktoré šetreniami

zistoval žalovaný. Profesionálny rodič, akým bol aj žalobkyňa, by mala zaznamenávať všetky dôležité a pravdivé informácie o dieťati vo forme vlastných poznatkov, poznatkov zo školy alebo od lekára. Komunikácia so žalobkyňou bola veľmi zložitá, veci si vykladala po svojom, bola presvedčená iba o svojej pravde, napríklad vtedy, keď uvádzala, že mala vybavenú integráciu pre maloletého K. v troch základných školách, pri konkrétnych návštevách a komunikácii so školami sa však zistilo, že nikto jej nič neprislúbil. Aj napriek (nie písomným) prosbám, školy zaslali žalovanému zamietavé stanovisko, čo si žalobkyňa interpretuje tak, že žalovaný nemal záujem integrovať maloletého K. do normálnej základnej školy. Integráciu maloletého K. mohol vybaviť len žalovaný ako jeho zákonný zástupca. Žalobkyňa mala po napomenutí zo dňa 10.6.2013 dostatok času na vyjadrenie sa k napomenutiu, vyjadril s ním svoj nesúhlas. Svedkyňa Q. T. vo výpovedi uviedol, že je hlavnou psychologičkou u žalovaného, o možnosti preradenia maloletého K. do špeciálnej školy sa hovorilo už pri jeho zápise do školy, kedy bol žalobkyňa upozornená, že maloletý nespĺňa požiadavky, zastal vo vývine a bude mať problém. V októbri 2012 na poslednej návšteve u žalobkyne na základe dlhodobých problémoch jej k tomuto uviedla, že možno počítať s touto alternatívou, ale musí o tom rozhodnúť odborný tím. Chodila pravidelne na návštevy k žalobkyňi, všetko je uvedené v záznamoch. K vreckovému dodal, že maloletá G., keď bola strašia, tak sa preriekla, že ho nedostáva ako deti v detskom domove, že jej za ne kupuje žalobkyňa sladkosti, často jej kontrolovala telefón a SMS správy. Bola o problémoch od začiatku informovaná aj riaditeľka žalovaného. Svedkyňa vyslovila, že maloletému K. bola vzhľadom na jeho emocionálnu vyspelosť reportážou spôsobená ujma. Ku koncu výkonu jej práce vzťahujúce sa k starostlivosti žalobkyne o zverené deti uviedla, že podmienky pre maloleté deti G. boli v rodine žalobkyne nevyhovujúce, nakoľko tam bývala biologická dcéra žalobkyne spolu s dieťaťom, bolo ich tam veľa. Žalobkyňa zvykla o problémoch s deťmi informovať žalovaného, ale komunikácia s ňou bola náročná. Čo sa týka integrácie maloletého K. do špeciálnej školy, žalobkyňa ju odmietala s tým, že tam chodia deti z iných detských domovov alebo Rómovia. Z výpovede svedkyne L. F. zistil, že je sociálnou pracovníčkou u žalovaného, do rodiny žalobkyne chodila spolu s psychologičkou, keď sa začalo riešiť premiestnenie maloletého K. do špeciálnej školy. Navštevovali školy, chodili na šetrenia k žalobkyňi. Základná škola v G. i vo H. odmietli maloletého K. integrovať. Komunikácia prebehla i s riaditeľom Základnej školy v L. nad N., jeho odpoveď bola zamietavá. Zo správy o adaptácii maloletého K. vyplynulo, že maloletý sa vhodne integroval, našiel si kamarátov a má lepšie výsledky. Situácia sa vyhrotila, keď začali problémy s maloletou G., v tom období sa zistilo, že tam boli nevhodné výchovné metódy, najmä neskôr keď tam začala bývať dcéra žalobkyne. Zistila, že maloletá G. nedostávala vreckové a nepodieľala sa na nakupovaní oblečenia. Pri odoberaní detí z rodiny žalobkyne, na ktorom sa dohodli s odborným tímom, v ktorom bola kolegyňa psychologička R. (predtým R.), sa deti tešili že idú do detského domova. Dňa 10.6.2013 bola prítomná pritom ako sa dávalo žalobkyňi napomenutie, preberalo sa upozornenie, následne návrh na dohodu o výpovedi a keď to žalobkyňa neprijala, vrátila sa do kancelárie; bola prítomná pri dávaní výpovede žalobkyňi, ktorá mala dostatok času i priestoru vyjadriť sa k všetkému. Pred uvedeným dňom preberala danú situáciu s psychologičkou a riaditeľkou žalovaného, avšak priebežne sa situácia prerokovávala s p. R. a p. G.. Participovala aj za odbory, v rámci ktorých si prešli dňa 10.6.2013 spolu s predsedníčkou p. R. upozornenia, dohodu i výpoveď. Skutkový stav dôvodov výpovede bol vymedzený v rámci upozornení. Ďalej svedkyňa uviedla, že správy o maloletých deťoch neboli zo strany žalobkyne podávané načas, pretože pri návšteve im prvý krát dala správy od novembra 2012 do apríla 2013 až v apríli 2013. Na odovzdanie správ načas bola žalobkyňa upozorňovaná telefonicky, e-mailom, pričom jej to vyplýva i z pracovnej náplne. Skutočnosť, že žalobkyňa uvádzala odlišné zistenia v správach od skutočného stavu, spozorovala v čase, keď bol maloletý K. umiestnený v špeciálnej škole a boli tam iné informácie, ktoré uvádzala škola. Komunikácia so žalobkyňou bola obtiažna, pretože detský domov mal nejaké informácie od žalobkyne, ktoré keď si overovala, boli opačné, čo sa stalo niekoľkokrát. Potvrdila, že deti boli ovplyvňované žalobkyňou, čo sa prejavilo pri niekoľkých výpovediach maloletej G., ktorá žalovaného stále ubezpečovala, aby nič nehovoril žalobkyňi. Maloleté deti po odobratí nehovorili, že by sa chceli vrátiť k žalobkyňi. Skutočnosť, že žalobkyňa prezerá denník maloletej G. sa potvrdila tým, že jej žalobkyňa priniesla kópiu tohto denníka. Svedok F. Z. je riaditeľom základnej školy v G. a tvrdil, že maloletý K. nebol do tejto školy umiestnený, nakoľko dieťa nebolo v školskom obvode školy. Žiadosť o umiestnenie maloletého K. do školy posudzovala zástupkyňa riaditeľa školy spolu s metodickým združením základnej školy, výsledkom ktorého bolo, že uvedené nebude na prospech dieťaťa. Povinnosť integrovať maloleté deti v základnej škole sa vzťahuje len na maloleté deti z príslušného obvodu, na základe žiadosti zákonného zástupcu. Dieťa z iného obvodu by bolo integrované vtedy, ak by zákonný zástupca podpísal informovaný súhlas o následkoch zápisu takého dieťaťa do školy. Z výpovede svedkyne D. R. zistil, že je dcérou žalobkyne a manželkou M. R.. Po príchode G. s K. bol vzťah veľmi dobrý v rámci rodiny, brali ich ako vlastných

súrodencov, cítili sa u nich dobre aj vzhľadom k tomu, že K. začal hovoriť jej rodičom mama a táto. Bohužiaľ ku koncu sa G. začala meniť kvôli priateľovi N. D., kvôli ktorému boli konflikty. Mala vedomosť o tom, že maloletý K. mal byť priradený do špeciálnej školy, bol šikovný, troška mu to trvalo kým sa zaradil do prvého ročníka v pôvodnej základnej škole, ale keďže bol so spolužiakmi s ktorými chodil do škôlky, tak mu tam bolo dobre. Dokonca si sám vyžadoval, aby mu mama predpisovala do cvičného zošita, do školy sa tešil a nemal tam žiadne problémy. Po priradení do špeciálnej školy sa jeho správanie zhoršilo, začal nadávať, boli tam s ním deti, ktoré slintali a začal napodobňovať ich správanie a prestal mať motiváciu na učenie. Boli tam problémy aj s tým, že maloletý K. chodil do školy v roztrhaných nohaviciach, nechceli mu v škole zohrievať obed alebo mu ho zohriali priamo v obedári. Žalobkyňa to riešila, ako aj to že mu odmietli dať príbor aby sa mohol riadne najesť. Neraz bola svedkom toho, keď žalobkyňa odovzdávala vreckové G., ktorá povedala čo si za to kúpila a jej mama povedala čo kúpila K., pretože bol malý; takto to bolo aj pri ostatných veciach. Nemá vedomosť o tom, že by G. nedostávala vreckové, mala osobitný spôsob komunikácie, vždy keď riešila nejakú situáciu, napísala to do svojho denníka a dala to prečítať mame. Bývala v domácnosti žalobkyne do roku 2011 a potom od júna 2013, keď žalobkyňa dostala výpoveď, pričom v čase nezhôd medzi ňou a manželom, bývala u svojich starých rodičov. Žalobkyňa sa starala o zverené deti ako o svoje deti, nič nezanedbala, so žalovaným komunikovala, ale práve žalovaný nespravil všetko preto, aby mohol byť maloletý K. integrovaný. K reportáži uviedla, že nikomu neuškodila, na zverejnenie sa ich nikto nikdy nepýtal. Svedkyňa G. L. bola od septembra 2012 do marca 2013 psychologičkou u žalovaného a v tomto období sa so žalobkyňou a deťmi stretla asi desať krát, podieľala sa na spolupráci s centrom a školou a na základe tohto bol maloletý K. odporúčaný do centra, ktoré vyhodnotilo, že vzhľadom na jeho správanie a výkon toto nespadá pod základnú školu. S centrom sa dohodol termín a spoločne tam šli. Obsah komunikácie so žalobkyňou bol viac menej informačný, stále dodržiavali postup, nikdy nerozhodovala sama s kolegyňou, bolo to na podnet školy, ktorá odporučila preverenia schopností maloletého K.. Po konzultácii s riaditeľom, triednou učiteľkou a žalobkyňou sa dohodol postup umiestnenia maloletého K. do školy. V tomto štádiu so strany žalobkyne nebolo badať žiadne negatívne stanovisko. Zvažovali alternatívu či základná alebo špeciálna škola. Osobne prechádzali situáciu v škole v L., teda aké majú podmienky, toto stretnutie bolo i so žalobkyňou. Keď došla správa z centra tak sa riešila integrácia troch základných škôl, ktoré žalobkyňa navrhla. Školy však zaujali negatívne stanovisko. Nič negatívne po priradení maloletého K. do špeciálnej školy nezachytila. Na základe vyšetrenia centra a jeho hodnotenia bol maloletý K. zaradený do variantu A, ktorý znamená mentálnu retardáciu, pri ktorom je dieťa integrovateľné do základnej školy. Špeciálna škola bola v tom čase pre maloletého K. vhodnejšia, keďže už bol začiatok školského roka. Zo základnej školy L. nad N. boli hlásené problémy triednou učiteľkou, avšak v špeciálnej škole takéto problémy nepostrehla. Komunikácia so žalobkyňou bola v úvode profesionálna v rámci medzí, potom začala byť chaotická, najmä vo vzťahu k základnej škole. Z výpovede svedkyne Q. R. zistil, že od apríla 2013 je zamestnancom žalovaného na pozícii psychologičky. Raz mesačne chodievali na návštevy k žalobkyňi, štandardne sa rozprávali s deťmi i žalobkyňou, čo bolo minulý mesiac, prípadne nejaké problémy, aké opatrenia prijať a podobne. K maloletej G. konštatovala, že ju prekvapila skutočnosť, že si nemohla vzhľadom na svoj vek (stredoškôľka) kupovať napríklad rifle, nedostávala vreckové (o ktorom sa vyjadrila tiež žalobkyňa, že im namiesto toho kupovala sladkosti a čo potrebujú), čo museli riešiť spolu s odborným tímom, kde sa dozvedeli závažné skutočnosti uvedené pánom R.. Všetky tieto skutočnosti sú popísané v záznamoch. Pán R. oznámil žalovanému, že deti nedostávajú vreckové, fyzické útoky, násilie, nepriaznivé prostredie pre výchovu detí. U žalobkyne bývala aj biologická dcéra, čím sa zmenili bytové podmienky. Tieto fakty prinútili žalovaného k tomu, aby deti dočasne odobrali naspäť do domova za účelom preverenia uvedených skutočností, či sú pravdivé alebo nie. Potom sa urobil plán, ako deti vziať, aby neboli traumatizované. V deň odoberania detí u žalobkyne bola prítomná aj pani F., vtedajšia sociálna pracovníčka žalovaného, ktoré žalobkyňi vysvetlili dôvod odobratia detí. Podľa jej názoru pre deti to nebola nejaká rana, zobrali sa a išli. Neskôr, keď sa rozprávala s G., tak zistila, že s rešpektom sa pýtala na žalobkyňu, aby sa o rozhovoroch medzi ňou a žalovaným nedozvedela. Žalobkyňa sledovala G. jej osobný denník, porovnávala ju so svojou biologickou dcérou, chcela mať nad ňou kontrolu. Na základe rozprávania sa s deťmi si myslí, že žalobkyňa nepodávala v rámci správ a rozhovoroch žalovanému pravdivé a relevantné informácie. Deti keď dostali vreckové, tak to podpísali, ale reálne ich nedostali. Komunikácia so žalobkyňou bola ťažká, žalovaný často narážal na možnú neochotu, resp. čo sa ako nedá a tak sa pracovalo ťažko, keď sa žalobkyňi dávali odporúčania. Žalobkyňa nemala k deťom vhodný prístup, pri ukončení pracovného pomeru so žalobkyňou prítomná nebola. Súd prvej inštancie uviedol, že uznesením zo dňa 14.6.2016, č.k. 58 Cpr 4/2015-263, pripustil zmenu žaloby na návrh žalobkyne o nárok na náhradu mzdy vo výške 597,50 € mesačne od 30.10.2013 do vyhlásenia rozsudku.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 17 ods. 2, § 59 ods. 1, § 61 ods. 1, ods. 2, § 63 ods. 1 písm. e/, ods. 6, § 74, § 77, § 81 písm. a/, c/, f/ zákona č. 311/2001 Z.z. (Zákonník práce) v znení neskorších zmien a doplnení, platnom a účinnom ku dňu výpovede, dôvodiac nedôvodnosťou žaloby. Uviedol, že mal za preukázané, že žalobkyňa ako zamestnanec, pracovala u žalovaného ako zamestnávateľa na základe pracovnej zmluvy č. 2/2010 zo dňa 16.4.2010 na pozícii profesionálneho rodiča s miestom výkonu práce L. nad N. č. XXX, na dobu určitú do 30.6.2011, s dohodnutým druhom práce vykonávanie profesionálnej výchovy maloletých detí v rodine žalobkyne. Na základe dodatku č. 3 zo dňa 15.6.2011 sa pracovný pomer žalobkyne upravil na dobu neurčitú; táto skutočnosť medzi stranami sporná nebola. Spornou bolo skončenie pracovného pomeru výpoveďou danou žalobkyňou ako zamestnancovi žalovaného zo dňa 10.6.2013, ktorému predchádzali tri napomenutia na porušenie pracovnej disciplíny, a to zo dňa 19.12.2012 a dve zo dňa 10.6.2012. Poukázal na to, že hmotnoprávnymi podmienkami pre použitie výpovedného dôvodu podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce je prerokovanie skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce, a ak bol zamestnanec v posledných šiestich mesiacoch v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozornený na porušenie pracovnej disciplíny a súčasne upozornený na možnosť výpovede. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Zamestnanec, ktorý neplní svoje pracovné povinnosti, porušuje pracovnú disciplínu. Na rozdiel od neuspokojivého plnenia pracovných úloh, takýto zamestnanec podáva riadne pracovné výkony, no porušil aspoň jednu pracovnú povinnosť. Ide o povinnosť, s ktorou bol zamestnanec preukázateľne oboznámený v pracovnej zmluve, interných predpisoch zamestnávateľa, alebo mu taká povinnosť vyplýva priamo zo Zákonníka práce alebo osobitného zákona vzťahujúceho sa na výkon jeho práce a bol s ňou oboznámený zamestnávateľom. Porušenie pracovnej disciplíny je zavineným konaním zamestnanca (aj z nebanlivosti), keď preukázanie zavinenia je dôkazným bremenom zamestnávateľa. Porušenie pracovnej disciplíny musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Zákonník práce rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny (podmienka výpovede) a závažným porušením pracovnej disciplíny (podmienka okamžitého skončenia pracovného pomeru). Napriek veľkému významu stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny pre samotný výber spôsobu skončenia pracovného pomeru a taktiež pre posudzovanie platnosti rôznych spôsobov skončenia pracovného pomeru, absentuje presnejšia špecifikácia pravidiel pri určovaní stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny v Zákonníku práce. V uvedenom prípade je preto úlohou súdu, aby z vykonaného dokazovania skúmal všetky okolnosti porušenia pracovnej disciplíny, pričom prihliadne na osobu zamestnanca, na funkciu, ktorú zastáva, na doterajší postoj zamestnanca k plneniu pracovných úloh, na dobu porušovania pracovnej povinnosti, na dôležitosť a význam konkrétnej pracovnej úlohy, na mieru zavinenia zamestnanca, ako aj na spôsob porušenia konkrétnych povinností zamestnanca a na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. 21 Cdo 1252/2002). Pre prípad menej závažného porušenia pracovnej disciplíny Zákonník práce nevyžaduje, aby zamestnávateľ určoval zamestnancovi v prípade konkrétneho porušenia pracovnej disciplíny lehotu na nápravu, resp. aby dával zamestnancovi šancu na napravenie daného porušenia disciplíny. Zákonník práce však vyžaduje pre platnosť výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce (pri menej závažnom porušení pracovnej disciplíny), aby v predchádzajúcich šiestich mesiacoch už bol zamestnanec v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny upozornený na to, že pre takéto porušenie môže zamestnávateľ pristúpiť k jednostrannému skončeniu pracovného pomeru výpoveďou. De facto zamestnávateľ je oprávnený pristúpiť k výpovednému dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce za predpokladu, že zamestnanec v priebehu šiestich mesiacov dvakrát poruší pracovnú disciplínu, pričom toto porušenie sa nemusí týkať tej istej povinnosti zamestnanca ani nemusí medzi dvoma porušeniami pracovnej disciplíny existovať súvislosť. Pre uvedený výpovedný dôvod je nevyhnutnou podmienkou, aby zamestnanec preukázateľne nesplnil nejakú svoju pracovnú povinnosť, čím porušil pracovnú disciplínu, aby zamestnávateľ písomne upozornil zamestnanca na možnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou pre porušenie pracovnej disciplíny, a to počas posledných šiestich mesiacoch pred novým porušením pracovnej disciplíny a podaním výpovede. V tejto súvislosti zistil, že žalovaný napomenul žalobkyňu listom zo dňa 19.12.2012 na porušenie pracovnej disciplíny (prvé napomenutie), ktoré odôvodnil tým, že žalobkyňa porušila bod 12 a 13 pracovnej náplne a zároveň ju upozornil na možnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d/, e/ Zákonníka práce. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyňa skutočne porušila pracovnú disciplínu tým, že porušila mlčanlivosť vo veciach služobného charakteru, keď poskytla informácie o klientovi žalovaného (maloletom K.), o sebe, svojom pracovnom pomere a vzájomných súvislostiach, autorovi príspevku aj napriek tomu, že v spomínanej reportáži či novinovom príspevku na webe nie je vyslovene uvedené meno klienta žalovaného, či zobrazená jeho podobizeň (tvár),

avšak je uvedené celé meno a priezvisko žalobkyne i celé meno a priezvisko riaditeľa základnej školy (v novinovom príspevku). Pre dané porušenie pracovnej disciplíny je irelevantné či (ne)boli verejne uverejnené akékoľvek informácie smerom navonok k širokému spektru prijímateľov správ, podstatné je to, že žalobkyňa vôbec akékoľvek informácie o veciach služobného charakteru poskytla inej osobe (autorovi príspevku N. T.), pod ktoré možno nepochybne zahrnúť jej nesúhlas s umiestnením maloletého K. do špeciálnej školy v nadväznosti na neochotu základnej školy integrovať maloletého K.. Všetky tieto informácie pritom vyplývajú z pracovného pomeru žalobkyne. Stotožnil aj s porušením bodu 13 pracovnej náplne žalobkyne v tom, že žalobkyňa neinformovala žalovaného bezodkladne o všetkých mimoriadnych udalostiach o dieťaťu, a to v tom, že o maloletom K. a o jeho (ne)zaradení do (akejkoľvek) školy bude vyhotovená reportáž a zverejnená jeho osoba. Práve naopak, prax potvrdzuje, že takáto medializácia dieťaťa môže mať veľmi negatívny vplyv na psychiku dieťaťa (podľa všeobecne dostupného vyjadrenia komisárky pre deti). Žalobkyňa konala svojvoľne, bez súhlasu žalovaného ako zákonného zástupcu maloletého K.. Profesionálny rodič je totiž zamestnanec detského domova, ktorý vykonáva ústavnú starostlivosť v rodinnom dome alebo byte poskytnutom detským domovom, alebo vo vlastnom dome či byte. Úlohou profesionálneho rodiča je napĺňať emocionálne, fyzické, intelektové, sociálne a morálne potreby dieťaťa (bezpodmienečne prijať dieťa do svojej rodiny, hojiť či zmierniť dopady traumy z opustenia, resaturovať jeho zanedbané vývinové potreby, pomôcť dieťaťu prepracovať negatívne zážitky a posilniť jeho sebaúctu a nádej do budúcnosti) a plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú z pracovno-právneho vzťahu. Ide o veľmi zodpovednú a náročnú prácu, ktorá spočíva najmä v 24 hodinovej starostlivosti o dieťa, ktoré má špecifické potreby vzhľadom k tomu, že nemôže vyrastať vo svojej vlastnej biologickej rodine a vzhľadom na jeho mentálne postihnutie. Hlavným poslaním profesionálneho rodiča je naplniť jednu zo základných potrieb dieťaťa, a to potrebu blízkej osoby, s ktorou si dieťa vytvorí vzťah. Tento vzťah má byť vzájomný, nie jednostranný. Vzájomné puto, ktoré priaznivo ovplyvní jeho fyzický a psychický vývin, sa stane kľúčovým pre utváranie citových väzieb a sociálnych vzťahov dieťaťa v jeho ďalšom živote. Žalobkyňa v konaní nevyvrátila skutočnosti, ktoré sú jej kladené v spojitosti s porušením pracovnej disciplíny. Žalovaný napomenul žalobkyňu listom zo dňa 10.6.2013 na porušenie pracovnej disciplíny (druhé napomenutie), ktoré odôvodnil tým, že žalobkyňa porušila bod 2 a 13 pracovnej náplne. Druhé napomenutie žalovaný vykonal v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prvého napomenutia. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyňa skutočne porušila pracovnú disciplínu tým, že do odovzdaného individuálneho plánu za obdobie január 2013 až jún 2013 (polročná správa podľa bodu 2 pracovnej náplne), ktorý je povinná o maloletom K. predkladať žalovanému, účelovo uvádzala nepravdivé informácie (z dôvodu vlastného pohodlia, keďže špeciálna škola sa nachádza v Trnave a základná je omnoho bližšie, čo vyplynulo i z reportáže TV JOJ). Uvedené vyplýva zo správy - Vyjadrenie k adaptačnému procesu dieťaťa v prostredí ŠZŠ od Centra špeciálno-pedagogického poradenstva zo dňa 16.4.2013, ktoré poukazuje na dobrú adaptáciu maloletého K., nevyskytli sa žiadne problémy, ani komplikácie, ktoré by bolo treba riešiť, vyhovuje mu menší kolektív, je mu poskytovaná individuálna starostlivosť a pozornosť, zažíva pocit úspechu a sociálnej začlenenosti, ktoré mu chýbali pri vzdelávaní v základnej škole, kde bol sociálne izolovaný, adaptačný proces bol vyhodnotený ako úspešný. Oproti tomu žalobkyňa poskytovala žalovanému v správach informácie o maloletom K., že tento si nevie zvyknúť na novú školu, nevie sa začleniť do nového kolektívu, odmieta písať domáce úlohy, je málo zaťažovaný na hodinách vyučovania, demotivovaný a prestup bol nešťastným krokom. Správy, ktoré mala žalobkyňa dokladať, nie sú slohovou prácou, ktorú má vypracovať profesionálny rodič na základe svojich domnienok a pocitov alebo názorov, ale správa o dieťati má obsahovať reálne skutočnosti a opis reality. Ide o maloleté deti a ich starostlivosť, nie o pohľad profesionálneho rodiča a jeho názor na danú vec. Stotožnil sa so žalovaným, že skresľovaním, resp. uvádzaním nepravdivých informácií o maloletom K., žalobkyňa konala v rozpore so záujmom maloletého K.. Skutočnosť, že žalobkyňa sa nestotožňovala s odporúčaniami žalovaného vo veci starostlivosti o maloletého K. potvrdilo i Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny vo veci odpovede na sťažnosť žalobkyne zo dňa 17.4.2014 i výpovedí svedkov (okrem D. R.), ktorí uviedli, že komunikácia so žalobkyňou bola náročná, ťažká, žalovaný často narážal na možnú neochotu, resp. čo sa ako nedá, ťažko sa pracovalo, keď sa žalobkyňu dávali odporúčania (výpoveď svedkyne Q. R.). Žalobkyňa v konaní nevyvrátila skutočnosti, ktoré sú jej kladené v spojitosti s porušením pracovnej disciplíny. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že žalovaný napomenul žalobkyňu listom zo dňa 10.6.2013 na porušenie pracovnej disciplíny (tretie napomenutie), ktoré odôvodnil tým, že žalobkyňa porušila bod 2, 6 a 13 pracovnej náplne. Podkladom bol záznam vyhotovený dňa 6.6.2013 s maloletou G. G. a úradný záznam s M. a D. R.. Po prešetrení žalovaný nadobudol vedomosť, že žalobkyňa neposkytuje zvereným deťom vhodné bytové podmienky, nedostávajú vreckové, ktoré im patrí, zverené deti nie sú vychovávané rovnocenne ako deti, ktoré nie sú zverené do starostlivosti žalobkyne, je porušované súkromie zverených detí - sledovaním správ,

denníkov, súkromnej korešpondencie, nie sú zabezpečované základné potreby dieťaťa v súvislosti so zabezpečením výdavkov na stravovanie, ošatenie, obuv a ostatných služieb osobnej potreby dieťaťa. Uvedené skutočnosti potvrdil ako žalobkyňa (vo vzťahu k vreckovému a čítaniu denníka, či súkromnej pošty) tak i svedkyňa Q. R., L. F., či Q. T.. Prítomnosť dcéry žalobkyne v jej byte potvrdila aj reportáž TV JOJ. Tretie napomenutie na porušenie pracovnej disciplíny bolo vzhľadom na splnenú povinnosť skončiť pracovný pomer so žalobkyňou v lehote do šiestich mesiacov od prvého napomenutia, nadbytočné, ak v tejto lehote opätovne upozornil žalobkyňu na porušenie pracovnej disciplíny, čo je nepochybne týmto prípadom. Avšak na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyňa skutočne porušila pracovnú disciplínu i tým, že použila vreckové zverených detí na nákup sladkostí s vecí, ktoré potrebovali, napriek tomu, že žalovaný poskytoval žalobkyňi zvlášť sumu na úhradu výdavkov na dieťa podľa bodu 6 pracovnej náplne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa nespocovala, neakceptovala odborníkov, autority, ani závery jednotlivých inštitúcií týkajúcich sa zverených detí a taktiež zamestnávateľa, napriek rozsiahlej komunikácii zo strany zamestnávateľa. Naopak žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by tvrdenia a získané poznatky žalovaného neboli riadne preverené a overené žalovaným, takže v konaní nevyvrátila skutočnosti, ktoré sú jej kladené v spojitosti s porušením pracovnej disciplíny. Zdôraznil, že povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnancov vyplývajúcim z pracovného pomeru. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny dôvodom skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí ísť o zavinené porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca, a to aj z neobanlivosti, a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Zákonník práce rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny a závažným porušením pracovnej disciplíny. Tieto pojmy, napriek tomu, že od ich vymedzenia závisí možnosť a rozsah postihu zamestnanca, Zákonník práce nedefinuje a ani neustanovuje, z akých hľadísk treba pri posudzovaní tohto problému vychádzať. Hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu, a podobne. Nesplnenie povinnosti zamestnávateľa prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď zamestnanca, Zákonník práce spája s neplatnosťou výpovede aj v nadväznosti na ustanovenie § 17 ods. 2 Zákonníka práce. Poukázal na to, že prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť vymenované okruhy otázok príslušnému odborovému orgánu za účelom ich prerokovania a to predtým než vo veci rozhodne. Forma prerokovania pritom nie je daná, preto sa môže uskutočniť i ústne. Prerokovanie dohody o skončení pracovného pomeru so žalobkyňou a možnosť výpovede v prípade, že žalobkyňa nebude súhlasiť s dohodou, bola prerokovaná dňa 10.6.2013, o čom svedčí písomný záznam. Uvedenú skutočnosť potvrdila i svedkyňa L. F., takže táto podmienka platného skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamestnanca preto splnená bola. Zákonník práce stanovuje časový limit, v rámci ktorého môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny, resp. pre existenciu dôvodov oprávňujúcich zamestnávateľa na okamžité skončenie pracovného pomeru so zamestnancom. Lehoty sú dve, jedna je subjektívna dvojmesačná, závislá od zistenia výpovedného dôvodu zamestnávateľom, druhá lehota je objektívna a ohraničuje objektívnu možnosť skončenia pracovného pomeru so zamestnancom, u ktorého nastali výpovedné dôvody, na obdobie jedného kalendárneho roka odo dňa, keď dôvod výpovede vznikol. Pre platnosť výpovede z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce musia byť súčasne dodržané obidve lehoty. Výpoveď daná zamestnancovi v priebehu obdobia presahujúceho dva mesiace od zistenia výpovedného dôvodu zamestnávateľom, ani pri naplnení podmienky, že výpoveď bola daná do jedného roka, odkedy tento dôvod výpovede vznikol, resp. nastal (napr. odkedy zamestnanec porušil pracovnú disciplínu), nebude platná, čo však týmto prípadom nie je. K tomu, aby začala plynúť dvojmesačná lehota k výpovedi z pracovného pomeru postačuje, aby zamestnávateľ získal vedomosť (dozvedel sa), že sa zamestnanec dopustil takého konania, ktoré môže zakladať dôvod k výpovedi z pracovného pomeru. Uvedené samozrejme nemožno vykladať tak, že by zamestnávateľ mal pristupovať k výpovedi z pracovnému pomeru so zamestnancom iba na základe podozrenia zo skutkov zakladajúcich dôvod k takému rozvriazaniu pracovného pomeru. Dvojmesačná lehota, behom ktorej musí byť výpoveď z pracovného pomeru zamestnancovi daná, slúži okrem iného k tomu, aby zamestnávateľ mohol vykonať potrebné šetrenie, či zamestnanec skutočne porušil pracovnú disciplínu a či išlo o porušenie pracovnej disciplíny. Právna úprava tu nedáva priestor pre výklad, že by táto lehota začala plynúť iba na základe predpokladov či domnienky porušenia pracovnej disciplíny (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 21 Cdo 13/2000). Žalovaný ako zamestnávateľ skončil so žalobkyňou ako zamestnancom dňa 10.6.2013 pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka

práce pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny na základe opakovaného porušenia pracovnej disciplíny vyplývajúcej z jej pracovnej náplne v posledných šiestich mesiacoch, na ktoré porušenie pracovnej disciplíny bola žalobkyňa upozornená napomenutím zo dňa 19.12.2012 a napomenutiami zo dňa 10.06.2013, ako i upozornená na možnosť výpovede, za dodržania dvojmesačnej lehoty na skončenie pracovného pomeru výpoveďou. Vyhodnotil všetky napomenutia na porušenie pracovnej disciplíny ako súladné so Zákonníkom práce, pracovnou zmluvou a náplňou práce, z dôvodu ktorého bol naplnený výpovedný dôvod uvedený v ustanovení § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Pracovný pomer žalobkyne skončil uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby dňa 31.8.2013; žalobkyňa v konaní opak nepreukázala. Ďalej konštatoval, že podľa ustanovenia § 63 ods. 6 Zákonníka práce, je pre platné podanie výpovede z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny nevyhnutné, aby zamestnávateľ ešte pred podaním výpovede oboznámil zamestnanca s dôvodom výpovede a umožnil mu vyjadriť sa k nemu. Na splnenie tejto povinnosti Zákonník práce neurčuje žiadne lehoty ani nestanovuje časové minimálne ani maximálne doby, v ktorých právo zamestnanca vyjadriť sa k dôvodom výpovede trvá. Nevyužitie práva zamestnanca vyjadriť sa k dôvodom výpovede spočívajúcim v porušení jeho pracovnej disciplíny, resp. iba vyslovenie nesúhlasu bez náležitého zdôvodnenia svojich skutkov či vysvetlenia danej situácie, nemá vplyv na platnosť výpovede. Skutkový záver preto zodpovedá výsledkom dokazovania a súd k nemu dospel postupom zodpovedajúcim podľa ustanovenia § 191 Cs.p., v zmysle ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivé a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov platí zásada voľného hodnotenia dôkazov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho a skutkového stavu, keď kumulatívne boli splnené všetky hmotnoprávne podmienky pre platné skončenie pracovného pomeru výpoveďou danou žalobkyňou ako zamestnancovi. Záverom dodal, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazom súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Ak aj strany sporu navrhli vykonať dokazovanie vo väčšom rozsahu, resp. ďalšími dôkazmi, počas konania od týchto návrhov upustili, z dôvodu ktorého súd na tieto neprihliadol. Súd rovnako tak nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania, keďže mal vo veci úspech v celom rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa dôvodiac ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za vnútorne rozporný, arbitrárny a preto nepreskúmateľný. Odňatie procesných práv, ktoré predstavujú v tomto prípade porušenie jej práva na spravodlivý proces spočíva v procesnom postupe prvoinštančného súdu, ktorým jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, a to najmä prijímaním domniek v prospech žalovaného o ním tvrdených skutočnostiach, ktoré akýmkoľvek spôsobom nepreukázal, odmietaním listín ňou predložených, prenášaním dôkazného bremena o tom, že k porušeniu pracovnej disciplíny nedošlo na jej plecia, ignorovaním vyšetrovacej zásady, ktorá je pre tento druh konania charakteristická v procese dokazovania i nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia spôsobujúceho jeho nepreskúmateľnosť. Poukázala na to, že nezákonnosť napadnutého rozsudku spočíva zároveň v absencii akéhokoľvek odôvodnenia poskytujúceho účastníkom konania možnosť oboznámiť sa s úvahami súdu prvej inštancie a tým, čo ho viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil dostatočne, nevysvetlil v konkrétne akých skutočnostiach vidí porušenie pracovnej disciplíny ňou v zmysle napomenutí žalovaného zo dňa 10.6.2013, nevysvetlil na základe čoho rozhodol takýmto spôsobom, rovnako nevysvetlil, prečo

neprihliadol na relevantné dôkazy svedčiace v jej prospech, najmä na správu z nadviazania osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013, preukazujúcu, že v jej rodine žalovaný počas viacmesačného sledovania nezistil akékoľvek nedostatky a na potvrdenie o jej pracovnej neschopnosti od 7.12.2012 do 15.4.2013 preukazujúce, že v čase pracovnej neschopnosti nemohla porušiť pracovnú disciplínu, nevysporiadal sa z rozpornosťou dôkazov, z ktorých pri rozhodnutí vychádzal a tak jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a vydal arbitrárne rozhodnutie, ktoré je potrebné zmeniť. V opise skutkového stavu veci, najmä v okolnosti ukončenia pracovného pomeru a toho čo tomu predchádzalo, sa v celom rozsahu odvoláva na svoje predošlé písomné a ústne vyjadrenia a návrhy, najmä vyjadrenie k podaniu žalovaného a jeho prednesom na pojednávaní zo dňa 20.3.2019, jej vyjadrenie k otázkam žalovaného na svedkov zo dňa 14.2.2018, jej vyjadrenie k vyjadreniam žalovaného zo dňa 22.8.2017, vyjadrenie (doplnenie žaloby) a návrh na vykonanie dôkazov zo dňa 17.9.2015, na ktoré si v celkovom opise relevantných skutočností (najmä pri jednotlivých svedkoch a dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané) dovoľuje odkázať. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, pretože pri zisťovaní, či porušila pracovnú disciplínu v zmysle napomenutí zo dňa 10.6.2013, opomenul prihliadnúť na potvrdenie zo dňa 10.12.2012 o jej dočasnej pracovnej neschopnosti od 7.12.2012 do 15.4.2013, ktoré predložila a opakovane naň súd prvej inštancie upozorňovala, ktoré preukazovalo, že v tomto čase sa nemohla dopustiť žalovaným vytknutého porušenia pracovnej disciplíny. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že prvoinštančný súd na tento dôkaz akýmkoľvek spôsobom neprihliadol a v bode 45. odôvodnenia odkázal len na jej pracovnú neschopnosť od 26.11.2013 do 29.11.2013, tzn. po podaní výpovede. Pre náležité zistenie skutkového stavu veci je potrebné a nevyhnutné, aby súd pri posudzovaní neplatnosti skončenia pracovného pomeru zohľadnil skutočnosť, že bola od 7.12.2012 do 15.4.2013 práceneschopná. Počas trvania pracovnej neschopnosti jej nemohol žalovaný pridelovať prácu, nakoľko by tým porušil Zákonník práce, v danej situácii to malo znamenať, že žalovaný mal ihneď potom ako sa stala pracovne neschopnou, jej maloleté deti odobrať a nepridelovať jej prácu či už by s tým súhlasila alebo nie a mal jej tak vytvoriť priestor na zotavenie sa. Žalovaný tak nevykonával, maloleté deti u nej ponechal a dokonca jej konanie v tomto čase posúdil ako porušenie pracovnej disciplíny. Nevie ako mohla od mesiaca január 2013 do júna 2013, ako sa uvádza v napomenutí a upozornení na možnosť výpovede zo dňa 10.6.2013, porušiť pracovnú disciplínu, keď v období január 2013 až 15.4.2013 nemala vôbec pracovať. Ak aj počas svojej pracovnej neschopnosti pracovala, aj napriek tomu, že žalovanému túto skutočnosť a svoju PN oznámila a žalovaný aj napriek tomu trval na pokračovaní vo výkone práce, je potrebné prihliadnúť na to, že v tomto čase nemusela byť zdravotne spôsobilá a schopná plniť si riadne všetky svoje povinnosti vyplývajúce z výkonu pracovnej činnosti a celodennej starostlivosti o maloleté deti a žalovaný mal túto skutočnosť vo svojom postupe zohľadniť, zabezpečiť jej možnosť vytvoriť si kľudový režim a zotaviť sa a až následne by od nej požadoval plný výkon práce. Žalovaný však konal úplne opačne a počas jej pracovnej neschopnosti od nej požadoval úplný výkon pracovnej činnosti, pričom konštatoval, že svojim konaním porušila pracovnú disciplínu. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 47 ods. 3 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie nesprávne opomenul prihliadnúť na skutočnosť, ktorá je základnou skutočnosťou pri skúmaní daného obdobia a jej vzťahov ako zamestnankyne a žalovaného ako zamestnávateľa a vydal napadnuté rozhodnutie, ktoré je založené na nedostatočnom zistení skutkového stavu veci, keď rovnako opomenul prihliadnúť na Správu z nadviazania osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013, ktorá bola vypracovaná žalovaným na základe šerení v jej rodine počas obdobia približne dvoch mesiacov, v ktorej žalovaný nezistil akékoľvek nedostatky v jej starostlivosti o maloleté deti, keď konštatoval, že jej rodina spĺňa podmienky pre zverenie detí do pestúnskej starostlivosti. K šetreniam uvádza, že maloleté deti vyšetrovali formou osobného rozhovoru dve psychologičky žalovaného, G.. L. a G.. L. nezávisle od seba v dvoch rôznych termínoch. Maloleté deti boli vyšetrované individuálne, tzn. každé zvlášť bez prítomnosti profesionálneho rodiča či budúceho pestúna (jej manžela). Vyšetrenie prebehlo výlučne medzi psychologičkou a maloletým dieťaťom, takže ona, ani jej manžel nemohli ovplyvňovať maloleté deti alebo akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do vyšetrovania detí, ktoré sa mohli slobodne vyjadriť o pomeroch a akýchkoľvek skutočnostiach v jej rodine. Maloleté deti sa aj slobodne vyjadrili, že chcú zostať a žiť v jej rodine, obzvlášť vtedy 17. ročná G. mala dostatok času a možností vyjadriť sa negatívne o jej výchove, vreckovom, denníku, strave a ošatení, celkovom zaobchádzaní s ňou i K. v jej rodine i situácii v súvislosti s K. školskou dochádzkou, ale G. tak neurobila, pričom práve naopak sa vyjadrila, že jej je v rodine veľmi dobre, celú jej rodinu má veľmi rada, dôveruje im a môže s nimi riešiť všetky problémy. G. zotrvala vo svojich názoroch na oboch nezávislých vyšetreniach u dvoch rôznych psychologičiek žalovaného. Na základe týchto nezávislých vyšetrení žalovaný v uvedenej správe zo dňa 4.3.2013 jej pestúnsku starostlivosť i jej manžela o maloleté deti odporučil.

Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 26. túto správu žalovaného uviedol, ale viac na ňu neprihliadol napriek tomu, že ide o jeho správu, ktorá je v hrubom rozpore s tvrdeniami žalovaného uvedenými v napomenutiach zo dňa 10.6.2013 a výpovedi z rovnakého dňa, pričom od vystavenia správy k pestúnskej starostlivosti do podania napomenutí a výpovede uplynuli len tri mesiace a situáciu v rodine tieto dokumenty opisujú diametrálne odlišne. Vzhľadom na uvedenú rozpornosť daných dokumentov, oboch vystavených jedným a tým istým subjektom, t.j. žalovaným, má za to, že súd prvej inštancie mal prihliadnúť pri zisťovaní skutkového stavu aj na Správu z nadviazania osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013, nakoľko táto bola vypracovaná na základe viacerých šetrení v jej domácnosti a relevantným spôsobom zobrazuje situáciu v rodine v období, kedy malo podľa žalovaného údajne dôjsť k porušeniu pracovnej disciplíny z jej strany. Nedostatočnosť zistenia skutkového stavu veci pred vydaním napadnutého rozsudku preukazuje taktiež skutočnosť, že v bode 28. odôvodnenia sa uvádza: „Listom zo dňa 16.4.2013 Centrum špeciálno-pedagogického poradenstva v Trnave, zhodnotilo adaptačný proces maloletého K. na špeciálnej základnej škole ako úspešný, na prostredie školy a kolektív sa maloletý adaptoval bez výraznejších problémov a v relatívne krátkom čase, zažíva pocit úspechu a sociálnej začlenenosti, ktoré mu chýbali pri vzdelávaní v základnej škole.“ Súd prvej inštancie však na túto správu nenazerá celkovo a uvedený záver vytrháva z kontextu celého vyjadrenia tohto subjektu v danej veci. Uvedené vyjadrenie je v rozpore s časovo približne rovnakými podaniami vypracovanými rovnakou inštitúciou (Centrum špeciálno-pedagogického poradenstva a Spojená škola riadené rovnakou riaditeľkou), a to podaním - Výsledky vstupného pedagogického pozorovania zo dňa 23.3.2013 a stav základných školských vedomostí a zručností vypracované triednou učiteľkou zo dňa 10.6.2013 (totožný deň s dňom podania výpovede). G.. M., psychologička špeciálnej školy (švagriná psychologičky žalovaného G.. T.) v podaní Vyjadrenie k adaptačnému procesu dieťaťa v prostredí ŠZŠ zo dňa 16.4.2013 konštatuje, že K. sa môže vzdelávať podľa variantu A, čo mu umožňuje integráciu. G.. M. rovnako tvrdí, že na prostredie školy a kolektív sa adaptoval bez výraznejších problémov a v relatívne krátkom čase. Uvedené podanie je v rozpore s podrobnejšími zisteniami riaditeľky a triednej učiteľky Spojenej školy, ktoré uvádzajú v podaniach - výsledky vstupného pedagogického pozorovania zo dňa 23.3.2013 a stav základných školských vedomostí a zručností zo dňa 10.6.2013, že K. deti neprijímajú, že má problémy so správaním, že sa s ním deti nechcú hrať a napríklad, že ho nezaujímajú hry. Správa riaditeľky Spojenej školy - Výsledky vstupného pedagogického pozorovania je zo dňa 23.3.2013 a správa G.. M. - Vyjadrenie k adaptačnému procesu dieťaťa v prostredí ŠZŠ je zo dňa 16.4.2013. Nemožno jednoznačne a bez ďalších pochybností konštatovať, že za necelý mesiac u K. nastal tak zrejmy obrat v správaní a v socializácii. Takýto záver potvrdzuje následne aj správa triednej učiteľky - Stav základných školských vedomostí a zručností, ktorá je až zo dňa 10.6.2013. Preto vyjadrenie k adaptačnému procesu dieťaťa v prostredí ŠZŠ nemožno bez ďalšieho považovať za relevantné a uprednostniť len závery tejto správy pred závermi dvoch ďalších podaní. Má za to, že správa G.. M. je účelová, stručná a vykonštruovaná práve pre účely tohto súdneho pojednávania v súvislosti s prepojenými rodinnými väzbami na psychologičku pracujúcu u žalovaného. Následne na základe takéhoto čiastkového náhľadu súdu prvej inštancie na prispôsobenie sa K. novým pomerom len v zmysle uvedeného vyjadrenia bez prihliadnutia na ďalšie dve podania danej inštitúcie prvoinštančný súd konštatoval, že ona vo svojich správach o dieťati neuvádzala pravdu, ale ak by prihliadol na vyjadrenie tohto subjektu ako celok, teda na všetky tri podania, nemohol by prijať uvedený záver a musel by dať za pravdu aj jej, ktorej zistenia v správach o dieťati sú obdobné ako zistenia triednej učiteľky a závery vstupného pedagogického pozorovania. Súd prvej inštancie sa stotožnil so zistením žalovaného a jeho odôvodnením napomenutia zo dňa 10.6.2013 a tento svoj názor následne uviedol do bodu 71. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Podávala žalovanému informácie a poznatky o stave K., ktoré nadobudla a správu o tom, čo vnímala ako realitu v súvislosti s K.. V žiadnom prípade nemala v úmysle podať žalovanému nepravdivé alebo zavádzajúce informácie, práve naopak podávala mu informácie, ktoré vnímala ako objektívnu skutočnosť a pravdu. Záver, že podľa názoru žalovaného tieto skutočnosti nezodpovedali ním zistenej realite nemohla ovplyvniť a zmeniť. V správach (individuálnom pláne dieťaťa) vyjadrila svoje poznatky o dieťati, tzn. plnila si svoje povinnosti uložené jej v pracovnej náplni a pracovnej zmluve. Žalovaný ju bezdôvodne sankcionoval a potrestal ju bez akéhokoľvek dôvodu práve za plnenie pracovných povinností, tzn. za vyjadrenie vlastných poznatkov o dieťati. Vyjadrovala svoje poznatky o maloletých deťoch a informovala o nich riadne žalovaného, vykonávala tak s vierou, že práve takýmto spôsobom a plnou informovanosťou žalovaného sa im spoločne podarí pomôcť maloletým deťom. Jej správa o dieťati poukazuje v časti opisu vzdelávacieho procesu a kognitívnych funkcií na skutočnosť, že K. bolo potrebné integrovať medzi zdravé deti, aby bolo posilňované jeho dobré správanie, vzťah k školským povinnostiam a dbalo sa na jeho vzdelávanie, nie ho preložiť do špeciálnej školy, kde klesol vo vedomostnej úrovni a aj správaním. K. tu je málo zaťažovaný na vyučovaní a demotivovaný, preto na

hodinách vyrušuje, nemá žiadnu motiváciu v učení, opakuje veci, ktoré sú mu dávno známe a nikam ho vedomostne neposúvajú. Aj napriek tomu, že žalovaný tvrdí, že údaje v správach sú nepravdivé a nezakladajú sa na realite, s čím sa stotožnil aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, podobný spôsob opisu správania K. vyplýva aj z výsledkov vstupného pedagogického pozorovania a stavu školských vedomostí a zručností - komplexného hodnotenia na konci školského roka 2012/2013. V opise stavu školských vedomostí a zručností sa uvádza, že vedomosti K. boli bohatšie než jeho spolužiakov. K. tak presunom do špeciálnej školy na určitý čas zastavili vo vedomostnom rozvoji, ktorý mu bol zabezpečený pri integrácii v normálnej základnej škole. Ďalej sa v dokumente vypracovanom špeciálnou školou uvádza, že K. nemá vzťah k manuálnym činnostiam, je v neustálom pohybe psychickom i motorickom, čím vznikajú konflikty, je dráždivý, vzťahovačný, posmieva sa, nadáva a dokáže sa uraziť. Ako sa uvádza v časti opisu výsledkov vstupného psychologického pozorovania K. sa často škriepi, robí grimasy, posmieva sa, čím dráždi ostatných, nechcú sa s ním hrať, potom reaguje plačom, žalovaním alebo „trucuje“, prechádza od vtieravosti k negativizmu, K. by veľmi potreboval ranný klub, v čase od 7,00 hod. do 7,45 hod., kedy trávi čas behaním po školskom dvore bez dozoru, na hojdačkách, hrou so staršími rómskymi deťmi. V správach o dieťati uvádzala: „dieťa si nevie zvyknúť na novú školu, nevie sa začleniť do nového kolektívu, odmieta písať domáce úlohy, je málo zaťažovaný na hodinách vyučovania, demotivovaný, prestup bol nešťastným krokom pre dieťa.“ V správach Výsledky vstupného pedagogického pozorovania zo dňa 23.3.2013 a Stav základných školských vedomostí a zručností zo dňa 10.6.2013 sa uvádza: žiaci ho dodnes prijímajú rozpačito, hoci on sa snažil o kontakt, deti sa s ním nechcú hrať; vo vzdelaní (písanie, matematika, čítanie) bol veľmi úspešný, vedel viac ako ostatné deti; po emocionálnej stránke mu vyhovuje starostlivosť, čo potvrdzuje, že bol na ňu emočne naviazaný; vyhovuje mu rovnako kontakt so sestrou G., na ktorú bol K. silno citovo naviazaný; avšak tento kontakt bol vinou žalovaného a jeho nezodpovedným prístupom k starostlivosti o deti následne prerušený. G. je aktuálne nezvestná a K. tak stratil najbližšiu a jedinou priamu príbuznú, keďže rodičov nemá; na vyučovaní vedel čítať, písať, počítat a mal viac vedomostí ako ostatné deti, preto sa počas vyučovania nudil a jeho pozornosť ubiehala od výkladu učiteľky, aby K. zabavili a udržali jeho pozornosť, dali mu za úlohu nosiť zošity a robiť pomocné práce; odmietal písať domáce úlohy, pre K. boli zadané úlohy ľahké, nemal motiváciu sa pripravovať na vyučovanie a s učivom sa nevedel stotožniť. tento uvedený opis K. vypracovaný špeciálnou školou svedčí o pravdivosti a realnosti

jej tvrdení v správach o dieťati, ktoré jej boli vytknuté žalovaným, a ktoré sa okrem iného stali dôvodom pre skončenie pracovného pomeru. Súd prvej inštancie napriek tomu, že na Vyjadrenie k adaptačnému procesu dieťaťa v prostredí ŠZŠ od Centra špeciálno-pedagogického poradenstva zo dňa 16.4.2013 odkázal a prihliadol naň, nezohľadnil toto podanie v celom svojom obsahu, tzn. na jeho prílohy a to Výsledky vstupného pedagogického pozorovania zo dňa 23.3.2013 a Stav základných školských vedomostí a zručností zo dňa 10.6.2013 a na skutočnosti tu uvádzané, ktoré sa zhodujú s jej správami a preukazujú ich pravdivosť. Z uvedeného dôvodu má za to, že nezohľadnením týchto zistení o K., prvoinštančný súd nezistil skutkový stav riadne a v potrebnom rozsahu. V tejto súvislosti dodala, že podľa bodu 2 pracovnej náplne mala poskytovať žalovanému „svoje poznatky o jeho vývine“, čo aj robila a jej subjektívny poznatok a zistenie nemuselo byť vždy totožné so (subjektívnym) zistením iných osôb, najmä ak porovnáваме jej závery z pozície profesionálneho rodiča odzrkadľujúce väčšinou poznatky z interakcie rodiča s dieťaťom v domácom prostredí a závery odborného centra - Centra špeciálno-pedagogického poradenstva odzrkadľujúce väčšinou poznatky z interakcie odborníkov s dieťaťom v školskom prostredí, resp. pri ambulantnom vyšetrení. Súd prvej inštancie pri posudzovaní správnosti predkladania jej správ opomenul zohľadniť bod 2 pracovnej náplne, ktorý ukladá, aby vyjadrila svoje poznatky o realite v správach o dieťati a nežiada od nej, aby na základe všetkých zistení prijímala objektívne závery o prosperovaní K. v celom jeho živote. Vždy poskytovala žalovanému informácie pravdivo, reálne, včas a v lehote určenej pracovnou náplňou a na základe reality v jej domácnosti, údaje neskresľovala a neklamala v správach. Súd prvej inštancie aj napriek tomu, že k takémuto záveru nebol predložený ani jeden dôkaz konštatoval, že podávala nepravdivé správy o K. z dôvodu jej vlastnej pohodlnosti, voči čomu sa ohradzuje. Pri práci s K. nikdy nešlo o jej vlastné pohodlie, ale naopak aj nad rámec toho, čo by v tejto práci musela robiť, sa dobrovoľne vzdala takmer celého svojho súkromia a iných aktivít, aby maloletým deťom zabezpečila vzdelanie a lepší život, čo v neposlednom rade preukazuje napríklad skutočnosť, že aj počas vlastnej pracovnej neschopnosti zabezpečovala osobnú starostlivosť o ne. Prvoinštančný súd v tejto časti napadnutého rozsudku vychádzal výhradne z ničím nepodložených domnienok, nezisťoval riadne skutkový stav veci a nekriticky prijal výhradne argumentáciu žalovaného o nepravdivosti správ, pričom vychádzal z predpokladu, že ak opísala vo svojich správach situáciu K. inak ako bola opísaná v iných správach iných inštitúcií, zákonite musela klamať a neuznal možnosť, že náhľady rôznych osôb z rôznych sfér (profesionálny rodič, Centrum

špeciálne - pedagogického poradenstva a Spojená škola) na situáciu K. sa môžu líšiť a odzrkadľovať to, kto ich podáva. Preto záver súdu prvej inštancie prijatý prostredníctvom takéhoto predpokladu je tendenčný a nesprávny. Pýta sa, či by neporušovala pracovnú disciplínu práve tým, ak by v snahe čo možno najviac zosúladiť svoje správy s inými správami tu zámerne klamala a neuvádzala to, že K. sa v jej domácnosti prejavuje negatívne Rovnako ako aj iné subjekty poskytujú svoje správy o situácii K. na základe vlastných subjektívnych poznatkov práve žalovanému, ktorý na základe všetkých týchto informácií má prijať vo veci čo možno najobjektívnejší záver. Zo správ o dieťati je rovnako zrejmé, že za jednotlivé oblasti životnej situácie K. nie je zodpovedný výhradne profesionálny rodič, ale aj psychológ a sociálny pracovník. Ak sú voči profesionálnemu rodičovi vyvodzované dôsledky za údajné uvedenie nepravdivých informácií o dieťati v týchto správach, aké dôsledky boli vyodené voči psychológovi a sociálnemu pracovníkovi rovnako zodpovednému za obsah týchto správ. Nesprávnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie preukazuje i zamieňanie si individuálneho plánu dieťaťa, ktoré mal v zmysle zákona a internej normy vypracovávať žalovaný so správami o dieťati, ktoré mala vypracovávať ona. Podľa § 55 zákona č. 305/2005 Z.z. individuálny plán rozvoja osobnosti dieťaťa podľa tohto zákona zahŕňa plán výchovnej práce s dieťaťom, plán sociálnej práce s dieťaťom a jeho rodinou vypracovaný v spolupráci s obcou a orgánom sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately alebo v spolupráci s akreditovaným subjektom. Plán je dokumentom udávajúcim ďalší postup pri výchove dieťaťa do budúcnosti. Správy o dieťati, ktoré údajne pre žalovaného nevypracovávala, však obsahovali prevažne informácie o súčasnom stave maloletého dieťaťa a jeho výsledkoch, obsahovali poznatky profesionálneho rodiča o dieťati a mali byť výhradne podkladom pre objektívne zhodnotenie stavu dieťaťa žalovaným. Z uvedeného je zrejmé, že individuálny plán rozvoja osobnosti dieťaťa a správy o dieťati sú dva odlišné dokumenty a tieto nemožno stotožňovať a rovnaké povinnosti ako sú pri tomto dokumente príslušným zákonom uložené detskému domovu požadovať aj od profesionálneho rodiča, ako aj skutočnosť, že povinnosť vypracovať individuálny plán rozvoja osobnosti dieťaťa je uložená detskému domovu, nie profesionálnemu rodičovi. V súvislosti s citovaným ustanovením zákona žalovaný odkazoval na internú normu MPSVaR č. IN-041/2012, Metodický pokyn č. 4-9 2012, ktorá v bodoch 2.2 a 2.3 určuje štandardy práce detského domova a profesionálneho rodiča, a to napríklad, že detský domov v spolupráci s profesionálnym rodičom vypracováva a vyhodnocuje individuálny plán rozvoja osobnosti dieťaťa. Žalovaný však nepreukázal, že s týmto pokynom ju riadne oboznámil. Súd prvej inštancie len z emailu žalovaného, ktorý jej zaslal počas jej pracovnej neschopnosti dňa 21.1.2013, ju informuje o tejto smernici i o tom, že na porade, ktorá sa bude konať dňa 29.1.2013 podpisom potvrdí, že sa s ňou oboznámila, nemôže konštatovať, že žalovaný ako zamestnávateľ si túto povinnosť aj riadne splnil. Na porade ohľadne tejto normy, sa práve z dôvodu pracovnej neschopnosti nezúčastnila, jej podpis o oboznámení sa s internou normou žalovaný od nej nepožadoval ani po ukončení pracovnej neschopnosti a nikdy ju na jej podpísanie nevyzval. Dokument, v ktorom súd prvej inštancie vidí porušenie pracovnej disciplíny, nemala povinnosť vypracovávať, ani ho nevypracovávala. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci a zamieňa dokumenty, ktoré boli o maloletom dieťati povinní vypracovávať ona a žalovaný, preto považuje napadnutý rozsudok v tejto časti za nesprávny a nepreskúmateľný. Dodala, že podľa pracovnej náplne profesionálny rodič vedie peňažný denník, osobnú kartu na zverené predmety, osobný záznam dieťaťa a pedagogický denník. Ak žalovaný v napomenutí zo dňa 10.6.2013 a vo výpovedi odkázal na správy o dieťati bez ich špecifikácie, nie je možné jednoznačne určiť, o ktorý z uvedených dokumentov, ktoré má profesionálny rodič viesť, ide, keď žalovaný vo výpovedi jednoznačne neurčil, ktoré informácie sú podľa neho nepravdivé a ako to preukázal a tak je jeho výpoveď preto nejasná a neplatná. Nesprávnosť skutkových zistení následne potvrdil aj záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého: „Skutočnosť, že žalobca sa nestotožňoval s odporúčaniami žalovaného vo veci starostlivosti o maloletého K. potvrdilo i Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny vo veci odpovede na sťažnosť žalobcu zo dňa 17.4.2014, ako i vypočutí svedkovia (okrem D. R.), ktorí uviedli, že komunikácia so žalobcom bola náročná. Komunikácia so žalobcom bola ťažká, žalovaný často narážal na možnú neochotu, resp. čo sa ako nedá, ťažko sa pracovalo, keď sa žalobcovi dávali odporúčania (z výpovede svedka Q. R.). Žalobca tak v konaní nevyvrátil skutočnosti, ktoré sú mu kladené v spojitosti s porušením pracovnej disciplíny.“ Súd prvej inštancie v tejto časti rozhodnutia rozšíril dôvody výpovede a rozsah porušenia pracovnej disciplíny, kedy jej okrem iného vytýka aj zložitú komunikáciu. V prvom rade, táto skutočnosť nikdy nebola predmetom dokazovania ako samostatný dôvod výpovede a skutočnosť, v ktorej spočíva porušenie pracovnej disciplíny. Súd nemôže rozširovať dôvody výpovede, respektíve výpoveď odôvodňovať aj inými skutočnosťami neuvedenými vo výpovedi. Odpoveď Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 17.4.2014 neuvádza, že komunikácia s ňou je náročná, rovnako ani jeden zo svedkov,

ktorí boli psychológovia, prípadne sociálni pracovníci u žalovaného a zároveň priami podriadení (zamestnanci) žalovaného, takže ich nemožno považovať za objektívnych svedkov, nepreukázali dostatočným spôsobom, že komunikácia s ňou bola náročná z dôvodov na jej strane. Opakovane v konaní preukázala, že aj napriek počiatočnému nesúhlasu sa vždy podriadila pokynom žalovaného, snažila sa s nimi riešiť všetky skutočnosti týkajúce sa maloletých detí a vychádzať im v ústrety. Napríklad aj napriek tomu, že ona a žalovaný sa v názore na nástup K. do špecializovanej základnej školy rozchádzali, vždy rešpektovala pokyn žalovaného, poslúchla ho a maloletý K. nastúpil do danej základnej školy a riadne sa zúčastňoval vyučovania. S prosbou o pomoc sa obrátila aj pri probléme s G., ktorá začala udržiavať intímny vzťah s narkomanom N., prípadne, keď G. obťažovali bratia K.; odpovedí a pomoci od žalovaného sa však dostala len veľmi ťažko, často išlo o urýchlené a nelogické riešenia. Psychologička G.. T. bola tá, ktorá jej odporučila zobrať G. mobil, zároveň jej vytkla, že podala trestné oznámenie na bratov K.. Situácia s bratmi K. už bola neúnosná a G.. T., na ktorú sa opakovane obracala v tejto veci o pomoc, neposkytla pomoc. Preto bola nútená podať trestné oznámenie, aby zamedzila kontaktu bratov K. s G., ktorá mala len 14 rokov a bratia K. okolo 40 rokov. Vzťah G. s bratmi K. začal ešte pred tým ako bola G. pridelená do jej rodiny napriek tomu, že G. bola maloletá, bez akýchkoľvek opatrení zo strany žalovaného, resp. G.. T., ktorá mala na starosti G. u žalovaného. Pri riešení problému vzťahu G. s N. jej žalovaný odporučil, že má drogového závislého N. púšťať do ich bytu, alebo byť s nimi vonku, keď príde za G.. Z uvedeného je zrejmé, že intímne vzťahy maloletých detí a ich morálku žalovaný nikdy aktívne neriešil či už na pôde samotného detského domova, ani keď jej maloleté deti boli pridelené a po jej opakovaných prosbách. Naopak ona preukázala napríklad emailom zo dňa 26.11.2012 a dňa 12.12.2012, že práve komunikácia so žalovaným bola zložitá. Psychologičky a sociálne pracovníčky u žalovaného sa často menili, noví zamestnanci nemali naštudované prípady a často jej nevedeli odborne pomôcť, stalo sa rovnako, že aj vo vlastnej administratíve nemali akúkoľvek organizáciu slúžiacu napríklad na to, aby jednotliví zamestnanci medzi sebou mohli zdieľať dokumenty, ktoré majú k danému prípadu. Napríklad emailom zo dňa 26.11.2012 bola vyzvaná G.. L., aby jej poslala mesačné správy o maloletých deťoch, ktoré im už predtým riadne poslala (pravidelne každý mesiac), a to sociálnej pracovníčke G.. H., ktorá tieto mesačné správy mala na starosti. G.. L. chcela tieto mesačné správy, nakoľko vôbec maloleté deti nepoznala a aj napriek tomu rozhodovala o integrácii K., čo preukazuje aj email zo dňa 26.11.2012, kedy sa mala spolu s G.. L. zúčastniť vyšetrenia K. v psychologickej poradni G.. M. v špeciálnej škole, do ktorej K. neskôr musel nastúpiť. Z uvedeného emailu je zrejmé, že to nebola ona, ktorá nepísala správy o deťoch, ale G.. L. vôbec nepoznala K. a bolo pre ňu jednoduchšie si vyžiadať správy od nej, akoby ich mala vyžiadať od svojej kolegyne G.. H.. G.. L. išla na vyšetrenie s K. bez toho, aby ho poznala a mala aspoň naštudovanú jeho anamnézu. Taktiež sa pýta, na čo bolo nutné písať mesačné správy, keď ich ani v období, keď ich odovzdávali, nevedeli kompetentní nájsť a následne pre ďalšiu prácu s dieťaťom použiť. Z takéhoto často neodborného a doslova bezcitného prístupu k maloletým deťom následne vznikali rozpory pri komunikácii medzi ňou a žalovaným, čo ale nemožno pripísať na jej úkor, keď sa iba snažila, aby maloleté deti v jej rodine mali čo najlepší život. Aj na základe uvedeného nemožno za zistený skutkový stav považovať to, že komunikácia s ňou bola ťažká. Nesprávnosť v skutkových záveroch potvrdzuje rovnako záver súdu prvej inštancie o jej nevhodných bytových pomeroch, čo bolo predmetom napomenutia zo dňa 10.6.2013 a následne aj výpovede zo dňa 10.6.2013, ktorý podľa bodu 72. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vychádza z prítomnosti jej dcéry v jej byte pri reportáži TV JOJ. Výhradne z prítomnosti jej dcéry pri natáčaní reportáže TV JOJ v jeden deň nemožno konštatovať, že jej dcéra býva v jej byte, najmä v situácii, keď dôkazmi preukázala svoje tvrdenia ohľadom toho, že jej dcéra mala v nájme samostatný rodinný dom, resp. následne bývala v byte s jej rodičmi, a to nájomnou zmluvou so zmluvou o budúcej zmluve na odkúpenie rodinného domu zo dňa 1.9.2012. Záver o tom, že žila v byte výhradne s manželom a synom rovnako možno vyvodiť zo správy z nadviazania osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013, v ktorej sa uvádza: „Keďže pracovný pomer stále trvá, deti sú stále v rodinnom prostredí manželov H. a ich biologického syna.“ Upozornila, že ako vo výpovedi, tak ani v napomenutí zo dňa 10.6.2013 sa neuvádza, že nevhodné bytové pomery spočívajú v dlhodobej prítomnosti jej dcéry u nich v byte, pričom prvoinštančný súd aj v tejto časti jej porušenia pracovnej disciplíny neprípustne špecifikoval a doplnil dôvod výpovede, ktorú v tomto podaní nebol exaktne uvedený. Zabezpečila vhodné a optimálne výchovné prostredie pre maloleté deti vo svojej domácnosti, v byte sa okrem nej, manžela a ich syna, dlhodobo nezdržoval nikto iný. Jej dcéra chodila výhradne na návštevy bez toho, aby v byte prenocovala, mala prenajatý rodinný dom v Opoji a po odchode od manžela M. R. bývala u jej rodičov. Žalovaný nepodložil toto zistenie uvedené v napomenutí zo dňa 10.6.2013 a vo výpovedi o akýkoľvek relevantný dôkaz a vychádzal výhradne z tvrdení manžela jej dcéry M. R., on však túto informáciu nemohol mať, nakoľko jej dcéra sa pred ním musela po odchode zo spoločnej domácnosti skrývať, vzhľadom na to, že je obžalovaný pre podozrenie

zo spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania. Ona, jej dcéra i ďalšia rodina museli to kde je dcéra s vnučkou tajiť pre ich bezpečnosť a bezpečnosť celej rodiny. Skutočnosť, že dcéra prišla k nej na návštevu je bežná a normálna vec vzhľadom na príbuzenský pomer a výhradne z jednorazovej prítomnosti dcéry nemožno konštatovať, že tam bývala. Pri posudzovaní porušenia pracovnej disciplíny v tejto časti je otázne, prečo jej bytové podmienky žalovanému nevadili, keď ešte v byte bývala ona, jej manžel, dcéra, syn a žalovaný im do rodiny a do týchto bytových podmienok prideliť G. spolu s K., dokonca aj maloletú F.. V tejto súvislosti, aj napriek tomu, že to tak nebolo, ak by aj teoreticky jej dcéra s vnučkou bývali u nej v danom období, vnučka bola v počte osôb iba náhradou za F., pri zverení ktorej žalovaný problém s počtom osôb v domácnosti nemal a považoval takéto bytové podmienky za vyhovujúce pre výchovu zverených maloletých detí. Bola to práve G.. T., ktorá iniciovala pridelenie F. do jej rodiny, hoci nesúhlasila. V jeden deň jej G.. T. telefonicky oznámila, že jej bude pridelená vtedy polročná F. a na druhý deň jej bola F. rovno odovzdaná do starostlivosti (bez akejkoľvek výbavy, bez kočíka, postieľky, dostala pre F. len lieky, pár plienok, pár vecí na prezlečenie a krabičku sušeného mlieka). Žalovaný vtedy jej pomery nepovažoval za nevyhovujúce, ani mu neprekážalo, že nemala pre F. pripravené ani základné vybavenie ako je postieľka, kočík, mlieko, šaty. V prípade výpovede však žalovaný argumentuje určitými jej nevyhovujúcimi bytovými pomermi. Zotrvávala na tom, že súd prvej inštancie zistil nesprávne skutkový stav veci, nakoľko jej dcéra nebývala v spoločnej domácnosti s ňou a maloletými deťmi. Výpoveď svedkyne Q. T. nie je vierohodná, nakoľko táto svedkyňa do súčasnosti pracuje u žalovaného, ktorý ju predvolal ako svedka a jej výpoveď je ovplyvnená jej pracovnou pozíciou. Rovnako jej výpoveď je vnútorne rozporná, keď svedkyňa uvádza, že bola na poslednej návšteve u nej v októbri 2012, avšak vyjadruje sa k bytovým pomermi a skutočnostiam, ktoré boli predmetom napomenutia sú až dňa 10.6.2013, ktoré boli v napomenutí datované obdobím január - júl 2013. V napomenutí zo dňa 19.12.2012 žalovaný aj napriek tomu, že v zmysle výpovede svedkyne „o problémoch bola od začiatku informovaná aj riaditeľka žalovaného“, neboli vytknuté nevyhovujúce bytové pomery, ani vreckové, G. telefón a sledovanie SMS správ, napriek tomu, že v zmysle výpovede svedkyne, bytové pomery a ostatné skutočnosti tu mali byť už v čase návštevy svedkyne v jej domácnosti. V tejto súvislosti dala do pozornosti ustanovenie § 63 ods. 4 Zákonníka práce. Podľa výpovede svedkyne, ak uvedené skutočnosti zistil žalovaný už v októbri 2012, musel ju napomenúť pre tieto skutočnosti najneskôr v decembri 2012, čo však neurobil a pre pochybenia, o ktorých sa zmieňovala svedkyňa ju napomenul až v napomenutí zo dňa 10.6.2013. Odkázala na bod 49. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa uvádza: „Svedok chodil pravidelne na návštevy k žalobcovi, pričom všetko je uvedené v záznamoch.“ Za účelom riadneho preukázania skutkového stavu a preukázania porušenia pracovnej disciplíny, mal súd prvej inštancie vyžiadať od žalovaného tieto záznamy, resp. ich mal žalovaný sám iniciatívne predložiť súdu. Žalovaný však v konaní nepredložil ani jeden záznam z návštevy u nej a z toho, akým spôsobom zistil údajné porušenie pracovnej disciplíny na týchto návštevách. Skutkový stav nemožno považovať za preukázaný len na základe výpovede žalovaného a výpovede svedkyne, ktorá je do súčasnosti zamestnankyňou žalovaného a jej výpoveď preto nemožno považovať za objektívnu. Záznamy z návštev má žalovaný povinnosť vypracovať a tieto záznamy okrem podpisu žalovaného, resp. jeho splnomocnených zástupcov, musia obsahovať aj jej podpis. Ak skutočne žalovaný zistil už na návšteve v októbri 2012 určité porušenia z jej strany, mal povinnosť ich uviesť do záznamu z návštevy, ktorý by bol následne podpísaný aj ňou. Nikdy však pri návšteve žalovaného v jej domácnosti žiadny záznam žalovaného z návštevy nepodpisovala. Nedostatočnosť zistenia skutkového stavu preukazuje aj rozpor v tvrdeniach a dokumentoch žalovaného, ktoré prvoinštančný súd považoval za preukázané a stotožnil sa s takýmto skutkovým stavom. V odseku 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd uvádza: „Z porady pracovníkov odborného tímu CPPR konanej dňa 3.5.2013 súd zistil, že riaditeľka žalovaného informovala pracovníkov o návšteve pána M. R. a jeho otca, ktorí vyjadrili nespokojnosť so starostlivosťou žalobcu o zverené deti, pričom na žalobcu a jeho manžela sa rozhodli podať trestné oznámenie. Po porade tímu bol zvolený postup dočasného odobratia detí od žalobcu, oboznámenie žalobcu so situáciou, preverenia situácie v rodine, preverenie informácií v škole, u lekárky, u susedov a vyhodnotenie situácie.“ Dňa 3.5.2013 však riaditeľka žalovaného ešte nemohla pracovníkov informovať o návšteve pánov R., pretože títo navštívili žalovaného až dňa 31.5.2013, o čom svedčí aj úradný záznam - maloleté deti G. a K. H. zo dňa 31.5.2013. Súd prvej inštancie aj napriek tomu, že opakovane upozorňovala na rozpory v dátumoch a obsahu podaní predkladaných žalovaným, tieto skutočnosti nezohľadnil a neodstránil rozpornosť výpovede žalovaného, pričom naopak prijal tvrdenia žalovaného a na rozpory neprihliadal, čo možno odvodiť aj z bodov 29. a 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku. V súvislosti s výpoveďou pánov R. opätovne poukázala na skutočnosť, že ich výpoveď nemôže byť podkladom pre napomenutie a následne aj výpoveď zo dňa 10.6.2013, nakoľko sú v spore s jej rodinou,

na ktorú podali na trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby (práve pre týranie maloletých detí), ktoré bolo uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, odbor kriminálnej polície zo dňa 4.7.2013, č. ČVS: ORP-XXX/X-OVK-TT-XXXX Kd, odmietnuté, pričom voči nim obom je vedené trestné konanie, v ktorom jej rodina vystupuje ako poškodení. M. R. je obžalovaný pre podozrenie zo spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania a nebezpečného vyhrážania a jeho otec D. R. bol súdom prvej inštancie odsúdený pre trestný čin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva. Rovnako páni R. nemohli mať v čase, kedy prišli na návštevu k žalovanému objektívne a aktuálne informácie, nakoľko jej dcéra v mesiaci apríl 2013 opustila M. R. a v čase návštevy u žalovaného sa pred ním skrývala a neudržiavala s ním akýkoľvek kontakt. Súd prvej inštancie pre rozhodnutie o tom, či porušila pracovnú disciplínu nemôže za objektívne považovať výpovede pánov R. z vyššie uvedených dôvodov. Tento názor potvrdzujú aj znalecký posudok vypracovaný pre účely trestného konania vedeného pod sp.zn. 34 T 48/2017, v ktorom sa potvrdila vierohodnosť jej tvrdení (nebola zistená tendencia hovoriť nepravdu) a v znaleckom posudku vypracovanom pre účely trestného konania vedeného pod č. ČVS: ORP-XXX/X-OVK-TT-XXXX Kd, zníženia vierohodnosť M. R.. Tvrdenia pánov R. žalovaný nepreveroval a neoveril si ich správnosť, naopak prevzal ich ako pravdivé a nesporné bez akéhokoľvek ďalšieho skúmania, čo považuje za vyslovene šikanózne konanie zo strany žalovaného, kedy si vykonštruoval informácie a skutočnosti tak, aby s ňou mohol ukončiť pracovný pomer. Dodala, že to bol práve žalovaný kto navigoval pána M. R. na podanie trestného oznámenia, čo aj sám priznal a uviedol, že žalovaný mu odporučil podanie trestného oznámenia, čo následne aj zrealizoval a žalovaný toto trestné oznámenie, aj keď neodôvodnené a bezpredmetné, využil ako zámienu na napomenutie a následne skončenie jej pracovného pomeru. Napomenutie zo dňa 10.6.2013 je totožné s obsahom výpovede pánov R. zaznamenaných v úradnom zázname zo dňa 31.5.2013. Skutočnosť, že tieto nepravdivé tvrdenia sú podkladom pre jej napomenutie považoval za preukázané aj súd prvej inštancie, čo vyplýva z bodu 72. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Rovnako túto skutočnosť potvrdila aj svedkyňa R., ktorá uviedla: „Pán R. oznámil žalovanému o tom, že deti nedostávajú vreckové, o fyzických útokoch, o násilí, o nepriaznivom prostredí pre výchovu detí.“ Z jej výpovede je zrejmé, že napomenutie zo dňa 10.6.2013 je koncipované výhradne na oznámení pánov R. a bez akýchkoľvek dôkazov potvrdzujúcich jej obvinenia. Má za to, že je nesprávne aby súd ako preukázaný skutkový stav považoval situáciu zistenú z vyjadrení osôb, ktoré sú jednak obžalované, resp. neprávoplatne odsúdené pre spáchanie trestných činov voči nej a jej rodine i zamestnancov žalovaného, ktorí sú ním inštruovaní ako vypovedať. V súvislosti s výpoveďou svedkyne R. dala do pozornosti skutočnosť, že pracovala s jej rodinou a u žalovaného len od apríla 2013 a u nej bola na návšteve výhradne dvakrát. Žalovaný však ani z jednej z týchto návštev do konania nepredložil záznam a nepotvrdil tak, čo bolo predmetom týchto návštev a ani čo sa na nich zistilo, aj napriek tomu, že aj svedkyňa odkázala na tieto záznamy. Ak teda žalovaný na týchto návštevách zistil pochybenia z jej strany, nevie ako tieto pochybenia zaznamenal v zázname z návštevy, ktorý má povinnosť vypracovať a prečo jej tento záznam nikdy nepredložil, nakoľko ho musí tiež podpísať a potvrdiť tak zistenia žalovaného, resp. oboznámenie sa s týmito zisteniami. V súvislosti s výpoveďou G., ktorá je uvedená v zázname zo stretnutia zo dňa 6.6.2013 konštatovala, že tento záznam je podpísaný len zamestnankyňou žalovaného G. Q. R. (R.) bez potvrdenia jeho pravdivosti samotnou G., ktorej účasť žalovaný v súdnom konaní nedokázal zabezpečiť, preto nemožno tento dokument považovať za vierohodný. Zotrvála na tom, že ide o dokument vypracovaný žalovaným výhradne na účely ukončenia jej pracovného pomeru bez toho, aby im uvedené skutočne G. uviedla, resp. že ju na uvedené naviedol žalovaný. Uvedený záznam je v rozpore vo svojich zisteniach so správou z nadviazania osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013, ktorá bola vypracovaná nielen na základe (údajných) udaní jednej osoby inou osobou, a to zamestnancom žalovaného, ale na základe viacerých štetení oboch maloletých detí (G. a K.) viacerými zamestnancami žalovaného (dvoch zamestnankyň). Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že nedávala maloletým deťom vreckové, čo potvrdili svedkovia navrhnutí žalovaným, avšak riadne viedla peňažný denník maloletých detí, ktorý predkladala žalovanému a ten jej nikdy nevytkol zlé vedenie tohto denníku, alebo iné vady pri financovaní starostlivosti o maloleté deti. Všetky tieto skutočnosti v konaní preukázala dôkazmi, ale žalovaný svoje argumenty len tvrdil bez podloženia dôkazmi; súd prvej inštancie aj napriek tomu uznal ako preukázané tvrdenia žalovaného. Odmieťa obvinenia žalovaného prevzaté súdom prvej inštancie, že nedávala maloletým deťom vreckové. Žalovaný sa pri uvedení tejto skutočnosti odvolával na ničím nepodložené tvrdenia pána R., ktoré však v danom prípade nemožno považovať za postačujúci dôkaz k prevzatíu tohto tvrdenia ako pravdivého. Vždy vreckové poskytla maloletej G., táto podpísala, že si ho prevzala. Až do momentu kým takúto informáciu údajne maloletá G. nepovedala psychologičke pri rozhovore dňa 5.6.2013, žalovaný takouto informáciou nedisponoval, ani ju sám nezistil pri opakovaných kontrolách, okrem iného v mesiacoch

február a marec 2013, napriek tomu, že v rámci kontrol vykonali aj pohovory s maloletými deťmi bez jej prítomnosti, pri ktorom by v prípade ak by uvedené tvrdenie žalovaného bolo pravdou, prinajmenšom maloletá G., ktorá bola vo veku 17 rokov, by túto skutočnosť oznámila zamestnankyniam žalovaného. Nakupovala pre maloletého K. ako celiatika špeciálnu stravu z obchodu C., ktorá bola drahšia ako strava kupovaná pre ostatných členov domácnosti, túto mu kupovala okrem obvyklej stravy, nie však výhradne sladkosti a rovnako aj iné pochutiny, ktorých cena vysoko prevyšovala hodnotu prideleného vreckového. G. vždy mesačne vyúčtovať výdavky na maloleté deti a dokladovať toto vyúčtovanie bločkami žalovanému. Hospodárenie so zverenými financiami preukázala dôkazmi, naopak žalovaný nedostatky financovania len tvrdí a odvodzuje od obvinenia pánov R.. Akýkoľvek dôkaz vykonaní v konaní nepotvrdil to čo žalovaný, resp. jeho zamestnanci výhradne tvrdia a takýto skutkový stav nemožno považovať za preukázaný. Prvoinštančný súd nesprávne zistil skutkový stav, keď uviedol: „Avšak na základe vykonaného dokazovania súd ustálil, že žalobca skutočne porušil pracovnú disciplínu aj tým, že použil vreckové zverených detí na nákup sladkostí s vecí, ktoré potrebovali, napriek tomu, že žalovaný poskytoval žalobcovi zvlášť sumu na úhradu výdavkov na dieťa podľa bodu 6 pracovnej náplne.“ Podľa bodu 6 pracovnej náplne „suma poskytnutá deťmi domom na úhradu výdavkov na dieťa v profesionálnej rodine je určená na úhradu výdavkov na stravovanie, ošatenie, obuv, na zabezpečenie vecí a služieb osobnej potreby dieťaťa - vedie sa evidencia výdavkov“. Používala finančné prostriedky odovzdané žalovaným na úhradu potrieb maloletých detí, časť z nich rovnako v hotovosti odovzdávala maloletým deťom, o čom svedčí aj potvrdenie ňou predložené o prevzatí peňažných prostriedkov maloletou G.. Žalovaný akýmkol'vek dôkazom nepreukázal, kedy a ako nedávala finančné prostriedky maloletým deťom a jeho tvrdenie bez akýchkoľvek dôkazov je v rozpore s jej tvrdením podloženým dôkazmi, že maloletým deťom zabezpečovala financovanie ich potrieb a rovnako im dávala aj finančné sumy v hotovosti. V tejto súvislosti dodala, že maloleté deti mali vždy všetko čo potrebovali aj nad rámec finančných prostriedkov pridelených od žalovaného, zabezpečovala ich potreby, pričom dbala na to, aby aj maloleté deti mali vždy pri sebe určitú finančnú hotovosť, tak aby im postačovala na úhradu potrieb a zároveň bola ich držba bezpečná pre maloleté deti. Žalovaný inak ako tvrdením nepreukázal, že tomu tak nebolo, naopak ona preukázala riadne nakladanie so zverenými finančnými prostriedkami v zmysle zákonov a pracovnej zmluvy a pracovnej náplne. Ešte dodala, že či už žalovaný alebo svedkyne G.. F., G.. T. a G.. L., vypovedali ako keby každý z uvedených svedkov sám individuálne maloleté deti vyšetroval a sám nezávisle od ostatných zhodnotil výsledky vyšetrovania a dospel k takýmto záverom. Pravdou však je, že maloletú G. vyšetrila iba G.. R. a ostatní svedkovia si jej závery prevzali za svoje. Maloletého K. vyšetrila G.. M. v Centre špeciálno-pedagogického poradenstva v Trnave iba ohľadne integrácie a jej závery si tiež uvedení svedkovia osvojili ako svoje vlastné závery a v mnohých častiach nevypovedali o svojich priamych skúsenostiach a zisteniach, ale reprodukovali len zistenia iných zamestnancov žalovaného, resp. iných osôb, tzn. uvádzali len nepriame zistenia. Takéto zistenia nemôže považovať súd za preukázaný skutkový stav veci, ktorý bol zistený nesprávne a nedostatočne, pretože len prevzal viacero rozporných tvrdení žalovaného bez toho, aby sa potrebným spôsobom vyrovnal s dôkazmi a tvrdeniami svedčiacimi proti týmto prevzatým tvrdeniam žalovaného a rovnako vychádzal z predpokladov, ktoré neboli preukázané akýmkol'vek dôkazom a zo skutkového stavu, ktorý je v mnohých vyššie popísaných skutočnostiach rozporný. Nesprávnosť postupu žalovaného spôsobujúcu tiež neplatnosť skončenia jej pracovného pomeru preukazuje podľa jej právneho názoru rovnako vyjadrenie D.. B. Q., sociálnej pracovníčky a bývalej riaditeľky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, ktorá bola rovnako bývalou riaditeľkou žalovaného. Má za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil, na kom spočíva dôkazné bremeno v tomto konaní, čo okrem iného možno konštatovať napríklad z bodu 71. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa uvádza: „Žalobca tak v konaní nevyvrátil skutočnosti, ktoré sú mu kladené v spojitosti s porušením pracovnej disciplíny“ a bodu 72., v ktorom sa uvádza: „Naopak žalobca v konaní nepreukázal, že by tvrdenia a získané poznatky žalovaného neboli riadne preverené a overené žalovaným. Žalobca tak v konaní nevyvrátil skutočnosti, ktoré sú mu kladené v spojitosti s porušením pracovnej disciplíny.“ V mnohých prípadoch preukázala dôkazmi, že tvrdenia žalovaného sú zavádzajúce, v mnohých častiach však inak ako odmietnutím nepodložených tvrdení nemá ako preukázať, že neporušila pracovnú disciplínu. Bola na základe tohto negatívne vymedzeného tvrdenia v dôkaznej nevýhode, pretože nemožno preukázať neexistujúcu skutočnosť, resp. veľmi obtiažne možno preukázať, čo sa nestalo, napriek tomu z povinnosti tvrdenia vyňatá nebola a túto si vždy riadne splnila, tak bolo na žalovanom, resp. v medziach vyšetrovacej zásady na súde, aby bolo preukázané, ako konkrétne a kedy došlo k porušeniu pracovnej disciplíny odôvodňujúcej skončenie pracovného pomeru. Spory v pracovnoprávných veciach majú z dôvodu ochrany zamestnanca ako „slabšej“ strany sporu inak postavené dôkazné bremeno, keď na strane zamestnanca dochádza k tzv. informačnému deficitu, kedy ako účastník konania (sporová

strana) nemôže vlastnými silami prekonať nemožnosť naplnenia bremena tvrdenia či bremena dôkazu. Dôkazné bremeno sa tak prenáša a viac zaťažuje zamestnávateľa. Žalovaný predkladal dôkazy, ktoré vyprodukoval výhradne sám, resp. navrhoval svedkov, ktorí boli a prípadne aj do súčasnosti sú jeho zamestnancami a nevypovedajú preto objektívne. Ona preukazovala dokladmi, že si riadne plnila svoje povinnosti a všetko, čo vedela preukázať aj súdu prvej inštancie predložila, žalovaný však nepredložil ani jeden záznam z návštevy u nej, kde by si preveroval a overoval údajné nedostatky jej práce tak ako to predpokladá súd prvej inštancie v citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku. Nie je povinná preukazovať, že poznatky žalovaného nie sú správne, ale práve naopak žalovaný má povinnosť v tomto konaní preukázať, že tieto poznatky, na základe ktorých s ňou ukončil pracovný pomer sú pravdivé a objektívne. Žalovaný v napomenutiach i vo výpovedi opakovane uvádza vágnu formuláciu „na základe šetrenia“, pričom však ani o jednom takomto šetrení nepredložil žiadny relevantný úradný záznam, resp. nepopísal inak ako predložením záznamu G.. R. o tom, že vyšetrila G., že si skutočnosti, ktoré sú podľa jeho názoru porušením pracovnej disciplíny inak overil a prešetril. Aké šetrenia žalovaný vykonal a prečo o nich nepredložil akýkoľvek dôkaz, nevie. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil vec, keď má za to, že žalovaný prešetril jej konanie a na základe zistení z týchto šetrení prijal záver o porušení pracovnej disciplíny. V tomto spore však v mnohých vyššie uvedených častiach nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, čo následne prvoinštančný súd zhodnotil na úkor jej práv a konštatoval, že neuniesla dôkazné bremeno. V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že pri úprave individuálnych pracovných sporov sa možno stretnúť s uplatnením vyšetrovacej zásady, súd môže zastúpiť zamestnancovu pasivitu tak, že môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci podľa ustanovenia § 319 C.s.p. Súd potom obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz aj bez návrhu, na tento účel je zamestnávateľ povinný poskytnúť súčinnosť, ak to možno od neho spravodlivo žiadať. Iba celkom výnimočne môže súd vykonať aj iné dôkazy ako tie, ktoré navrhli strany sporu. Ide o prípady, kedy je kladený zvýšený dôraz na ochranu práv a oprávnených záujmov jednej zo strán, a to napríklad aj individuálne pracovnoprávne spory podľa § 319 C.s.p. V týchto typoch sporov bol zachovaný princíp materiálnej pravdy. Súd v predmetných konaniach aj bez návrhu vykoná taký dôkaz, ktorý považuje za nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci, a zároveň sám tento dôkaz obstará alebo zabezpečí. Dôvodom pre výnimky zo zásady formálnej pravdy je podľa zákonodarcu ochrana slabšej strany (zamestnanec). Vytkla prvoinštančnému súdu, že nesprávne právne posúdil rovnako režim, v akom mala pracovať a aké povinnosti z pracovného pomeru jej vyplývali počas jej pracovnej neschopnosti, ktorá trvala od 7.12.2012 do 15.4.2013, nakoľko posudzoval jej pracovný pomer v tomto čase ako riadny bez akýchkoľvek prekážok, ktoré by ju obmedzovali alebo znemožňovali jej riadny výkon práce a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia možno vyvodit', že porušenia pracovnej disciplíny, ktorej sa mala dopustiť od januára 2013 do júla 2013, tzn. aj počas jej pracovnej neschopnosti, kedy jej nemala byť pridelená akákoľvek práca žalovaným, posúdil ako porušenie pracovnej disciplíny. Rovnako súd prvej inštancie prijal nesprávny právny záver, že výpoveď žalovaného bola platná a spĺňala podmienky vyžadované Zákonníkom práce. Výpoveď žalovaného nespĺňala nielen formálne náležitosti pre platné ukončenie pracovného pomeru (písomná forma, prerokovanie so zástupcami zamestnancov v odborovom orgáne, špecifikovaný výpovedný dôvod), neboli naplnené materiálne podmienky pre platné ukončenie pracovného pomeru týmto spôsobom. Povinnosťou zamestnávateľa, tzn. žalovaného, bolo ten-ktorý dôvod konkretizovať tak, aby ho jednak nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a zároveň, aby jej bolo ako zamestnankyni zrejme bez všetkých pochybností, akého skutku sa mala dopustiť, pre ktorý bol s ňou pracovný pomer rozviazaný. Žalovaný síce uviedol zákonné ustanovenie § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce i viaceré skutky, ktoré považoval za porušenie pracovnej disciplíny, ale ani jeden skutok nebol konkretizovaný tak, aby bolo zrejme, ktorým konaním naplnila uvedený skutok, resp. kedy došlo ku konaniu, ktoré zakladalo dôvod pre závažné porušenie pracovnej disciplíny. Z uvedených dôvodov nebolo zrejme, kedy malo dôjsť k uvedeným skutkom a akým jej konkrétnym konaním. Hoci žalovaný považoval skutky uvedené v napomenutiach zo dňa 19.12.2012 a 10.6.2013 za bližšiu špecifikáciu ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, toto jeho tvrdenie nebolo v súlade s ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré stanovuje povinnosť skutok vymedziť spôsobom nezameniteľným s iným konaním zamestnanca. Skutky uvedené vo výpovedi danej zamestnávateľom zo dňa 10.6.2013 sú všeobecné a nejasné, nebolo možné presne určiť, ktorým konaním a v akom čase došlo z jej strany ako zamestnankyne k údajnému porušeniu pracovnej disciplíny, pričom žalovaný nemal jednoznačne preukázané, že určité jej konanie bolo možné bez všetkých pochybností považovať za porušenie pracovnej disciplíny. Podľa jej názoru nie je možné nedostatok opísania skutku uvedeného vo výpovedi danej zamestnávateľom zo dňa 10.6.2013 ako porušenia pracovnej disciplíny konvalidovať v priebehu konania tým spôsobom, ako to urobil v danom prípade žalovaný, a to predložením listinných dôkazov, ktoré mali preukazovať skutočnosti ním uvedené vo výpovedi danej zamestnávateľom zo dňa

10.6.2013, z ktorej nie je zrejmé, kedy mala porušiť pracovnú disciplínu, čo je okrem iného dôležité pre zistenie, či žalovaný pri skončení pracovného pomeru dodržal subjektívnu lehotu dvoch mesiacov, ktorá sa počíta podľa ustanovenia § 63 ods. 4 Zákonníka práce odo dňa, keď sa o dôvode na skončenie pracovného pomeru zamestnávateľ dozvedel. Jedná sa o lehotu, ktorá má hmotnoprávny a prekluzívny charakter. Povinnosťou žalovaného bolo konkretizovať dôvod skončenia pracovného pomeru tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a zároveň tak, aby bolo v čase doručenia výpovede danej zamestnávateľom zo dňa 10.6.2013 je zrejmé bez akýchkoľvek pochybností, akého porušenia pracovných povinností, skutku sa mala dopustiť, teda pre ktorý dôvod s ňou bol ukončený pracovný pomer. Ani jeden skutok nebol náležite skutkovo a časovým vymedzením konkretizovaný tak, aby bolo zrejmé, ktorým konaním naplnila uvedený skutok, resp. kedy došlo k takémuto konaniu, ktoré zakladalo dôvod pre porušenie pracovnej disciplíny. Z materiálneho hľadiska nie je možné výpoveď danú zamestnávateľom zo dňa 10.6.2013 vôbec preskúmať, čo spôsobuje neplatnosť tohto spôsobu skončenia pracovného pomeru. Skutočnosti zakladajúce porušenie pracovnej disciplíny uvedené vo výpovedi danej zamestnávateľom zo dňa 10.6.2013 sú uvedené len vo všeobecnej rovine, bez ich bližšej konkretizácie, nie je zrejmé, z čoho žalovaný pri ich definovaní vychádzal. Takéto skončenie pracovného pomeru je neurčité, nepreskúmateľné a tento právny úkon robí neplatným. Jeho dôvodnosť nemožno preskúmať z hľadiska splnenia hmotnoprávnych podmienok. Zotrvala na tom, že výpoveď jej bola daná žalovaným neplatne z dôvodu, že nedošlo k porušeniu pracovnej disciplíny porušením povinností definovaných v pracovnej náplni, na ktoré odkazuje žalovaný v napomenutiach a následne aj vo výpovedi, ktorá odkazuje na neurčité, nejasné a v mnohých častiach nezrozumiteľné napomenutia, z ktorých len extenzívnym výkladom a vysvetlením možno vyvodiť, čo bolo podľa žalovaného dôvodom porušenia pracovnej disciplíny, na aké skutočnosti sa žalovaný odvoláva a čo sa vlastne v danej časti napomenutia opisuje. Napomenutie a upozornenie na možnosť výpovede zo dňa 19.12.2012: porušenie bodu 12 pracovnej náplne - vo veciach služobného charakteru neporušila mlčanlivosť, neoznámila televízii identifikačné údaje K. a detského domova, K. nebol prostredníctvom obrazu identifikovateľný v reportáži, neinformovala televíziu o jej pracovnom pomere a všeobecne o akýchkoľvek dôverných veciach služobného charakteru, ktorého vecou nie je jej nesúhlas s umiestnením K. do špeciálnej školy v nadväznosti na nechotu základnej školy integrovať K.. Medializáciou poukazovala nie na problémy so žalovaným, ale na postup základnej školy, ktorá odmietla integrovať maloleté dieťa z jeho obvodu, ktoré spĺňa podmienky integrácie, táto základná škola aj v čase riešenia tejto veci integrovala obdobných žiakov. Aj keby považovali jej postup za medializáciu skutočností súvisiacich so služobným pomerom, žalovaný ako štátny subjekt musí zniesť určitú mieru dozoru verejnosti a transparentnosť vo svojom konaní. Žalovaný je subjekt, ktorému štát zveril ochranu maloletých detí a očakáva sa od neho, že bude bojovať za prosperovanie a rozvoj zverených detí, v prípade integrácie K. však žalovaný nepodal ani jednu žiadosť o integráciu do normálnej základnej školy, ale aj napriek tomu, že K. bol zaradený do variantu A, ktorý mu umožňoval integráciu v základnej škole, žalovaný rovno rozhodol bez ďalšieho o jeho preradení do špeciálnej základnej školy. Aj v zmysle výpovede svedka F. Z. sa „Povinnosť integrovať maloleté deti v základnej škole vzťahuje len na maloleté deti z príslušného obvodu, na základe žiadosti zákonného zástupcu.“ Ak by sa teda žalovaný pokúsil o integráciu K. a podal písomnú žiadosť na miestne príslušnú školu, riaditeľ tejto základnej školy by ho mal povinnosť prijať. Žalovaný uviedol, že so Základnou školou v L. nad N. komunikoval telefonicky niekoľkokrát a riaditeľ školy sa údajne vyjadril, že K. v základnej škole nechce, preto písomnú žiadosť nepodávali. Je však otázne ako a či vôbec prebiehali takéto telefonické rozhovory žalovaného s riaditeľom školy a čo bolo ich skutočným obsahom, keď ich žalovaný používa ako dôkaz a súd prvej inštancie na tieto výhradne tvrdenia žalovaného bez akýchkoľvek dôkazov prihliada. Je toho názoru, že práve pre nejasnosti v konaní žalovaného a netransparentnosti ohľadne integrácie K. nastali nedorozumenia medzi ňou a žalovaným, ktoré vyústili až do medializácie prípadu, nakoľko integrácii venovala všetok čas a úsilie, žalovaný však k tejto otázke pristupoval ľahostajne a nepodal ani jednu žiadosť o integráciu K., minimálne na základnú školu, ktorá mala povinnosť ho po podaní žiadosti integrovať. Ak by žalovaný podal písomnú žiadosť a základná škola riadne

na žiadosť odpovedala a rozhodla, nech by už rozhodla akokoľvek, nemuseli nastať žiadne informačné šumy, ktoré sú kladené za vinu výlučne iba nej spôsobom, že prekrúca fakty, alebo napríklad, že zavádza. Na základe vyššie uvedeného nemožno prijať tvrdenie žalovaného, s ktorým sa stotožnil aj súd prvej inštancie, že ma dostatočne preukázané, že žalovaný urobil pre integráciu K. naozaj všetko a výhradne riaditeľ základnej školy odmietol jeho integráciu. Riaditeľ Základnej školy G. poslal žalovanému email, že po prehodnotení situácie nemôžu zabezpečiť integráciu K., nakoľko to nie je ich zákonná povinnosť. Minimálne rovnakú písomnú odpoveď mal mať žalovaný aj zo Základnej školy L. nad N. ako relevantný dôkaz o snahe integrovať K. a neopierať svoju argumentáciu len o časovo a obsahovo

nijako neoveriteľné tvrdenia, že spolu telefonovali. K porušeniu bodu 13 pracovnej náplne uviedla, že riadne informovala riaditeľku žalovaného o všetkých veciach týkajúcich sa K. nielen o mimoriadnych udalostiach ako predpokladá tento bod pracovnej náplne. Riaditeľka žalovaného bola plne informovaná o živote K. aj v otázke jej snahy integrovať ho do základnej školy medzi ostatných rovesníkov a vyhnúť sa tomu, aby bolo dieťa umiestnené do špeciálnej základnej školy, riadne žalovaného informovala aj o tom, že nesúhlasí s tým, aby bol K. priradený na špeciálnu základnú školu. Medializáciu prípadu s tým, že K. nebolo možné z relácie identifikovať, nemožno považovať za mimoriadnu udalosť o dieťati, o ktorej mala povinnosť informovať. Nie je si rovnako vedomá toho, že by svojim konaním porušila povinnosti stanovené jej v ustanovení § 88 písm. a/ Zákonníka práce pracovať riadne a zodpovedne a plniť pokyny nadriadených, pričom práve snahu dosiahnuť integráciu K. považuje za prejav riadneho a zodpovedného výkonu práce profesionálneho rodiča dbajúceho o blaho jemu zverených detí, ako ani v ustanovení § 88 písm. c/ Zákonníka práce dodržiavať právne a ostatné predpisy vzťahujúce sa na prácu. Neporušila akýkoľvek zákon, ani iný právny predpis a toto jej rovnako inak ako odkazom na dané ustanovenie nebolo žalovaným ani vytýkané. Žalovaný vo výpovedi pri odkaze na napomenutie zo dňa 19.12.2012 uvádza, že bolo udelené aj na základe sťažnosti na zamestnanca, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná a ona sa tak mala dopustiť porušenia interných predpisov a ustanovení Zákonníka práce. Žalovaný však ani v tejto časti nedefinoval skutkový dej, ani právny rámec, konkrétne interné predpisy a ustanovenia Zákonníka práce, ktoré mala porušiť. Skutočnosť, že napomenutie zo dňa 19.12.2012, ani výpoveď zo dňa 10.6.2013 nie je v tejto časti konkrétna a určitá, možno potvrdiť aj tým, že až v tomto konaní musel žalovaný preukazovať v čom konkrétne spočívalo porušenie uvedených bodov jej pracovnej náplne a až súd prvej inštancie v bode 70. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konkretizoval tieto skutočnosti namiesto žalovaného. Má za to, že nahrádzať aktivitu žalovaného a konvalidovať tak neplatnosť výpovede aktivitou súdu je nespravodlivé a nezákonné. Napomenutie a upozornenie na možnosť výpovede č. 1 zo dňa 10.6.2013: porušenie bodu 2 pracovnej náplne; vždy sledovala vývoj K. a G., predkladala správy o dieťati pravdivo, podľa jej vlastných zistení a subjektívnych záverov o ich živote a v lehote danej pracovnou náplňou. Argument žalovaného uvedený v napomenutí ako následne aj vo výpovedi, že jej správy sa nezhodujú so správou z Centra špeciálno-pedagogického poradenstva a preto podávala v správach informácie nepravdivo a nezakladajúc sa na realite, nemožno prijať, čo už odôvodnila. Podľa bodu 2 pracovnej náplne mala poskytovať žalovanému „svoje poznatky o jeho vývine“, čo aj robila a jej subjektívny poznatok a zistenie nemusel byť vždy totožný so zistením iných osôb, najmä ak sa porovnávajú jej závery z pozície profesionálneho rodiča odzrkadľujúce väčšinou poznatky z interakcie rodiča s dieťaťom v domácom prostredí a závery odborného centra, Centra špeciálno-pedagogického poradenstva odzrkadľujúce väčšinou poznatky z interakcie odborníkov s dieťaťom v školskom prostredí, resp. pri ambulantnom vyšetrení. Vždy poskytovala žalovanému informácie pravdivo, včas a v lehote určenej pracovnou náplňou a na základe reality v jej domácnosti, údaje neskresľovala a neklamala v správach. K porušeniu bodu 13 pracovnej náplne dôvodila, že riadne informovala riaditeľku žalovaného o všetkých veciach týkajúcich sa K. a G., a to nielen o mimoriadnych udalostiach ako predpokladá bod 13 pracovnej náplne, bola v neustálom kontakte so žalovaným a o všetkých skutočnostiach týkajúcich sa K. a G. riadne informovala riaditeľku žalovaného. V napomenutí sa uvádza: „Uvedenému predchádzala situácia, kedy do odovzdaného individuálneho plánu za obdobie január 2013 až jún 2013, ktorý je žalovaný (pravdepodobne žalobkyňa, poznámka odvolacieho súdu) povinný o maloletom K. predkladať žalovanému. Overením predmetných skutkov a faktov, resp. správou - Vyjadrenie k adaptačnému procesu dieťaťa v prostredí ŠZŠ od Centra špeciálno-pedagogického poradenstva zo dňa 16.4.2013, dospel žalovaný k skutočnosti, že údaje a informácie žalobca podal v správe nepravdivo a nezakladajúc sa na realite.“ Napomenutie a v tejto časti aj výpoveď je nejasná a preto nepreskúmateľná. Nevie aká situácia tomuto napomenutiu predchádzala, aké uvedené fakty a skutočnosti overoval žalovaný a akým spôsobom ich overoval. Z napomenutia, ani výpovede zároveň nevyplýva, v ktorých správach a aké konkrétne informácie predložila podľa názoru žalovaného nepravdivo a nezakladajúc sa na realite, ktoré správy podľa žalovaného predložila po lehote určenej v pracovnej náplni, rovnako ani aké informácie o mimoriadnych udalostiach o dieťati neposkytla bezodkladne riaditeľke žalovaného. Napomenutie a upozornenie na možnosť výpovede č. 2 zo dňa 10.6.2013: porušenie bodu 2 pracovnej náplne; nie je si vedomá porušenia tohto bodu v akejkoľvek jeho časti, vždy sa starala o deti riadne a v súlade s pracovnou náplňou, zabezpečila im vyhovujúce bytové podmienky, poskytovala im vreckové, vychovávala ich ako svoje vlastné deti, dbala o ich zdravotný stav, zabezpečovala pre ne ozdravovacie pobyty a nad potrebný rozsah zohľadňujúci ich ochranu a záujmy nezasahovala do ich súkromia. Pri výchove zverených detí dbala o ich záujmy, napredovanie a rozvoj zručností, starala sa o to, aby si deti osvojovali správne spoločenské normy a v prípade, ak sa v živote detí vyskytlo čokoľvek čo by mohlo ohroziť takúto výchovu, vždy informovala žalovaného, problém riešila

a snažila sa primeraným spôsobom zakročiť. Príkladom takéhoto postupu bola napríklad jej snaha o integráciu K. v klasickej základnej škole, jej konanie pri tom ako G. nadviazala intímny pomer s drogovou závislým chlapcom. K porušeniu bodu 13 pracovnej náplne konštatovala, že riadne informovala riaditeľku žalovaného o všetkých veciach týkajúcich sa K. a G.. Úradný záznam zo dňa 31.5.2013 a Záznam zo stretnutia zo dňa 6.6.2013 nepreukazujú relevantným spôsobom porušenie uvedených bodov pracovnej náplne, čo už odôvodnila. Z napomenutia a výpovede nevyplýva ako konkrétne, v akom čase, mala porušiť náplň práce v bode 2 a rovnako, ktoré informácie o mimoriadnych udalostiach detí bezodkladne neposkytla riaditeľke žalovaného. Podľa výpovede je dôvodom na výpoveď aj neustále napäté rodinné prostredie, spory, či už rodinné medzi členmi rodiny, ale aj iné spory, ktoré vplyvajú na deti. Žalovaný vágne bez skutkového vymedzenia uvádza tieto skutočnosti ako dôvod výpovede, pričom si môže dôvod výpovede na základe uvedeného vyvodiť len prijatím domnienok a bez pochybností o skutkovom dejí. Jej rodina mala síce spory s pánmi R., ktorí žalovanému oznámili predmetné skutočnosti, ktoré následne žalovaný použil, tieto spory sa však nijakým spôsobom nedotýkali výchovy zverených detí a plnení si jej pracovných povinností, rovnako sa tak neodohrávali v jej domácnosti, kde vychovávala maloleté deti. Vždy sa riadne starala o zverené deti a svedomito pracovala v súlade s náplňou práce. Nedostatky v jej starostlivosti neboli zistené ani pri šetrení žalovaného, výstupom ktorého bola správa z nadviazania osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013, v ktorej bolo odporučené zveriť jej deti do pestúnskej starostlivosti. Na zverených deťoch jej záležalo, čo okrem iného preukazuje aj skutočnosť, že podala návrh na zverenie maloletých detí do pestúnskej starostlivosti dňa 29.5.2013. Tvrdenie žalovaného uvedené v napomenutí ako aj výpovedi, že v jej rodine dlhodobo badať nezhody, je v rozpore s jeho predchádzajúcimi vyjadreniami, a to konkrétne so správou z nadviazania osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013, v ktorej sa uvádza, že v rodine sa nezistili žiadne problémy a je vhodná pre zverenie K. a G. do pestúnskej starostlivosti. Taktiež v konaní preukázala, že pre deti zabezpečila vyhovujúce bytové pomery, že sa riadne o ne starala, zabezpečovala im základné životné potreby a dávala im vreckové. Naopak žalovaný nevedel preukázať žiadne z jej údajných porušení pracovnej disciplíny. Poukázala na to, že podľa ustálenej judikatúry súdov, ak má byť porušenie pracovnej disciplíny právne postihnutelné ako dôvod na skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí byť toto porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca zavinené (aspoň z nebanlivosti) a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Ona pracovnú disciplínu neporušila, neporušila ju vedome a nie je si vedomá ani toho, že by svojim konaním porušila pracovnú disciplínu z nebanlivosti. Z podaní, napomenutí a upozornení na možnosť výpovede zo dňa 10.6.2013 jej nie je zrejmé konkrétne akým konaním mala pracovnú disciplínu a v akých bodoch porušiť. Ak by skúmala v zmysle uvedených napomenutí stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny je zrejmé, že určite nešlo o natoľko vysoký stupeň intenzity, ktorý odôvodňoval ukončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného, nielen z pohľadu jej osoby, ktorá bola v predošlých vyjadreniach žalovaného hodnotená pozitívne a jej výkon starostlivosti o maloleté deti ako bezproblémový, ale aj z pohľadu žalovaného, ktorému jej údajným porušením pracovnej disciplíny nevznikla akákoľvek škoda, nebol ukrátený na svojich právach a závadný stav, ktorý jej vytyka, je z časti možné pripísať za vinu aj samotnému žalovanému, ktorý v jej prípade počas obdobia jej pracovnej neschopnosti porušoval pracovnoprávne predpisy, aj napriek pracovnej neschopnosti jej prideloval prácu a žiadal od nej výkon pracovnej činnosti, ktorý následne hodnotil ako porušujúci pracovnú disciplínu. V súvislosti s napomenutiami a podaním výpovede opakovane podotýka, že žalovaný si ju predvolal potom, ako jej odobral maloleté deti, na stretnutie na deň 10.6.2013 bez toho, aby ju informoval o tom, čo bude predmetom stretnutia, resp. aby ju aspoň čiastočne inštruoval o tom, na čo by sa mala pripraviť. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil splnenie tejto povinnosti len na základe tvrdení žalovaného, bez toho aby posúdil, či skutočne a reálne jej umožnil realizovať toto právo. Netušila, že dňa 10.6.2013 jej bude na stretnutí so žalovaným predložená na podpis dohoda o skončení pracovného pomeru a následne jej bude daná výpoveď, dopredu ju nikto na nič neupozornil, neoznámil jej program stretnutia, ani ju nevyzval, aby si na stretnutie so žalovaným priniesla akékoľvek podklady a dokumenty týkajúce sa maloletých detí, aby sa tak mohla účinne hájiť. Nebola jej daná akákoľvek príležitosť obhájiť sa, predložiť dokumenty a správy o maloletých deťoch a vysvetliť žalovanému svoje konanie. Pri vzájomnom stretnutí jej bol zo strany žalovaného okrem dohody a následne výpovede, predložený výhradne úradný záznam - maloleté deti G. a K. H. zo dňa 31.05.2013 (maloleté deti nemali priezvisko H. ale G.) zo stretnutia žalovaného s pánmi R., avšak okrem neho žiadne iné dôkazy preukazujúce jej porušenia pracovnej disciplíny a iné doklady potvrdzujúce tvrdenia žalovaného. Nemala možnosť sa k uvedeným napomenutiam a výpovedi vyjadriť, čím bolo porušené jej právo podľa ustanovenia § 63 ods. 6 Zákonníka práce, na čo súd prvej inštancie neprihliadol. Žalovaný tak konal pri ukončení pracovného pomeru v rozpore s dobrými mravmi a jeho právny úkon je preto v zmysle § 13 ods. 3 a 15 Zákonníka práce neplatný. Žalovaný jej nedal akúkoľvek možnosť a dostatok

času vyjadriť sa k napomenutiam zo dňa 10.6.2013, ani zvážiť obsah jej vyjadrenia k týmto podaním, ale práve naopak ihneď po odovzdaní napomenutí zo dňa 10.6.2013 jej predložil dohodu o ukončení pracovného pomeru i výpoveď. Žalovaný síce uvádza, že jej dal takúto možnosť aj neskôr, ide však iba o tvrdenie, nakoľko po podaní výpovede s ňou už ďalej v zmysle vysvetlenia vytýkaného konania nekonal. Vyjadrila svoj nesúhlas ihneď potom ako jej žalovaný napomenutia zo dňa 10.6.2013 odovzdal, čo potvrdzuje jej podpis a slovo „nesúhlasím“ na samotných napomenutiach, ako aj z obsahu jej ďalšej komunikácie so žalovaným, kedy nesúhlasila s preradením na inú prácu, ktorú jej nariadil žalovaný. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti už vo svojej judikatúre poukázal na to, že „objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva smeruje k cieľu sledovanému právnou normou. Ak však účastník právneho vzťahu síce formálne koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom jeho realizácie sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva. Takéto konanie je totiž realizované nie za účelom dosiahnutia výsledkov, ktoré má pozitívne právo v úmysle chrániť, ale len za tým účelom, aby sa formálne dosiahol súlad so zákonom. Preto je potrebné považovať takýto výkon práva, aj keď je formálne v súlade so zákonom, za výkon práva len zdanlivý. Účelom takéhoto konania nie je totiž výkon práva, ale snaha poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu.“ Po podaní výpovede dňa 10.6.2013 jej bolo žalovaným nariadené čerpanie dovolenky a následne v mesiaci júl 2013 bola počas plynutia výpovednej doby bola umiestnená na výkon práce do detského domova v G., kde boli umiestnené aj maloleté deti predtým jej odobraté. Ak sa podľa názoru žalovaného nestarala o maloleté deti správne a v ich prospech, nevie prečo ju preradili práve do detského domova, kde boli umiestnené aj tieto maloleté deti a kde by sa o ne počas plynutia výpovednej doby musela opäť starať. Žalovaný svojimi činmi rozporuje svoje tvrdenia a obsah napomenutí zo dňa 10.6.2013, súd prvej inštancie však na túto skutočnosť akymkoľvek spôsobom neprihliadol. Podotkla, že v zmysle záväzných postupov uplatňujúcich sa pri výkone profesionálneho rodičovstva mala byť ihneď po odňatí maloletých detí preradená na inú prácu, tzn. mala byť preradená už dňa 3.6.2013 a mala na tejto pracovnej pozícii čakať na prešetrenie celej veci, nie až o mesiac neskôr, keď jej plynula výpovedná doba. Podľa jej názoru uvedený postup žalovaného však preukazuje, že ešte aj v mesiaci júl 2013, tzn. približne 20 dní po tom ako dostala výpoveď, žalovaný ju stále považoval za schopnú pracovať s maloletými deťmi, napriek tomu, že jej dal výpoveď z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny práve v súvislosti s výchovu maloletých detí a ich ohrozovania svojimi konaniami. Potom ako jej prestal žalovaný prideľovať prácu a mal za to, že jej pracovný pomer skončil, snažila sa nájsť si prácu, avšak vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie a z toho vyplývajúce znevýhodnenie pri otázke na pracovných pohovoroch na jej predchádzajúcich zamestnávateľov a okolnosti ukončenia pracovného pomeru musela byť dlhšiu dobu evidovaná na príslušnom úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v evidencii nezamestnaných, následne si našla prácu opatrovateľky zdravotne ťažko postihnutej osoby, o čom všetkom predložila dôkazy. Bola ochotná pristúpiť na zmierné riešenie sporu, resp. na dohodu dosiahnutú prostredníctvom mediácie, ak by táto bolo obojstranne prospešná, čo sa však nestalo. Nesprávnosť právneho názoru súdu prvej inštancie spočíva aj v tom, že výpoveď žalovaného nespĺňa formálne náležitosti pre platné ukončenie pracovného pomeru, a to preukázanie, že došlo k prerokovaniu výpovede so zástupcami zamestnancov v odborovom orgáne. Prvoinštančný súd v bode 74. odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza: „Prerokovanie dohody o skončení pracovného pomeru so žalobcom a možnosť výpovede v prípade, že žalobca nebude súhlasiť s dohodou bola prerokovaná dňa 10.6.2013, o čom svedčí písomný záznam. Uvedenú skutočnosť potvrdila i svedkyňa L. F.. Táto podmienka platného skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamestnanca preto splnená bola.“ Preukázanie skutočnosti, že žalovaný s ňou prerokoval dohodu o skončení pracovného pomeru a možnosť, že jej bude daná výpoveď, ak nebude súhlasiť s dohodou, nemožno považovať aj za platné prerokovanie výpovede v zmysle Zákonníka práce. Súd prvej inštancie v tejto časti nevysvetlil ako vyhodnotil dôkazy vzťahujúce sa k tejto podmienke platnosti výpovede a najmä, prečo neprihliadol na rozpory vo výpovedi Mgr. F. a iných dôkazov produkovaných v konaní žalovaným, ktorý nepreukázal bez pochybností, že výpoveď a jej obsah prerokoval so zástupcami zamestnancov pred podaním výpovede. Žalovaný síce predložil doklad o prerokovaní, z ktorého ale vyplýva, že bola prerokovaná so zástupcami zamestnancov dohoda, v ktorej ale nebol uvedený dôvod výpovede a porušenie pracovnej disciplíny a v doklade o prerokovaní je len stručne uvedené, že v prípade jej nesúhlasu s dohodou jej bude daná výpoveď, ale nie je uvedené z akého dôvodu a na základe akých skutočností. Potvrdenie zo dňa 10.6.2013 - Prerokovanie Dohody o skončení pracovného pomeru, Výpoveď daná zamestnávateľom - G.. K. H., nie je pre skončenie pracovného pomeru s ňou platné, nakoľko na ňom chýba podpis všetkých osôb zastupujúcich zamestnancov, ale aj z dôvodu, že v potvrdení je vyslovene uvedené, že so zástupcami zamestnancov „bola prerokovaná dohoda o skončení pracovného pomeru a v prípade nesúhlasu G.. H. s dohodou bude jej daná výpoveď zo strany zamestnávateľa.“, tzn. žalovaný prerokoval

so zástupcami zamestnancov dohodu o skončení pracovného pomeru, nie však výpoveď. Daná dohoda o skončení pracovného pomeru u žalovaného neobsahuje dôvod ukončenia pracovného pomeru s ňou, zástupcovia zamestnancov však pravdepodobne boli oboznámení výhradne s tým, že ak danú výpoveď neprijme, žalovaný ukončí jej pracovný pomer výpoveďou. Prvoinštančný súd preto prijal nesprávny záver o tom, že došlo k prerokovaniu výpovede a vykladá úkon žalovaného neprípustným spôsobom spôsobujúcim, že mu priznáva význam, ktorý nemá a prikláňa sa tak bez odôvodnenia na stranu žalovaného. Z potvrdenia však nevyplýva a v žiadnom prípade ani extenzívnym výkladom tohto potvrdenia nemožno vyvodiť, že by zástupcovia zamestnávateľov prerokovali so zamestnávateľom výpoveď a jej obsah, preto zástupcovia zamestnancov nemohli byť riadne a úplne oboznámení s príčinou ukončenia pracovného pomeru v zmysle podanej výpovede, žalovaný si tak nesplnil svoju zákonnú povinnosť prerokovať výpoveď so zástupcami zamestnancov v zmysle ustanovenia § 74 Zákonníka práce. Takýto dôkaz predložený žalovaným osvedčujúci splnenie jednej zo základných podmienok platnosti výpovede ako právneho úkonu v zmysle Zákonníka práce s chybami v dátumoch a chýbajúcimi podpismi nepovažuje za hodnoverný a domnieva sa, že ide iba o vykonštruovaný dôkaz na účely tohto súdneho konania. Jej záver potvrdzuje aj výpoveď svedkyne pani F. na pojednávaní konanom dňa 8.2.2016, ktorá uviedla: „My ako odborný tím preberáme všetky tieto upozornenia a následne aj možnosti výpovede. Prebrali sme to s pani riaditeľkou a psychologičkou. Dňa 10.6. sme tam boli iba ja s riaditeľkou. Predtým sme to priebežne prerokovali s p. R. a p. G.“ Z citovanej výpovede svedkyne je zrejmé, že dňa 10.6.2013, kedy jej boli dané dve napomenutia a následne aj výpoveď, nedošlo k prerokovaniu výpovede zástupcami zamestnancov a dôkazy prekladané k splneniu tejto podmienky žalovaným sú len fingované, pretože až po tom ako bolo na pojednávaní spochybnené prerokovanie výpovede so zástupcami zamestnancov, predložil ďalšie podanie - prerokovanie - napomenutie a upozornenie na možnosť výpovede G.. K. H.. Toto podanie je rozporné s výpoveďou svedkyne a tým, kto dňa 10.6.2013 prerokoval so žalovaným výpoveď a kto bol prítomný konania žalovaného voči nej v daný deň. Má za to, že toto podanie je vykonštruované, v čase podania výpovede neexistujúce a vypracované a žalovaným predložené až po spochybnení podania - prerokovania pre účely tohto konania na podporu tvrdení žalovaného. Podanie dodatočne predložené žalovaným prerokovanie - napomenutie a upozornenie na možnosť výpovede G.. K. H. nepreukazuje, že žalovaný prerokoval s odborními výpoveď a jej dôvody. Vzhľadom na špekulatívny postup žalovaného v súvislosti s prerokovaním napomenutí, dohody, výpovede, kedy žalovaný predkladá dve v zásade protichodné podania, a to prerokovania týkajúce sa tej istej veci a s ohľadom na výpoveď svedkyne G.. F. má za to, že súd prvej inštalcie nemal na takýto dôkaz predložený žalovaným prihliadať ako na dôkaz hodnoverný a preukazujúci, že k prerokovaniu výpovede a jej obsahu skutočne aj došlo. Svedkyňa G.. F. síce uviedla, že to predtým prerokovala s pani R. a pánom G. ako odbory, ona, pani R. a pán G. však nepredstavujú celý orgán zástupcov zamestnancov. Na základe výpovede svedkyne G.. F. môže nadobudnúť odôvodnené pochybnosti o autenticite potvrdení zo dňa 10.6.2013 - Prerokovanie Dohody o skončení pracovného pomeru, Výpoveď daná zamestnávateľom - G.. K. H. a podania - Prerokovanie - Napomenutie a upozornenie na možnosť výpovede G.. K. H.. Na základe jej výpovede možno rovnako konštatovať, že prerokovanie samotnej výpovede a jej dôvodov sa dňa 10.6.2013 neuskutočnilo, čo okrem iného potvrdzujú aj samotné potvrdenia, nakoľko ani z jedného potvrdenia nie je jednoznačné, že bola prerokovaná výpoveď, obsah potvrdenia a forma. Potvrdenia predložené žalovaným boli s najväčšou pravdepodobnosťou vytvorené na účely tohto konania, zástupcovia zamestnancov, tak ako sú menovaní na potvrdení, nikdy všetci výpoveď, ktorá jej bola daná, neprerokovali a výhradne sa podpísali pod žalovaným predložené dokumenty, ak vôbec. Takýto dôkaz predložený žalovaným s chybami v dátumoch a chýbajúcimi podpismi považuje za nehodnoverný. Platnosť prerokovania jej výpovede zástupcami zamestnancov spochybňuje zároveň aj samotný fakt, že napomenutia a upozornenia na možnosť výpovede zo dňa 10.6.2013 jej boli dané krátko pred podaním samotnej výpovede a tak medzi týmito dvoma úkonmi žalovaného nebol poskytnutý priestor zástupcom zamestnancov na prerokovanie výpovede s prihliadnutím na tieto napomenutia a prípadné jej vyjadrenie. Poukázala na to, že podľa ustálenej judikatúry súdov Zákonník práce síce nepredpisuje, ako má prebiehať prerokovanie výpovede zástupcom zamestnávateľov, je však nevyhnutné, aby už v čase tohto prerokovania bol dôvod výpovede konkretizovaný dostatočne určito tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer má skončiť s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 3.4.2014, sp.zn. 3 Mcdo 14/2013. Pri prerokovaní ukončenia jej pracovného pomeru u žalovaného nebol prerokovaný nielen dôvod výpovede, ale ani samotná výpoveď. Skončenie pracovného pomeru žalovaným je preto neplatné. Súd prvej inštalcie však pri posudzovaní prerokovania výpovede vychádzal z nesprávnej domnienky svedčiacej v prospech žalovaného napriek spochybneniu relevantnosti jej podaní na základe skutočností vyššie uvedených, keď zároveň v odôvodnení napadnutého rozsudku na rozpory pri splnení tejto

podmienky nijakým spôsobom nereagoval, neodôvodnil prečo sa priklonil na stranu žalovaného i napriek odôvodneným pochybnostiam a neschopnosti žalovaného riadne preukázať skutkový stav v tejto časti. Žalovaný nepreukázal tiež skutočnosť, že išlo o jej zavinené porušenie pracovnej disciplíny. Jej konanie nespĺňa znaky zavineného konania, ktoré by svojou intenzitou porušovalo pracovnú disciplínu. Súd prvej inštancie ani v tejto časti neposkytol dostatočné odôvodnenie svojho rozhodnutia. Má ďalej za to, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal dostatočne s vyššie popísanými rozpormi vo výpovediach svedkov a dôkazov predložených v tomto konaní, že nezistil skutkový stav riadne a nezohľadnil všetky relevantné dôkazy, pričom nevysvetlil, prečo na niektoré dôkazy jednoznačne preukazujúce neplatnosť výpovede neprihliadol a ani nevysvetlil, prečo pre jeho rozhodnutie nebola relevantná jej pracovná neschopnosť v období, v ktorom sa mala dopustiť údajného porušenia pracovnej disciplíny, rovnako v odôvodnení absentuje vysvetlenie, prečo nepovažoval správu o nadviazaní osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013 za relevantnú pre posudzovanie jej starostlivosti o maloleté deti, prečo vychádzal z predpokladov a domniek o jej motívoch, ktoré na svoju obhajobu bez akýchkoľvek relevantných dôkazov prednášal žalovaný a prečo neprihliadal akýmkoľvek spôsobom na dôkazy, ktoré predložila ona. Vytkla súdu prvej inštancie, že síce v odôvodnení napadnutého rozhodnutia obširne popísal jednotlivé dôkazy, k ich hodnoteniu sa však akýmkoľvek spôsobom nevyjadril, pretože z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, na ktoré dôkazy prihliadol a na ktoré neprihliadol, prečo tomu tak bolo, rovnako ako ani, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré odmietol a prečo. Považuje preto napadnutý rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný, porušujúci jej právo na dostatočné odôvodnenie a súdnu ochranu garantovanú Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1). Poukázala aj na formálnu nesprávnosť a z toho vyplývajúcu nejasnosť napadnutého rozsudku, v ktorého odôvodnení sa na viacerých miestach zamieňa jej osoba so žalovaným (napríklad body 33. a 34), ktorá spočíva aj v nesprávnom číslovaní odsekov odôvodnenia, v ktorom na strane 28 po odseku č. 74 opäť nasleduje odsek 71., 72., 73. a 74. a tak v odôvodnení napadnutého rozsudku sú duplicitne uvedené odseky č. 71., 72., 73. a 74., pričom tieto odseky majú na oboch miestach odlišný obsah a rozsudok je tak neprehľadný. Záverom požiadala z dôvodu opatrnosti v prípade neúspechu a potvrdenia napadnutého rozhodnutia, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval odvolací súd podľa § 257 C.s.p. a trovy konania žalovanému nepriznal. Dôvod hodný osobitného zreteľa spočíva v tom, že žalovaný ako štátny orgán mal v spore využiť právne služby Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, ktoré pre takéto prípady poskytuje bezplatnú právnu pomoc svojim organizačným zložkám, on sa však nechal zastupovať advokátskou kanceláriou a tak konal neehospodárne a umelo tak zvyšoval trovy konania. Pri využívaní externých právnych služieb štátom (štátnym orgánom) sa uplatňuje generálna klauzula, v zmysle ktorej môže štát (štátny orgán) zadovážiť a využívať externé právne služby advokátov len v prípade nevyhnutnosti a účelnosti, nakoľko štát má mať (musí mať) k dispozícii dostatočný odborný (profesionálny) personálny aparát a v prípade potreby je povinný tento personálny aparát doplniť. Využívanie právnych služieb advokáta štátom je prípustné len v prípade nevyhnutnosti a účelnosti. Tie sa preukazujú na základe výsledku testu nevyhnutnosti, t.j. za predpokladu splnenia týchto podmienok: a/ nedostatočná personálna kapacita; b/ nedostatočná odbornosť personálnych kapacít; c/ podstata právnej služby nespočíva vo vlastnej zákonnej činnosti príslušného štátneho orgánu alebo v priamej súvislosti ňou; d/ významnosť právneho sporu; e/ poskytovanie právnej služby nemožno zabezpečiť prostredníctvom nadriadeného orgánu. Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade mal využiť žalovaný právne služby Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, nakoľko takéto služby mu boli z ústredia ako nadriadeného orgánu dostupné, on sa dal ale zastúpiť advokátkou kanceláriou, náklady spojené so zabezpečením tejto služby nemožno považovať za účelne vynaložené výdavky žalovaného, ktorých náhradu by mal súd priznať v zmysle § 251 C.s.p. žalovanému. V prípade, ak by jej žiadosti nebolo vyhovené, z opatrnosti požiadala o zohľadnenie jej nepriaznivej finančnej situácie a skutočnosti, že dĺžka súdneho konania bola spôsobená aj návrhmi žalovaného na vypočutie svedkov, ktorých účasť nedokázal zabezpečiť, preto bolo nutné opakovane odročovať pojednávanie. Zároveň žiadala, aby v prípade jej neúspechu v tomto konaní, bola zaviazaná zaplatiť trovy konania v splátkach. Odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jej žalobe vyhovieť, prípadne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na nové konanie.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že väčšina uvádzaných skutočností nesúvisí s meritom veci a s uvedenými dôvodmi vo výpovedi, keď väčšina skutočností bola spomínaná v žalobe i vyjadreniach žalobkyne, čo znamená, že prvoinštančný súd sa s predmetnými tvrdeniami, ak súviseli s meritom veci vysporiadal v napádanom rozhodnutí. Voči všetkým skutočnostiam uvedeným vo vyjadrení sa ohradil a dôrazne ich poprel v zmysle § 151 C.s.p. a pridržal sa svojich ústnych vyjadrení a písomných podaní v predmetnej veci. Dodal, že v prípade príloh k odvolaniu žalobkyne,

že dokazovanie vo veci bolo riadne ukončené, a pokiaľ odkázala žalobkyňa v odvolaní na nové listiny, tieto mohla doložiť skôr, teda pred ukončením dokazovania. Rovnako žalobkyňa neuviedla v odvolaní ako dôvod odvolania dôvod vymedzený podľa § 365 písm. e/, g/ C.s.p. Druhou stránkou predložených listín je, že absolútne nie sú v danej veci relevantné a s predmetným skončením pracovného pomeru nemajú žiadny súvis. Napriek tomu konštatoval, že v prípade doloženého vyjadrenia údajne od D.. B. Q., okrem skutočnosti, že je pre konanie z pohľadu vierohodnosti a relevancie, ako aj z pohľadu súvisu s konaním absolútne irelevantné, je v prvom rade otázne kto predmetné vyjadrenie vypracoval, kto je vôbec pod týmto „vyjadrením“ podpísaný, keď v ňom absentuje akákoľvek hlavička, akýkoľvek podpis svedčiaci o tom, kto vyjadrenie podpisoval, nehovoriac o pätičke záhlavia vyjadrenia, kde je spomínaná s.r.o. - „iné ako čierno-biele riešenia, s.r.o.“, nie osoba, ktorú označuje žalobkyňa ako autora vyjadrenia. Nejde o vyjadrenie odborníka na pracovné právo, ani o jeho kontrolný orgán a rovnako nejde ani o vyjadrenie svedka v rámci konania. Nie je možné akceptovať označenie textu ako expertné stanovisko, tak ako uvádza autor textu v odseku 3. Samotný autor textu tiež uvádza, že ide o jednostranné hľadisko, bez dispozície relevantných dokladov a dôkazov k vyjadreniu. K ostatným dokumentom priložených k odvolaniu žalobkyne uviedol, že absolútne s vecou nesúvisia, najmä účelové výňatky zo znaleckých dokazovaní, bez otázok a bez akéhokoľvek súvisu s konaním o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. V prípade emailových správ týkajúcich sa PN, ak sú vierohodné, nakoľko ide len o preposlanú správu, ktorej text sa dá meniť bez akýchkoľvek problémov, ide len o potvrdenie skutočností, že žalobkyňa si neplnila povinnosti súvisiace s vypracovávaním správ, a to ani pred tým ako nastúpila na PN. Ak má emailová komunikácia preukazovať tvrdenia žalobkyne, že zamestnávateľ jej prikazoval pracovať počas PN, takýto argument žalobkyne neobstojí, nakoľko sa požiadavka zaslania správ týka správ z obdobia, kedy žalobkyňa nebola PN a nezaslala mu ich ani keď nebola PN. K rozsudku č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 9 T 11/2016 dodal, že absolútne nesúvisi s prejednávanou vecou, pričom ani nie je právoplatný. V prípade odvolacích dôvodov, ktoré uviedla žalobkyňa v odvolaní, nie je napriek takmer 30 stranám odvolania jasne špecifikované, a to jednotlivé odvolacie dôvody, napríklad písm. d/ § 365 C.s.p. Ostatné dôvody je tiež potrebné posudzovať z obsahu podania, t.j. z obsahu samotného odvolania. Ak žalobkyňa v odvolaní tvrdí, že prvoinštančný súd prenášal dôkazné bremeno na ňu v pracovnoprávnom spore, skonštatoval, že dôkazné bremeno má aj v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru tá strana, ktorá musí tvrdenie preukázať. On ako zamestnávateľ nemôže predsa preukazovať skutočnosti, ktoré sa nestali, ktoré tvrdí žalobkyňa, v tomto prípade je dôkazné bremeno na žalobkyňu. Nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne, že by súd ignoroval vyšetrovaciu zásadu a že by nezohľadnil relevantné dôkazy. V predmetnom prípade ide o subjektívne pocity žalobkyne, nie o jej objektívny pohľad na prejednávanú vec. Žalobkyňa produkovala „dôkazy“, ktoré nesúviseli s predmetom sporu, podávala vyjadrenia, ktoré síce boli neprimerane rozsiahle, ale ktoré napriek tomu neprinesli nič nové k meritu veci, napriek tomu, sa s nimi súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v napadnutom rozhodnutí. Nie je ani pravdou, že by sa prvoinštančný súd nezaoberal dôkazmi predloženými žalobkyňou, práve naopak, vysporiadal sa so všetkými predloženými dôkazmi v konaní a náležite svoje rozhodnutie aj odôvodnil, v zmysle príslušných procesnoprávnych postupov. K dočasnej PN a tvrdení žalobkyne ide o jej účelové tvrdenia ako počas celého konania. Obdobie január až jún 2013 spomínané v upozornení sa týkalo individuálneho plánu dieťaťa a informácií, ktoré vyplývali z vyjadrení žalobkyne o deťoch, a ktoré uvádzala nepravdivo a v rozpore so skutočným stavom. Nie je však pravdou, že by zamestnávateľ prikázal alebo prikazoval pracovať žalobkyňu počas PN. Žalobkyňa požiadala, aby deti boli umiestnené u nej na základe vlastnej žiadosti, čo vyplýva aj z komunikácie založenej v spise. Zopakoval, že prvoinštančný súd sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami a napadnuté rozhodnutie relevantne odôvodnil. Žalobkyňa neuviedla nič nové, čím by sa súd prvej inštancie nezaoberal, alebo by žalobkyňa počas konania nespomínala, samozrejme okrem dôkazov, ktoré produkovala v prílohách odvolania, ktoré s meritom veci nemajú žiadny súvis. K odvolacej námietke žalobkyne o neprerokovaní výpovede uviedol, že sa k tejto námietke už počas konania vyjadril niekoľkokrát, pričom túto skutočnosť začala žalobkyňa spomínať až po niekoľkých pojednávaniach, keď ani v žalobe táto skutočnosť alebo námietka uvedená nebola, rovnako ako ani mnohé skutočnosti, ktoré žalobkyňa namieta až so značným odstupom času od podania žaloby. Výpoveď spĺňala všetky formálne i obsahové náležitosti v zmysle pracovnoprávnych predpisov a ustálenej judikatúry súdov. Zotrval na tom, že vyjadrenia žalobkyne uvedené v odvolaní sú len opakovaním alebo účelovým prekrúcaním skutočností, ktoré boli v rámci konania vyriešené. Žiadosť žalobkyne o nepriznanie trov konania považuje za plne nedôvodnú. Nemá právne oddelenie, ani interného právnik a právne služby v súlade so zásadou hospodárnosti a platnými právnymi predpismi zabezpečoval a zabezpečuje prostredníctvom externého právneho zástupcu. Nikde nie je stanovená povinnosť využívania právnych služieb Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, rovnako ani Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny

nevyužíva právne oddelenie vždy na zastupovanie v konaniach pred súdom. Okrem uvedeného právo zvoliť si právneho zástupcu majú rovnako aj štátne rozpočtové organizácie, preto nevidí žiadny dôvod, prečo by takéto právo nemohol využiť ako iná sporová strana. Práve naopak, išlo by o porušenie jeho procesných práv. Zákon a ani iný právny predpis nepozná v prípade trov konania, podľa jeho vedomostí, inú úpravu pri štátnej rozpočtovej organizácii a inou sporovou stranou. Námietka žalobkyne v súvislosti s trovami konania a právneho zastúpenia je tak absolútne nedôvodná. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť; žiadal trov konania.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu uviedla, že zotrúva na podanom odvolaní, ktorým namietala správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku, ako aj na tam uvedených skutočnostiach, dôkazoch v odvolaní označených a k nemu pripojených. K vyjadreniu D.. B. Q. si konštatovala, že ide o autentické vyjadrenie tejto osoby - sociálnej pracovníčky, zakladateľky profesionálneho rodičovstva na Slovensku a bývalej riaditeľky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava k predmetnej veci, ktoré preukazuje dôvodnosť podania odvolania a pravdivosť jej tvrdení. D.. B. Q. poskytuje aktuálne sociálne poradenstvo a služby prostredníctvom svojej obchodnej spoločnosti s názvom iné ako čierno-biele riešenia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Podtatranského č. 6, v ktorej je jedinou spoločníčkou a jedinou konateľkou. Rovnako tak vyjadrenie, ktoré predložila k odvolaniu, je vypracované a podpísané D.. B. Q. konajúcou a vystupujúcou v spoločnosti iné ako čiernobiele riešenia, s. r. o. Žiadny právny predpis neurčuje povinné obsahové náležitosti vyjadrenia a obsah a spôsob jeho podania je výlučne na jeho autorovi, v danom prípade D.. B. Q., ktorá sama rozhodla o tom, v akom obsahu a akým spôsobom vydá dané vyjadrenie, ona jeho obsah neupravovala ani inak nezasahovala do toho, čo sa D.. B. Q. rozhodla napísať do vyjadrenia k jej prípadu. D.. B. Q. spísala vyjadrenie podľa vlastného uváženia z pozície odborníka na profesionálne rodičovstvo, z pozície sociálnej pracovníčky, bývalej riaditeľky detského domova a uznávanej odborníčky na danú oblasť. Ďalej uviedla, že žalovaný argumentuje tým, že D.. B. Q. nie je odborníkom na pracovné právo, kontrolným orgánom žalovaného a ani svedkom v rámci konania. Nikdy nič také netvrdila, ide však o osobu, ktorú možno označiť za odborníka v problematike vedenia detských domovov a poskytovania ústavnej starostlivosti a sociálneho poradenstva. V tomto smere je jej stanovisko zásadné a objasňuje mnohé aspekty tejto problematiky, týkajúce sa rovnako skončenia pracovného pomeru žalovaného s ňou. Z tohto dôvodu by na vyjadrenie D.. B. Q. malo byť ako na dôkaz prihladané a v spojení s ostatnými dôkazmi ňou predloženými odôvodňuje podanie žaloby. K tvrdeniu žalovaného, že dokumenty vzťahujúce sa k pánom R. sú pre toto konanie irelevantné konštatovala, že je to v rozpore s doterajším konaním žalovaného, kedy práve udania pánov R. boli pre žalovaného pri ukončovaní pracovného pomeru rozhodujúce a ich obvinenia prevzal aj do napomenutí zo dňa 10.6.2013 a rovnako samotnej výpovede. Žalovaný dokonca navrhoval ako svedka vypočuť M. R., preto je prirodzené, že predkladá dôkazy spochybňujúce hodnovernosť týchto osôb a ich udania, aby tak spochybnila skutočnosti, ktoré z výpovedí pánov R. považoval žalovaný za osvedčené a prevzal ich aj sám do predmetnej výpovede. Ak žalovaný žiada, aby sa na tieto dôkazy, ktoré predložila, neprihliadalo, nemalo by sa prihliadať ani na skutočnosti týkajúce sa porušenia jej povinností, ktorými žalovaný argumentuje na základe udaní pánov R., a ktoré v zásade inak ako vlastnou činnosťou vyprodukovanými dôkazmi neboli viac preukázané žalovaným. Znalecké posudky, ktoré predložila preukazujú, že vypovedá o skutočnostiach hodnoverne, naopak znalec u M. R. konštatoval zníženú hodnovernosť jeho výpovedí. Motív oznámení pánov R. a možnú snahu sa jej pomstiť i jej rodine rovnako preukázala rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 12.2.2019, č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 9 T 11/2016, v ktorom bol D. R. odsúdený, aj keď zatiaľ neprávoplatne, pre trestný čin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva. Pre účely tohto konania je možné predložiť aj neprávoplatné rozhodnutie súdu, nakoľko už takéto rozhodnutie samo o sebe svedčí, že konanie, ktoré je jeho predmetom, bolo preukázané orgánom činným v trestnom konaní voči súdu do takého rozsahu, že súd prvej inštancie vydal autoritatívne rozhodnutie. Poukázala na skutočnosť, že žalovaný do súčasnosti zamieňa dva rozdielne pojmy zásadné pre toto konanie, a to správu o dieťati a individuálny plán dieťaťa. Žalovaný najprv v bode IV. vyjadrenia uvádza, že riadne neplnila svoju povinnosť vypracovávať správy o dieťati, následne v bode V. vyjadrenia uvádza: „V prípade PN žalobkyne je potrebné skonštatovať, že obdobie január až jún 20136 spomínané v Upozornení sa týkalo individuálneho plánu dieťaťa a informácií, ktoré vyplývali z vyjadrení žalobkyne o deťoch, a ktoré uvádzala nepravdivo a v rozpore so skutočným stavom.“ Individuálny plán dieťaťa je zjednodušene povedané plánom (zámerom rodiča), čo bude rodič s dieťaťom robiť v daný časový úsek v budúcnosti - mesiac, prípadne dlhšie časové obdobie, ako tomu bolo v tomto prípade, kedy bolo dané, že má vypracovať pre dieťa individuálny plán raz za šesť mesiacov. Individuálny plán dieťaťa (zámer rodiča do budúcnosti - predikuje čas budúci) a mesačné správy o dieťati

(uvádza, čo rodič s dieťaťom za mesiac reálne urobil v oblasti pedagogickej, zdravotnej a sociálnej - konštatuje čas minulý) sú dve samostatné a obsahovo odlišné dokumenty. Vo vyjadrení žalovaný uvádza, že si neplnila povinnosti tým, že riadne nepísala individuálny plán dieťaťa, ale v napomenutiach ako aj vo výpovedi odkazuje na mesačné správy o dieťati. Je zrejme, že žalovaný si do súčasnosti nedokáže ujasniť pojmy, a to čoho sa vlastne mala dopustiť ako porušenia pracovnej disciplíny a za čo s ňou bol ukončený pracovný pomer. Mesačné správy o dieťati pred mesiacom december 2012 riadne vypracovala a žalovanému predložila, rovnako tak vypracovávala individuálny plán dieťaťa. V emailovej správe zo dňa 26.11.2012 a 12.12.2012, ktoré predložila k odvolaniu, a na ktoré sa aj žalovaný odvoláva ako na dôkaz preukazujúci, že „Žalobkyňa si neplnila povinnosti súvisiace s vypracovaním správ - a to ani pred tým ako nastúpila na PN“, zamestnankyňa žalovaného pani L. ju žiadala o zaslanie kópií správ, nakoľko jej ich kolegyňa nevedela poskytnúť. Zamestnankyňa žalovaného ju teda nežiadala o zaslanie správ, nakoľko ich dovedy žalovanému neposkytla, ale výhradne o zaslanie ich kópii, nakoľko jednotliví zamestnanci žalovaného si ich nedokázali poskytnúť navzájom. Uvedené správy v žiadnom prípade nie sú dôkazom toho, tak ako tvrdí žalovaný, že si neplnila povinnosti, práve naopak, aj samotná správa pani L. preukazuje akým spôsobom pristupoval žalovaný k životu maloletých detí a získavaniu a uchovávaní informácií o nich v rámci svojej internej evidencie. Ohradila sa voči obvineniu žalovaného, že predložené emailové správy nie sú vierohodné, pretože emailové správy, tak ako ostatná obdobná komunikácia, rovnako predkladaná žalovaným v tomto konaní, sú originálne správy. Do obsahu správ nezasahovala a nemerala ich obsah. Rovnako ako žalovaný spochybnil tieto emailové správy, mohla by spochybniť emaily predkladané žalovaným ona a tvrdiť, že nie sú vierohodné a že ich nenapísala. Postup žalovaného v tomto smere je špekulatívny a zavádzajúci. Žalovaný sa bráni, že počas svojej pracovnej neschopnosti ponechal maloleté deti v jej starostlivosti na základe jej žiadosti, áno urobila tak, avšak túto možnosť výhradne navrhla ako jednu z alternatív spolu s prosbou o pomoc, aby žalovaný zabezpečoval určité činnosti pre maloleté deti, ktoré pre pracovnú neschopnosť nemohla vykonávať, zároveň požiadala odborný subjekt, ktorý pred tým ako maloleté deti ponechal v jej starostlivosti na tento čas, mal kvalifikovane posúdiť, či takýto stav je v ich prospech a či aj vzhľadom na sťažené podmienky pri jej pracovnej neschopnosti bude zabezpečený, resp. dokáže zabezpečiť nerušený a bezproblémový priebeh starostlivosti o maloleté deti. Takúto možnosť navrhla žalovanému, ale finálne rozhodnutie spočívalo práve na ňom, pričom jeho rozhodnutiu ak by bolo akékoľvek, by sa musela podriaďiť. Žalovaný jej ponechal maloleté deti bez akéhokoľvek posúdenia, ochranných opatrení, prípadne čo i len poskytnutia pomoci, navyše aj napriek jej obmedzeniam počas tohto času, požadoval od nej plný výkon pracovných povinností a následne konštatoval, že vzhľadom na to, že povinnosti neplnila počas tohto času riadne, čo de facto žalovaný mohol očakávať, porušila pracovnú disciplínu. Nie je len jej chybou, že jej výkon práce nebol podľa žalovaného počas jej pracovnej neschopnosti stopercentný, ale aj chybou žalovaného, ktorý ako autorita voči nej mal zohľadniť jej zdravotný stav a na odbornej úrovni zvážiť, že ponechanie maloletých detí u nej za takýchto okolností nie je v ich prospech a z pozície nadradenosti jej deti na tento čas odobrať. Navrhla takúto možnosť z dôvodu, nakoľko vedenie detského domova svojim správaním k nej po zverejnení problému s maloletým K. vyvolávalo stres a nátlak, že už maloleté deti neuvidí a budú jej definitívne odobraté z rodiny. Takúto možnosť navrhla výhradne pre to, aby žalovanému deklarovala svoju snahu postarať sa o maloleté deti a to, že sú členmi ich rodiny za každých okolností. Situáciu riešila empaticky a z emocionálnej roviny, odborný pohľad na situáciu sa očakával zo strany žalovaného, ktorý jednoznačne zlyhal. Je pochopiteľné, že sa o maloleté deti bála, nakoľko boli už tri roky súčasťou ich rodiny a s manželom ich chceli mať zverené do osobnej starostlivosti natrvalo. Prežívala z celej situácie stres, akoby jej chceli vziať jej vlastné deti a žalovaný ju v tomto strachu nechal samú. K vyjadreniu žalovaného „Okrem toho, predmetnú skutočnosť prerokovania odborními začala žalobkyňa spomínať až po niekoľkých pojednávaniach, pričom ani v žalobe táto skutočnosť alebo námietka uvedená nebola, rovnako ako ani mnohé skutočnosti, ktoré žalobkyňa namieta až so značným odstupom času od podania žaloby,“ uviedla, že je paradoxom, že žalovaný namieta odstup času pri ňou uvádzaní určitých skutočností, keď to je práve žalovaný kto má povinnosť preukázať, že s ňou skončil pracovný pomer platne, tzn. za splnenia všetkých podmienok požadovaných Zákonníkom práce pre takýto právny úkon. Žalovaný splnenie tejto podmienky nepreukázal až do momentu, kedy to, okrem iného, začala spochybňovať ona sama a postupne predložil súdu dva nehodnoverné, pravdepodobne až dodatočne vyprodukované potvrdenia o prerokovaní s odborními, ktoré mali formálne vady, takže takýto postup žalovaného nemožno označiť inak ako špekulatívny a jeho prerokovanie s odborními za fiktívne. Žalovaný potvrdenia o prerokovaní s odborními dodatočne dopĺňal podľa toho, čo týmto potvrdeniami vytkla, ale sám iniciatívne nedokázal riadne a hodnoverne preukázať súdu prvej inštancie, že výpoveď a jej obsah s odborními prejednal. Zotrvála na vyjadreniach uvedených v odvolaní o tom, že prerokovanie samotnej výpovede a jej dôvodov sa dňa 10.6.2013 neuskutočnilo i na dôvodoch uvedených v odvolaní

ohľadne trov konania s tým, že žalovaný ako štátny orgán mal v spore v zmysle zásady hospodárnosti využiť právne služby Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, ktoré pre takéto prípady poskytuje bezplatnú právnu pomoc svojim organizačným zložkám, takže aj žalovanému. Nespochybňuje právo žalovaného zvoliť si právneho zástupcu, ale ak si zvolil externého advokáta, aj napriek tomu, že mal k dispozícii bezplatné právne služby Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, nekonal hospodárne a porušil tak pravidlá, ktorými by sa mali štátne orgány riadiť pri zabezpečovaní tejto služby, takže takéto jeho výdavky, nakoľko neboli nevyhnutné a účelné, by mal znášať sám žalovaný a nemala by byť na ich úhradu zaviazaná ona. Využívanie právnych služieb advokáta štátom je prípustné len v prípade nevyhnutnosti a účelnosti. Takéto princípy využívania právnych služieb advokáta štátom sa dlhodobo používajú v prípade štátnych orgánov a zákonodarca dokonca vypracoval návrh takýchto pravidiel, ktorými sa pre štátne orgány upravujú transparentné zásady využívania právnych služieb advokátov zo strany štátu, vrátane ich výberu a odmeňovania (LP/2018/550), aby uvedené pravidlá boli pretavené aj do normatívneho právneho aktu. Zotrvala na odvolacom návrhu.

7. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobkyne uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na svojich vyjadreniach uvedených v konaní i písomných vyjadreniach k odvolaniu žalobkyne, ktoré považuje za nedôvodné. Z vyjadrenia pani Q. nevyplýva kto ho podpísal, keď je na ňom uvedený len nečitateľný podpis. Odhliadnuc od formálnych nedostatkov tohto vyjadrenia, neobsahuje nič relevantné k danému konaniu, k samotnej výpovedi. Taktiež z hľadiska procesnoprávnej stránky, za žiadnych okolností nemôže byť toto vyjadrenie považované za dôkaz v konaní, keďže bolo doložené až s odvolaním, t.j. po ukončení dokazovania vo veci a po vyhlásení rozhodnutia, pričom v prípade odvolania, rovnako, neboli dôvodom odvolania zo strany žalobkyne dôvod podľa § 365 písm. e/, g/ C.s.p. Taktiež takýto dôkaz nebol žalobkyňou ani navrhovaný. Má za to, že na takéto doložené vyjadrenie by súd nemal vôbec prihliadať, nakoľko ide o názor, ktorý sa týka len názoru fyzickej (alebo právnickej) osoby. Zotrvál na tom, že o odborné vyjadrenie nejde v žiadnom prípade, odhliadnuc od priloženého životopisu a odbornosti pani Q., ktorú nikto nespochybňoval ako odborníka vo „svojej“ oblasti, ako sa nesprávne domnieva pani Q. vo vyjadrení. Reakcia na pôvodné vyjadrenie je jasne spomenuté vo vyjadrení zo dňa 11.9.2019. V prípade, že vyjadrenie vypracovávala jediná spoločnička a konateľka spoločnosti s ručením obmedzeným, potrebné skonštatovať, že ide o obchodnú spoločnosť, ktorá je podnikateľom a vykonáva činnosť za účelom dosiahnutia zisku. K prípadu pánov R. zopakoval, že výpoveď a upozornenia boli založené na jeho preverených zisteniach. Spory žalobkyne, resp. jej rodiny a dokladané rozhodnutia a znalecké posudky z trestných konaní, len preukazujú skutočnosť, že prostredie, v ktorom žalobkyňa žije, by nebol ideálnym pre maloleté deti; predkladané listiny z trestných konaní s meritom veci absolútne nesúvisia. V prípade odkazu žalobkyne a jej vlastnej konštrukcie o tom, že nevie rozlíšiť medzi individuálnou správou o dieťati a správa o dieťati považuje za nepravdivé a odmieta celé vyjadrenie žalobkyne, nakoľko nie je pravdivé, ide o jej domnienku. Vo výpovedných dôvodoch je jasne vymedzený a uvedený relevantný dôvod skončenia pracovného pomeru. Ak v predmetnej veci - vo vyjadrení, ktoré vypracoval jeho právny zástupca a došlo k nejakému preklepu alebo nesprávnemu označeniu, nemá to vplyv na samotný dôvod uvedený vo výpovedi alebo upozorneniach. V tomto prípade, ak došlo k nejakému omylu vo vyjadrení zo strany právneho zástupcu v súvislosti s používanými termínmi, poukázal na rozsiahlosť podaní žalobkyne, ktoré (nielen v prípade odvolania) ktoré dosahujú takmer 30 strán, pričom z prevažnej miery s predmetom konania, respektíve s podstatnými skutočnosťami ani nesúvisia a pri odpovedi na takéto rozsiahle podania žalobkyne, nie je takáto chyba alebo omyl pri označení dokumentov ničím neobvyklým. V prípade vyjadrenia žalobkyne týkajúceho sa starostlivosti o deti počas PN ide o skutočnosť, ktorou v podstate priznáva svoje pochybenia ním vznesené a jednoznačne potvrdzuje, že o tom, aby deti ostali u žalobkyne požiadala ona. Zamestnávateľ nie je povinný a ani oprávnený posudzovať schopnosti zamestnanca v súvislosti s jeho zdravotným stavom. Avšak v danom prípade je potrebné skonštatovať, že porušenia sa týkajú obdobia počas ktorého nebola žalobkyňa PN. Má za to, že ide opätovne o účelové tvrdenia žalobkyne. K prerokovaniu zo strany odborov sa už niekoľko krát vyčerpávajúco vyjadroval. Jasne preukázal, že došlo k splneniu zákonných ustanovení v súvislosti so skončením pracovného pomeru, ide o platné právne úkony, vykonané v súlade so zákonom. Okrem toho, je to žalobkyňa, ktorá disponuje žalobou, on sa v rámci procesnoprávnej obrany bráni len tomu, čo žalobkyňa v danom konaní namietala. Do vznesenia námietky nemal povinnosť v danej oblasti niečo preukazovať vo vzťahu s prerokovaním. Predmetnú skutočnosť preukázal ihneď po jej namietaní na pojednávaní v stanovenej lehote. Rovnako je nelogické, aby ak by aj bolo hypoteticky pravdou, čo tvrdí žalobkyňa, že mal možnosť vyprodukovať predložený dôkaz neskôr, čo odmieta, predkladal dokument s chybou (preklepom) v dátume, prečo by to jednoducho neopravil v novom dokumente. Konštrukciám žalobkyne tak jednoznačne chýba logika a je evidentné, že

ide o účelové a vykonštruované vyjadrenia. Pokiaľ má žalobkyňa za to, že je toto prerokovanie neplatné, musí túto skutočnosť preukázať. Dôkazné bremeno v prípade preukázania neplatnosti právneho úkonu - prerokovania, je plne na žalobkyni. K trovám konania odkázal na vyjadrenie zo dňa 11.9.2019, keď žalobkyňa nič nové neuviedla, ani žiadny relevantný predpis alebo skutočnosť, ktorá by mu prikazovala využívať právne služby Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, teda iného subjektu a inej právnickej osoby. Vyjadrenie žalobkyne ohľadne trov je nedôvodné a v rozpore s právom účastníkov konania, pričom popiera aj jeho právo na obhajcu. Zotrval na odvolacom návrhu.

8. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného uvedeného v bode 7. odôvodnenia tohto rozsudku nevyjadrila.

9. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. novembra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

10. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľka v odvolaní neuvádzala podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sama odvolateľka netvrdila, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

12. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že v danej veci boli splnené všetky hmotnoprávne podmienky pre platné skončenie pracovného pomeru výpoveďou, ktorá bola daná žalobkyni ako zamestnancovi zo strany žalovaného dňa 10.6.2013. Žalobkyňa, aj napriek rozsiahlemu odvolaniu, v ňom neuviedla žiadne nové skutočnosti, ani nepredložila také dôkazy, ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci.

13. V danej veci bola žalobkyni daná listom zo dňa 10.6.2013 výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny, ktorej sa mala dopustiť v posledných šiestich mesiacoch pred daním výpovede tým, že porušila svoje povinnosti vyplývajúce jej z pracovnej náplne (porušenie bodov 2, 6, 12, 13). Žalobkyňa pracovala u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 16.4.2010, v znení dodatkov, ako profesionálny rodič, s miestom výkonu práce v mieste jej trvalého bydliska, na dobu neurčitú (č.l. 6 a 8 spisu), pričom jej boli do profesionálnej výchovy v apríli 2010 zverené maloleté deti G.: G., narodená dňa X.X.XXXX a K., narodený dňa XX.XX.XXXX. Podľa pracovnej náplne zo dňa 16.4.2010 (č.l. 9 spisu) mala, okrem iného, polročne vypracovávať písomne správu o dieťati (bod 2), viesť evidenciu výdavkov dieťaťa (bod 6), dodržiavať mlčanlivosť vo veciach služobného charakteru (bod 12) a všetky mimoriadne udalosti o dieťati (výchovné problémy, hospitalizácia, úraz, pobyt dieťaťa mimo rodiny a iné) bezodkladne oznámiť riaditeľke Detského domova (bod 13). Odvolací súd poukazuje na to, že povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnancov vyplývajúcim z pracovného pomeru. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny dôvodom skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí ísť o zavinené porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca, a to aj z nebanlivosti a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Zákonník práce rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny

a závažným porušením pracovnej disciplíny. Tieto pojmy, napriek tomu, že od ich vymedzenia závisí možnosť a rozsah postihu zamestnanca, Zákonníka práce nedefinuje, ani neustanovuje, z akých hľadísk treba pri posudzovaní tohto problému vychádzať. K skončeniu pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny môže zamestnávateľ pristúpiť, ak zamestnanec porušil pracovnú disciplínu závažným spôsobom, pre ktoré by s ním mohol okamžite skončiť pracovný pomer, alebo ak sa dopustil jej porušenia menej závažným spôsobom. Hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo škodu a podobne. Pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny môže dať zamestnávateľ výpoveď len za predpokladu, že zamestnanca v období posledných šiestich mesiacoch písomne upozornil na možnosť výpovede.

14. Odvolací súd sa stotožnil so správnym záverom prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 70.), že žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu tým, že porušila mlčanlivosť vo veciach služobného charakteru (bod 12 pracovnej náplne), keď poskytla informácie o klientovi žalovaného (maloletom K.) i o sebe, svojom pracovnom pomere a vzájomných súvislostiach v reportáži TV JOJ odvysielanej v správach v dňoch 7.12.2012 a 8.12.2012. Na uvedené porušenie pracovnej disciplíny bola žalobkyňa žalovaným písomne upozornená, a to listom zo dňa 19.12.2012, v ktorom bola zároveň upozornená na možnosť výpovede, tak že konala svojvoľne, bez vedomosti žalovaného, pričom ani nepostupovala v záujme zvereného maloletého dieťaťa a mohla ho vystaviť ujme, čím porušila aj ďalší bod pracovnej náplne (13), keďže bezodkladne neinformovala riaditeľku detského domova o všetkých mimoriadnych udalostiach o dieťati; s týmto napomenutím žalobkyňa nesúhlasila. Odvolací súd má za to, že žalobkyňa uvedeným konaním porušila pracovnú disciplínu závažným spôsobom, pre ktorý s ňou mohol žalovaný skončiť pracovný pomer okamžite, avšak volil miernejšiu variantu a žalobkyňu napomenul s upozornením na možnosť dania výpovede. Ak mala žalobkyňa výhrady k preradeniu maloletého K. do špeciálnej školy, mala tento problém v prvom rade riešiť so žalovaným, ako zákonným zástupcom maloletého dieťaťa a sťažovať sa mu na postup základnej školy, ktorú maloletý K. navštevoval a ktorá žiadala o jeho preradenie do špeciálnej školy, nie kontaktovať televíziu a riešiť tento problém prostredníctvom reportáže odvysielanej v TV JOJ. Neobstojí tvrdenie žalobkyne v odvolaní, že v reportáži nebol maloletý K. identifikovaný a tak nie je možné toto považovať za mimoriadnu udalosť o dieťati, pretože v reportáži vystupovala žalobkyňa, vyjadroval sa riaditeľ základnej školy, ktorú v tom čase maloletý K. navštevoval, takže bolo zrejmé o aké dieťať sa jedná. Žalobkyňa mala vo svojej pracovnej náplni jednoznačne uvedené, že má zachovávať mlčanlivosť vo veciach služobného charakteru, čo porušila, keď o problémoch s maloletým dieťaťom informovala médiá, nie žalovaného a tak odvolací súd považuje intenzitu porušenia tejto pracovnej povinnosti za vysokú.

15. Nebolo možné prisvedčiť odvolacej námietke žalobkyne, že pri posudzovaní neplatnosti skončenia pracovného pomeru prvoinštančný súd neprihliadol na skutočnosť, že bola práceneschopná v období od 7.12.2012 do 15.4.2013, takže jej nemal žalovaný v tomto čase prideľovať prácu, ale jej mal deti odobrať a vytvoriť jej čas na zotavenie sa, keď v napomenutí zo dňa 10.6.2013 jej vytykal nedostatky v jej práci v uvedenom čase. Odvolací súd uvádza, že je pravdou, že žalobkyňa bola v období od 4.12.2012 do 14.4.2013 v pracovnej neschopnosti (schopná práce bola od 15.4.2013 ako vyplýva z potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti, č.l. 128 spisu), ale pracovala u žalovaného na pracovnej pozícii profesionálny rodič a podľa popisu jej pracovnej činnosti (bod 1), je profesionálny rodič povinný zabezpečovať, okrem iného, nepretržitú starostlivosť o dieťa. Odvolací súd poukazuje na to, že ide o veľmi zodpovednú a náročnú prácu, ktorá spočíva najmä v 24 hodinovej starostlivosti o dieťa, ktoré má špecifické potreby vzhľadom k tomu, že nemôže vyrastať vo svojej vlastnej biologickej rodine, pretože jeho rodičia mu nemôžu, nechcú, alebo nevedia zabezpečiť starostlivosť. Hlavným poslaním profesionálneho rodiča je naplniť jednu zo základných potrieb dieťaťa, a to potrebu blízkej osoby, s ktorou si dieťa vytvorí vzťah. Tento vzťah má byť vzájomný, nie jednostranný. Vzájomné puto, ktoré priaznivo ovplyvní jeho fyzický a psychický vývin, sa stane kľúčovým pre utváranie citových väzieb a sociálnych vzťahov dieťaťa v jeho ďalšom živote. Úloha profesionálneho rodiča je zložitá, nakoľko spája úlohu rodiča a úlohu profesionála - vychovávateľa, keď v niektorých situáciách prevažuje jedno, inokedy zase druhé a je ťažké definovať, aký je ten správny pomer medzi rolou rodiča a profesionála - vychovávateľa. V prípade, ak žalobkyňa nemohla riadne vykonávať počas svojej práceneschopnosti riadne svoje pracovné povinnosti, mala túto skutočnosť bezodkladne nahlásiť svojmu zamestnávateľovi, t.j. žalovanému, tomuto však iba oznámila emailom zo dňa 7.12.2012, že nie je schopná organizačne zabezpečiť K.

nástup do Spojenej školy v Bernolákove, požiadala žalovaného, aby to urobil on, avšak počas celej svojej práceneschopnosti žalovanému neoznámila, že by jej nejaké okolnosti bránili v riadnom plnení si funkcie profesionálneho rodiča. Odvolací súd dodáva, že aj biologickí rodičia, pokiaľ sú práceneschopní a ich zdravotný stav nie je tak závažný, že by si nemohli plniť svoje rodičovské povinnosti, si tieto plniť musia. Ak svoje povinnosti žalobkyňa ako rodič, aj keď profesionálny, nezvládala vykonávať pre svoj zdravotný stav, mala ihneď kontaktovať žalovaného, aby jej deti na dobu jej práceneschopnosti odobral, čo ale neurobila. Žalovaný v napomenutiach zo dňa 10.6.2013 nevytýkal žalobkyni počas obdobia január až jún 2013 (teda aj počas jej práceneschopnosti), že by zanedbala bežnú starostlivosť o deti, akou je strava, ošatenie, hygiena a podobne.

16. Odvolací súd súhlasí aj so správnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku (body 71., 72., 73.), že zo strany žalobkyne došlo k porušeniu pracovnej disciplíny z dôvodov uvedených v ďalších napomenutiach žalovaného zo dňa 10.6.2013 (dve) spočívajúcej v tom, že neuvádzala pravdivé informácie o deťoch v písomných správach, tieto nepredkladala v lehotách určených žalovaným, že nedávala deťom vreckové a nestotožnil sa s tvrdeniami žalobkyne uvedenými v jej odvolaní, že prvoinštančný súd neprihliadol na Správu z nadviazania osobného vzťahu zo dňa 4.3.2013 vypracovanú žalovaným na základe jeho šetrenia v jej rodine, pričom nezistil žiadne nedostatky v jej starostlivosti o maloleté deti, že si zamenil dokumenty, ktoré mala vypracovávať ona a žalovaný, že mala vyhovujúce bytové podmienky pre starostlivosť o deti. Odvolací súd poukazuje na to, že ak žalovaný dostal informáciu o nedostatočnej starostlivosti zo strany žalobkyne o maloleté deti, bolo jeho povinnosťou túto skutočnosť preveriť, pričom nie je podstatné kto takéto oznámenie urobil (M. R. a D. R.). Žalovaný postupoval správne, ak začal preverovať, či nedochádza zo strany žalobkyne k porušeniu jej povinností ohľadne starostlivosti o maloleté deti, pričom zistil, že zo strany žalobkyne neboli plnené jej povinnosti podľa pracovnej náplne dostatočne, z dôvodu ktorého správne pristúpil k jej napomenutiu. Na uvedenom nič nemení ani to, že v správe zo dňa 4.3.2013 žalovaný neuvádzal žiadne nedostatky v starostlivosti žalobkyne o maloleté deti, avšak následne (o takmer tri mesiace, v júni 2013) už tieto nedostatky zistené boli. Z výpovedí pracovníkov žalovaného ako svedkov bolo zistené, že žalobkyňa nepostupovala v zmysle pracovnej náplne pri starostlivosti o deti, nakoľko správy o nich nezasielala žalovanému v riadnych termínoch, nedávala riadne deťom vreckové, neustále odmietala skutočnosť, že maloletý K. bol preradený do špeciálnej základnej školy. K vytýkaným nevyhovujúcim bytovým podmienkam vypovedala dcéra žalobkyne D. R., že sa k žalobkyni našťahovala späť až v júni 2013 po daní výpovede žalobkyni. Aj ak by v tejto časti porušenie pracovnej disciplíny nebolo dôvodné, zo strany žalobkyne došlo k iným menej závažným porušeniam pracovnej disciplíny, ktoré spolu s porušením uvedeným v bode 14. odôvodnenia tohto rozsudku, mali za následok výpoveď z pracovného pomeru. Žalobkyňa od momentu kedy sa dozvedela, že maloletý K. bude preradený zo základnej školy do špeciálnej školy s týmto nesúhlasila, v správach o dieťati túto skutočnosť namietala (č.l. 142 až 156 spisu), nerešpektovala názory učiteľov, psychológov a tak ako už bolo uvedené, riešila tento problém prostredníctvom médií bez toho, aby o tom informovala žalovaného. Odvolací súd poukazuje aj na správu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 17.4.2014 (č.l. 194), ktorý na podnet žalobkyne („sťažnosť“) konštatoval, že starostlivosť o deti G. v jej rodine nebola úplne v súlade so špecifickými potrebami detí, že sa nestotožnila s odporúčaniami odborného tímu, že toto bolo najdôležitejšou príčinou vyňatia detí z jej rodiny, nie skončenie pracovného pomeru, ani podanie p. R., keď zamestnanci sú povinní zaoberať sa akýmkoľvek podozrením týkajúcim sa ohrozenia detí; odbor vykonávania opatrení sa zaoberá postupmi detského domova, ktoré boli v tomto prípade v súlade so zákonom a záujmom detí. Súd prvej inštancie správne v konaní žalobkyne zistil viaceré nedostatky pri starostlivosti o maloleté deti, pričom jej subjektívne pocity o tom, že nič neporušila, že správy o deťoch vypracovávala pravdivo, že sa riadne o deti starala, nie je možné prihliadnuť.

17. Nebolo možné sa stotožniť ani s tvrdením žalobkyne uvedeným v jej odvolaní, že súd prvej inštancie preniesol na ňu dôkazné bremeno, pretože vykonal dokazovanie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku s prihliadnutím na skutočnosť, že v danej veci ide o individuálny pracovný spor. Ak žalobkyňa tvrdila, že správy o deťoch vypisovala pravdivo, že mala vyhovujúce bytové podmienky, že deťom dávala vreckové, mala na preukázanie týchto tvrdení označiť dôkazy, pričom navrhla v konaní, okrem iného, vypočuť pracovníkov žalovaného (G.. Q. T., G.. R. G., G.. G. L., G.. L. F.), avšak po ich výsluchoch mala k ich výpovediam námietkami, ktoré mohla vyvrátiť inými dôkaznými prostriedkami, avšak žiadne nenavrhol. Odvolací súd poukazuje aj na to, že žalobkyňa navrhla ako svedka vypočuť svojho manžela M. H. (s ktorým žila v spoločnej domácnosti a mali spoločne záujem, aby maloleté deti G. boli zverenú do ich pestúnskej starostlivosti) s tým, že jeho účasť na pojednávaní zabezpečí, tento

sa však na pojednávanie konané dňa 8.2.2016 nedostavil, žalobkyňa jeho neúčast' neospravedlnila, ani neuviedla prečo už na jeho vypočutí netrvala. Manžel žalobkyne tým že s ňou žil v spoločnej domácnosti, bol prítomný pri každodennej starostlivosti žalobkyne o maloleté deti a tak mohol potvrdiť alebo vyvrátiť tvrdenia žalovaného o neplnení si povinností žalobkyne voči maloletým deťom vytýkané jej v jednotlivých napomenutiach. Odvolací súd dodáva, že Civilný sporový poriadok ukladá stranám sporu označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (čl. 8, § 132 ods. 1 C.s.p.). V zmysle § 185 ods. 1 C.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná [táto zásada platila aj za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (§ 120 ods. 1 O.s.p.); konanie sa v čase tohto právneho predpisu]. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.4.2012, sp.zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, sp.zn. 6 Cdo 153/2011). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (náleží Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2010, sp.zn. I. ÚS 350/08). Odvolací súd dodáva, že aj keď v prípade individuálnych pracovnoprávných sporoch sa uplatňuje vyšetrovací princíp a súd môže v prípade pracovnoprávných sporov vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, v predmetnej veci sporové strany predložili dostatok dôkazov, ktoré boli postačujúce pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd nestotožnil ani s argumentáciou žalobkyne v jej odvolaní, že zo strany prvoinštančného súdu došlo k ignorovaniu vyšetrovacej zásady. K dôkazu predloženého žalobkyňou k odvolaniu, a to vyjadreniu B.. B. Q. odvolací súd uvádza, že na tento dôkaz nebolo možné prihliadnúť, pretože na ňom absentuje dátum a žalobkyňa nič nebránilo, aby ho predložila v konaní pred súdom prvej inštancie, prípadne navrhla B.. B. Q. v konaní vypočuť ako svedka.

18. Argumentáciu žalobkyne uvedenú v jej odvolaní ohľadne riadneho neprerokovania predmetnej výpovede zástupcami zamestnancov žalovaného považuje odvolací súd za nedôvodnú, pretože z obsahu spisu vyplýva, že táto výpoveď prerokovaná, čo žalovaný preukázal listom zo dňa 10.6.2013 (č.l. 217) i svedeckou výpoveďou L. F., pričom aj keď je na ňom uvedené „prerokovanie - Dohoda o skončení pracovného pomeru“, je tam zároveň uvedená aj „Výpoveď daná zamestnávateľom - G.. K. H.“. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku náležitým spôsobom vysvetlil, že bola splnená podmienka prerokovania predmetnej výpovede so zástupcami zamestnancov (bod 74.), s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje. Odvolací súd nesúhlasí ani s tvrdením žalobkyne v odvolaní, že bolo porušené jej právo podľa § 63 ods. 6 Zákonníka práce, pretože pri výpovedi pre porušenie

pracovnej disciplíny je zamestnávateľ povinný vopred oboznámiť zamestnanca s výpovedným dôvodom a umožniť mu, aby sa k nemu vyjadril, ale nesplnenie tejto povinnosti však nespôsobuje neplatnosť výpovede. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaný dodatočne vytvoril doklady o prerokovaní jej výpovede so zástupcami zamestnancov, považoval odvolací súd za nedôvodné, ide len o ničím nepodloženú jej domnienku.

19. K tvrdeniu žalobkyne v odvolaní, že napadnutý rozsudok považuje za vnútorne rozporný, arbitrárny a preto nepreskúmateľný odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., pretože z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesnej obrany a útoku použila, ako sa vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Prvoinštančný súd jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aj ako vec právne posúdil. Odvolací súd dodáva, tak ako aj argumentoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Tým, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v citovanom zákonom ustanovení, nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

20. Odvolací súd má za to, že výpoveď žalovaného spĺňa formálne aj materiálne podmienky, keďže v nej jasne a zrozumiteľne definoval dôvody výpovede so špecifikáciou, čo považoval za porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne (opis jednotlivých napomenutí a upozornení na možnosť dania výpovede), z dôvodu ktorého na odvoláciu námietku žalobkyne, že výpoveď je neplatná pre nesplnenie zákonných podmienok, neprihliadol. Súd prvej inštancie nerozšíril dôvody výpovede danej žalobkyňi zo strany žalovaného o jej nevhodných bytových podmienkach a zložitej komunikácii medzi ňou a žalovaným ako tvrdila žalobkyňa v odvolaní, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že komunikácia so žalobkyňou bola náročná, čo potvrdili takmer všetci svedkovia, okrem dcéry žalobkyne. Nevyhovujúce bytové podmienky žalobkyne uvádzal žalovaný v napomenutí zo dňa 10.6.2013, ktoré napomenutie bolo aj dôvodom pre danie výpovede žalobkyňi. Rovnako ďalšie tvrdenia žalobkyne v odvolaní o tom, že v odôvodnení napadnutého rozsudku si prvoinštančný súd zamieňal slová žalobca namiesto žalovaný a žalovaný namiesto žalobkyňa a zle očísloval odsek, je nedôvodné, nakoľko uvedené pochybenia nemali žiaden vplyv na správnosť napadnutého rozsudku.

21. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

22. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietla, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových

zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

23. Odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. aj vo výroku II. o náhrade trov konania, keď nevidel dôvod na nepriznanie náhrady trov konania žalovanému v zmysle ustanovenia § 257 C.s.p. z dôvodu, že nemal byť zastúpený advokátom ale využiť právne služby Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, ako tvrdila žalobkyňa. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že výpoveď daná žalobkyni zo strany žalovaného je platná, z dôvodu ktorého žalobu žalobkyne, ktorá sa domáhala určenia neplatnosti výpovede správne zamietol; za danej situácie bola žalobkyňa v spore neúspešná. Odvolací súd dodáva, že ustanovenie § 257 C.s.p. umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu nepriznal. Aplikácia citovaného ustanovenia ustanovenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy len v tých v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospel k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov neprizná, vyjadruje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok (a všeobecnej zásady ohľadne náhrady trov konania, vyjadrenej v § 255 C.s.p.). Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 C.s.p. vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, ktorými sú dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 MCdo 17/2009, sp.zn. 5 Cdo 67/2010, sp.zn. 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 C.s.p. považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (nálezy Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 292/07, I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovoľne zo strany súdu (nálezy Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 C.s.p. neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami a jeho použitie neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprímeranej tvrdosti, t.j. na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Nebolo možné prisvedčiť argumentácii žalobkyne v odvolaní, že žalovaný mal využiť právne služby Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, nie advokáta, pretože medzi základné právo strany sporu patrí aj zastúpenie právnym zástupcom bez ohľadu na to či ide o fyzickú alebo právnickú osobu. Ak žalovaný nedisponuje právnym oddelením, nič mu nebráni v tom, aby sa dal zastúpiť v konaní advokátom, pričom súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania. V čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Z uvedených dôvodov preto nie je možné v danej veci aplikácia ustanovenia § 257 C.s.p. ako navrhovala žalobkyňa. Odvolací súd nevyhovел žiadosti žalobkyne, aby náhradu trov konania mohla zaplatiť v splátkach, pretože rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci. Až v rámci rozhodovania o výške náhrady trov konania sa bude môcť súd prvej inštancie zaoberať žiadosťou žalobkyne o zaplatenie náhrady trov konania v splátkach.

24. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľka, ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

26. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).